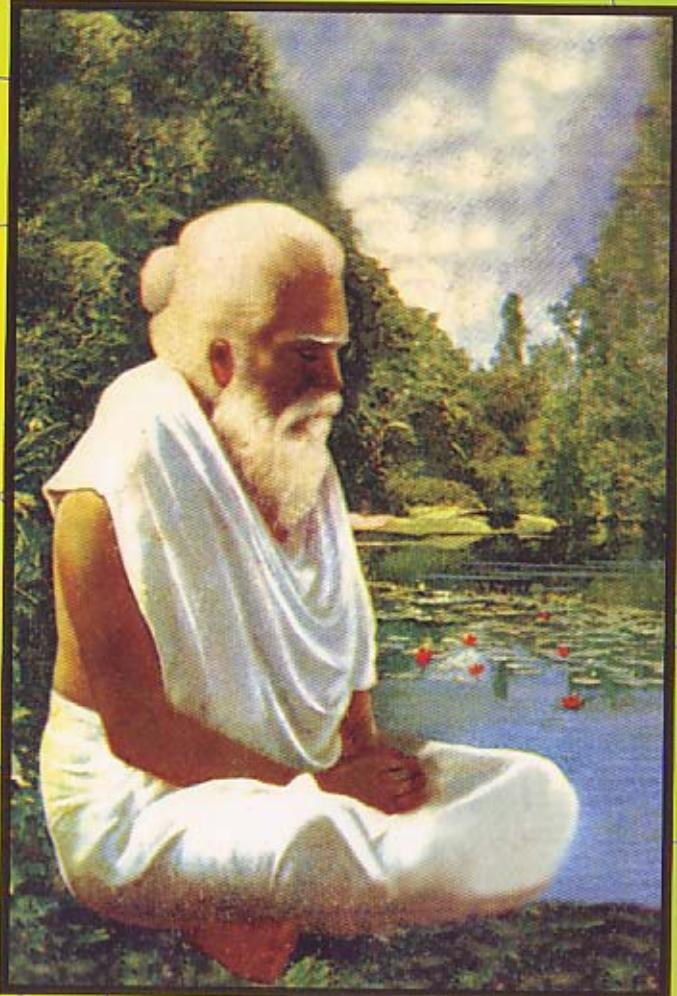

யോക്ഷവാമികൾ

മുമുഖതുമ் ഉണ്ണേമെ

സന്ധാരി മുച്ചന്ത കാരിയം

ഒരു പ്രാല്ലശ്യപ്പുമ് ഇല്ലാലെ

നാമം അറിയോമ്പ

ച. അർപ്പിക്കപാതകൻ

Digitized by noolaham Foundation
noolaham.org | aavanaham.org

யോക്രാമകൾ

ச.அம்பிகைபாகன்

வெளியீடு
நூற்றாண்டு பிறந்ததின் விழா வெளியீடு
03.06.72

சமர்ப்பணம்

சிவயோகசவாமிகள் நம்பிக்கை நிதியத்தின் தலைவராக அதன் ஆரம்பகாலம் தொடக்கம் சிவபதமடையும் வரை பதின்மூன்று ஆண்டுகளாகச் சிவயோக சவாமிகளின் திருவடி வழிபாட்டை செவ்வனே நடாத்துவதற்கு உறுதுணையாக இருந்து தவறாது கலந்து சிறப்பித்தவருமாகிய திரு சரவணமுத்து ஸஸ்பரதாசன் 2006ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 24ம் திகதி சிவபதமெய்தினார். அன்னாரின் சேவையை அன்புடனும் கௌரவத்துடனும் பாராட்டும் முகமாகச் சிவயோக சவாமிகள் நம்பிக்கை நிதியம் இந்நாலை அவருக்குச் சமர்ப்பணமாக வெளியிட்டு வைக்கின்றது.

நாற் பெயர்	:	யோகசவாமிகள்
ஆக்கம் - ஆசிரியர்	:	திரு.ச.அம்பிளைபாகன் முன்னாள் அதிபர் யாழ்/வைத்தீஸ்வரா வித்தியாலயம்
பக்கங்கள்	:	98
முதற்பதிப்பு	:	03.06.1972
இயங்டாம் பதிப்பு	:	29-03-2007
பிரதிகள்	:	1000
விலை	:	ரூபா 75/-
கொரியிடு	:	சிவயோக சவாமிகள் நம்பிக்கை நிதியம், கொழும்பு. 29.03.2007

—
சிவமயம்

நற்சீந்தனை

குருபரன் அடியினை ஏத்துதல் இன்பம்
குருபரன் அருட்பணி ஆழ்றுதல் இன்பம்
குருபரன் அருள்வாக் காக்கிடும் இன்பம்
குருபரன் சரண்புகக் கூடிடும் இன்பமே.

மன்னுயிரி ரெல்லாம் மகிழ்ந்திடல் இன்பம்
என்னுயிரி போலவை ஒம்பிடல் இன்பம்
இன்னுயிரி ரிவையெலா மிறைவன் வடிவென
உன்னிடும் மெய்யுணர் வுற்றிட லின்பமே.

யாவருஞ் சமமென வுணர்ந்திட லின்பம்
யாவருஞ் சகோதர ரென்பது மின்பம்
யாவரும் நலனுற வுழைத்திட லின்பம்
யாவரு மொன்றென வொன்றிட லின்பமே.

பணிதலைக் கொள்ளல் பாரினி லின்பம்
பணிபயன் கருதா தாற்றிட லின்பம்
பணிமுயன் றாற்றி முற்றுற லின்பம்
பணியெலாஞ் சிவபணி யாக்கிட லின்பமே.

பாமர மக்கட் பணிசெயல் இன்பம்
தோமற அவர்வாழ் வுயர்த்துதல் இன்பம்
சேமநங் சாலைகள் நிறுவுதல் இன்பம்
வாமநூற் கலைகள் வகுத்திடல் இன்பமே.

நற்சீலனை

நாங்கள் சிவனடியார்,

ஆதியுமந்தமும், இறப்பும் பிறப்பும், இரவும் பகலும், சுகமும் துக்கமும் எங்களுக்கில்லையென்னுந் திருமந்திரத்தை எவனோருவன் மறவாமல் தியானஞ் செய்கிறானோ அவனுக்கு ஒரு குறையும் வராது.

எதை நீ பாவனை செய்கிறாயோ அது நீயாவாய்.

இதற்கெல்லாம் விடாழுயற்சி, அதாவது சலியாமை வேண்டும்.

பாடுபட அஞ்சபவனுக்கு ஒரு பிரயோசனமுழுமுண்டாகாது. பாடின்றிப் பட்டங் கிடையாதென்பது உலக வழக்கம்.

காரியசித்தி எத்தும்வரையும் விடாழுயற்சி செய். நீ ஏன் ஓயாமல் கெட்ட காரியங்களைச் சிந்திக்கிறாய்? அச்சிந்தனையை விட்டு முழு மனத்தோடு தெய்வத்தை வணங்கு. உனக்கு விதிவசத்தாற் பொருந்துவைற்றை உவகையோடு ஏற்று நடத்து, இறுதியில் யாவும் ஜூயமாகும்.

அது அப்படியுள்ள காரியம் என்பதைச் சதா நெஞ் சிற் பதித்துக்கொண்டு, இயல்பாய் உனக்கு வரும் வேலைகளையும் கடமைகளையும் செய்துகொண்டிரு. அல்லது அவற்றை விட்டிரு. எதுவுஞ் சரியே.

செய்தலிலும் செய்யாமையிலும் அது தங்கியிருக்கவில்லை. கருமம் இல்லாமையை விரும்பாதே. கருமத்தைப் பற்றாதே. செய்தல் செய்யாமை இவற்றுள் இயல்பாய் எது உனக்கு அமைகின்றதோ அதையே பற்றி நில்.

மன்னுதைர

யோகசவாமிகளின் வரலாற்றையோ உபதேசங்களையோ எடுத்துக்கூறும் ஒரு நூல் இல்லாத குறையைத் தீர்க்கும் பொருட்டு, சராண்டுகளுக்கு முன்பு, “யோகசவாமிகள் திருவடிக்களுக்கலி” என்னும் ஒரு மலரை வெளியிடச் சில அன்பர்கள் சேர்ந்து முயற்சி செய்தோம். போதிய விஷயங்கள் கிடைக்காதபடியால் அம் மலரை வெளியிடமுடியவில்லை.

மலரை வெளியிடாவிட்டாலும் ஒரு சிறு நூலாயினும் எழுதும்படி பல அன்பர்கள் என்னை வற்புறுத்தினர். பல பெரியார்களுக்கு நினைவு மலர்களை வெளியிட்ட எனக்கும், சுவாமிகள் நினைவுக்கு ஒன்றும் செய்ய வில்லையே என்னும் குறை இருந்து வந்தது. ஆனால், சுவாமிகளைப் பற்றி எழுதுவதில் பல கஷ்டங்களிருந்தபடியால் (இக்கஷ்டங்களை இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் விளக்கியுள்ளேன்.) நான் எழுத ஆரம்பிப்பதற்குத் தயங்கினேன்.

இப்படியிருக்கும் நாட்களில் ஒருநாள், சுவாமிகளின் உத்தம தீட்ரான் மார்க்கண்டுச் சுவாமிகளைத் தரிசிக்க வாய்ப்பு நேர்ந்தது. அவர்களும் சுவாமிகள் பற்றிய வெளியிட்டைப் பற்றி விசாரித்தார்கள். நான் எனது நிலையை அவர்களுக்குக் கூறினேன். அவர்கள், “சிவதொண்டாய்ச் செய்யுங்கள், எல்லாம் சரிவரு” மென்றார்கள். இந்த ஆசி எனக்கு ஒரு புதிய ஊக்கத்தைக் கொடுத்தது.

மார்க்கண்டு சுவாமிகள் ஆசியோடு 1971ம் ஆண்டில் எனக்கொரு நல்ல சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. பல வேலைகளில் ஈடுபட்டிருக்கும் எனக்கு, தொடர்ந்து ஒரு விஷயத்தில் ஈடுபெடுவதற்கோ ஒரு பொருளைப் பற்றிச் சிந்திப்பதற்கோ சாதாரணமாக வாய்ப்புக் கிடைப்பதில்லை. இந்த வாய்ப்பு, ஊடரங்குச் சட்டத்தினால், சென்ற ஏர்பிரல், மே மாதங்களில் எனக்குக் கிடைத்தது. இக்காலத்திலேதான் சுவாமிகளின் சரித்திரத்தைக் கிடைத்த விஷயங்களைக் கொண்டு வரும் ஆரம்பித்தேன்.

சுவாமிகளைப் பற்றி எழுதுவதற்கு எனக்கு ஆதாரமாயிருந்தவற்றைப் பற்றி இங்கு கூறுவது பொருத்தமாயிருக்கும். சுவாமிகள் எனது உறவினரான செல்லாச்சி அம்மையாரிடம் 1914ம் ஆண்டு தொடக்கம் வரத் தொடங்கியதால், நான் “பிறந்து மொழி பயின்ற” காலந்தொடங்கிச் சுவாமிகளை ஒருவாறு அறிந்திருந்தேன். பின்னர், நான் இந்துக் கல்லூரியிற் சேர்ந்த காலந்தொடங்கி, அதாவது 1926ம் ஆண்டு தொடங்கி, நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்தேன். இந்த நீண்ட காலத்தொடர்பைப் பிரதான ஆதாரமாகக் கொண்டே இந்நாலை எழுதியுள்ளேன்.

அடுத்ததாகச், சுவாமிகளின் பழைய அடியார்களின் திருக்கூட்டத்தோடு பழகும் பேறும் எனக்குக் கிடைத்தது. இதனால் சுவாமிகள் பற்றிய அரிய செய்திகள் எனக்குக் கிடைத்தன.

மேலும் சில அன்பர்கள் தங்கள் அனுபவங்களை எழுதி உதவினார்கள். அன்பர்கள் எழுதிய குறிப்புக்களை யான் எடுத்தாண்ட இடங்களிலெல்லாம். இன்னார் உதவிய குறிப்புக்கள் என்பதைத் தெரிவித்துள்ளேன்.

சுவாமிகளின் உத்தம சீடராநுவர் எனக்குதவக் கூடிய பழைய சிவதொண்டன் இதழ்களைத் தந்ததோடு, அவற்றில் எனக்குதவக் கூடிய பகுதிகளைச் சுட்டிக் காட்டியும் ஊக்கினார்கள். இவற்றிற்கு மேலாகப் பத்து வருடங்களுக்கு மேலாகச் சுவாமிகளைத் தாம் தரிசிக்கும்போது அவர்கள் அருளிய அருள் மொழிகளை எழுதி வைத்த குறிப்புப் புத்தகங்களையும் தந்துதவினார்கள். சிவதொண்டன் நிலையத்துக்குப் பொறுப்பாயிருப்பவரும் சுவாமிகளின் இன்னொரு சீடருமான ஆசிரியர் செல்லத்துறை அவர்கள் எனக்கு வேண்டிய பழைய சிவதொண்டன் கட்டுக்களை உதவியதோடு காலத்துக்குக் காலம் அரிய ஆலோசனைகளையும் கூறினார்கள். இவர்களுக்கெல்லாம் எனது நன்றியிருத்தாகுக.

கட்டுரைகளை எழுதியதும் அவற்றை எப்படி வெளியிடுவதென்பது பற்றிய ஆலோசனை எழுந்தது. நூலாக வெளியிடுவதற்குக் காலம் செல்லும். மேலும், நூலாக வெளியிடுமுன், அன்பர்களின் அபிப்பிராயத்தை அறிவது நலமெனக் கருதினேன். இதனால்

கட்டுரைகளைப் பத்திரிகையில் வெளியிடுவது என எண்ணி, பல அரிய விஷயங்களை அழகாக வெளியிட்டுவரும் தினகரன் வார மலரில் வெளியிடத் தீர்மானித்து, அப்பத்திரிகையும் எனது கட்டுரைகளை அனுப்பினேன். அப்பத்திரிகையும் பன்னிரண்டு வாரங்களாக எனது கட்டுரைகளைப் படங்களுடன் வெளியிட்டது. இதனால் ஆயிரக்கணக்கான மக்களுக்கு இக் கட்டுரைகளைப் படிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இப்படிப் படித்த பல அன்பர்கள் எனக்கு நேர்முகமாகவும், கடித மூலமாகவும் தமது பாராட்டுதல்களைத் தெரிவித்தனர். அத்துடன் இக் கட்டுரைகளைப் புத்தகரூபமாக வெளியிடும்படியும் கேட்டுக் கொண்டனர். எனது கட்டுரைகளை அழகாக வெளிவரச் செய்த தினகரன் ஆசிரியர் ஆர். சிவகுருநாதன் அவர்களுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

தினகரனில் வெளிவந்த கட்டுரைத் தொடர் பூர்த்தியாகாத நிலையிலிருந்தமையால் புத்தகமாக வெளியிடுவதற்கு அதைப் பூர்த்தி செய்ய வேண்டியிருந்தது. ஆகவே, “சுவாமிகளின் வெளியூர்ப் பிரயாணங்கள்,” “சுவாமிகளின் பிற்கால வாழ்க்கையும் சமாதிப்பேறும்” என்னும் இரண்டு கட்டுரைகளை மேலும் எழுதிக், கட்டுரைத் தொடரைப் பூர்த்தி செய்தேன்.

பூர்த்தி செய்ததும், புத்தகம் வெளியிடுவது பற்றிய பேச்க எழுந்தபோது, அதனை வெளியிடுவதற்கு சன்முகநாத அச்சக உரிமையாளர் திரு.சி.சு.குமாரசுவாமி அவர்கள் முன்வந்தார்கள். திரு.குமாரசுவாமி அவர்களுக்கும் எனக்கும் நெடுங்காலமாக நடப்புத் தொடர்பிருந்து வருகிறது. சுவாமிகள் பற்றி நான் எழுதிய முதற் கட்டுரையை 1955ம் ஆண்டில் வெளியிட்டார்கள். பின்னர் நான் எழுதிய “கச்சியப்பர் கந்தபுராணம் ஒரு தமிழ் நாட்டுக் காப்பியம்” என்னும் ஆராய்ச்சிக் கட்டுரையையும் அவர்களே வெளியிட்டார்கள். 1968ம் ஆண்டு யான் இளைப்பாறியபொழுது வைத்தீஸ்வர வித்தியாலய ஆசிரியர் சங்கம் வெளியிட்ட பாராட்டு மலரும் அவர் அச்சகத்திலேயே அப் சிடப்பட்டது. ஆகவே, இந்நாலையும் அவர்கள் வெளியிடுவது பொருத்தமானதே. இத் தொண்டை, அச்சகங்களை நடாத்துவோருக்கு மிகவும் சங்கடமான இக் காலத்தில், செய்ய முன்வந்த குமாரசுவாமி அவர்களுக்கு எனது நன்றி உரித்தாகுக. அவர்களுக்கு எனது மான்றியை மாத்திரமல்லாமல் சுவாமிகளின் அன்பர்களுடைய மான்றியையும் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

நான் எழுதியவற்றைப் பிரதி செய்வதில் உதவி செய்த அளவெட்டி ஆசிரியர் வை.க.சிற்றம்பலம் அவர்களுக்கும், மட்டுவில் ஆசிரியர் ச.கோபாலபிள்ளை அவர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றேன். அட்டைப் படச் சித் திரத்தை அழகாக வரைந் துதவிய திரு.கா.முருகானந்தத்திற்கும் எனது நன்றி உரித்தாகுக.

சுவாமிகளின் அருள் மொழிகளும் இந்நாலிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றை உதவியவர்களுக்கு நான் மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளேன். இவ்வருள் மொழிகள் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதால் இந்நாலின் மதிப்பும், பிரயோசனமும் பன்மடங்கு கூடியிருக்கின்றதென்பதை யான் நன்குணரவேன்.

சுவாமிகள் கலைப்புலவர் நவரத்தினமவர்களுக்கு எழுதிய திருமுகமும் உபதேசமும், திரு.ரி.என்.சுப்பையாவுக்கு எழுதிய திருமுகமும், இதிற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. இவை போன்ற திருமுகங்களையும், உபதேசங்களையும் வைத்திருப்பவர் அவற்றை வெளியிட்டால் மிகவும் பிரயோசனமாயிருக்கும்.

சுவாமிகளைப் பற்றி யான் எழுதியது பூரணமற்றதென்பதை நன் குணரவேன். ஏனெனில் அவர்களுடைய பெருமையும், அருட்செயல்களும் ஆராய்ச்சிக்கப்பாற்பட்டவை. இக் கருத்தை, திருப்பாசுரத்துக்கு விளக்கம் கூறும் பகுதியிற் காணப்படும், பின்வரும் பெரிய புராணச் செய்யுள் நன்கு விளக்குகின்றது.

அதி யாட்பா லவர்க்கரு ஞம்திறம்
நாதன் மாட்சிமை கேட்க நவிலுங்கால்
ஒது மெல்லை யுலப்பில வாதவின்
யாது மாராய்ச்சி யில்லையா மென்றதாம்.

குற்றம் குறையுடைய நூலாயினும், சுவாமிகள் தமது பெருங் கருணையால் ஏற்றுக் கொள்வார் களை நும் முழு நம்பிக்கையோடு அவர்களின் நூற்றாண்டுப் பிறந்ததின விழாவுக்கு

எனது சிறு காணிக்கையாக அவர்களின் பொன்னார் திருவடிகளில் இதைச் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

அன்றே என்றன் ஆவியும் உடலும் உடைமை எல்லாமும் குன்றே யனையாய் என்னையாட் கொண்டபோதே கொண்டிலையோ இன்றோரிடையூ றெனக்குண்டோ எண்டோள் முக்கண் எம்மானே நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய் நானோ இதற்கு நாயகமே.

ச.அம்பிகைபாகன்

“மணி மனை”

மல்லாகம்,
பரிதாபி ஆ.வைகாசி அவிட்டம்,
3.6.1972

மீள் யந்திப்பன் முகவுரை

ஞான குருபரன் சிவபோக சுவாமிகள் ஜம்பது ஆண்டுகளுக்கு மேலாக சமுத்திருநாட்டில் நடமாடிப் பல அடியார்களைத் தன்பால் ஈர்த்துச் சைவநெறி தழைத்தோங்க வழிகாட்டியவர். சுவாமிகள் திருவடிக் கலப்புற்று நாற்பத்து மூன்று (43) ஆண்டுகள் நிறைவு பெறுகின்றது. சுவாமிகளின் கொழும்பு வாழ் அன்பர்களும் அடியார்களும் சுவாமிகள் திருவடிக் கலப்புற்ற ஆண்டிலிருந்து அதாவது 1964ம் ஆண்டு சித்திரை மாதந் தொடங்கி ஒவ்வொரு மாத ஆயிலிய நட்சத்திரத் தினத்தில் அவரின் திருவடி வழிபாட்டைக் கொழும்பு, சரஸ்வதி மண்டபத்தில் மிகக் கிரமமாகவும் பக்திபூர்வமாகவும் நடாத்தி வருகின்றனர். கடந்த பதின்மூன்றாண்டுகளாகச் சிவபோக சுவாமிகள் நம்பிக்கை நிதியம் இத்திவ்ய பணியைத் தெய்வீகப் பணியாகக் கருதிச் சிறப்பாகச் செய்துவருகின்றது.

சிவபோக சுவாமிகள் மகா சமாதியடைந்த பங்குனிமாத ஆயிலிய நட்சத்திரம் அவருடைய ஆண்டுக் குருடுசைத் தினமாகும். அத்தினங்களின் போது சுவாமிகள் மனுக்குலம் உய்தி அடையும் நோக்குடன் அருளிய அருளுபதேசங்கள், நற்சிந்தனைகள் பற்றிக் கல்வி மான்கள் தொகுத்து வழங்கியவற்றைச் சிறநூலாகப் பிரசரஞ் செய்து அன்பர்களுக்கு வழங்குவது வழக்கம். சுவாமிகளின் நாற்பத்திரண்டாவது (42) குருடுசைத் தினத்தில், மறைந்த சைவப் பெரியாரும் சுவாமிகளைப் பற்றி நன்கு அறிந்தவரும் யாழ்/வைத்தல்வராக் கல்லூரியின் முன்னெண்நாள் அதிபரும் ஆகிய அமரர் ச.அம்பிகைபாகன் அவர்கள் “யோகசுவாமிகள்” என்ற மகுடத்துடன்

சுவாமிகளின் நூற்றாண்டு விழாவின் போது அச்சிட்டு வெளியிட்ட சிறநூலை மீள்பதிப்புச் செய்து வெளியிட்டு வைக்கிறோம். இந்நூலை மறுபிரசரஞ் செய்ய வேண்டுமெனச் சுவாமிகளின் அன்பர்கள் பலர் வேண்டிக் கொண்டனர். அதற்கமையவும் சிவபோக சுவாமிகள் நம்பிக்கை நிதியம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலந் தொடக்கம் அதன் தலைவராக இருந்து எம்மையெல்லாம் வழிநடாத்திய அமரர் ச.ச.ஸ்பரதாசன் அவர்களும் இந்நூலை மீளப் பதிப்புச் செய்ய விருப்பம் தெரிவித்த சில நாட்களில் சிவபதமெய்தியமையினால் அப் பெரியாரின் நினைவாக இந்நூலை வெளியிடுவது அவரின் சேவையினை நினைவு கூர்ந்து பாராட்டும் சிறந்த கைங்கரியமாக அமையும் என்று நம்பிக்கை நிதியத் தின் நிர் வாகத் தினர் ஏகோபித் துக்க கூறியதற்கமையவும் நாமெல்லாம் உய்ய வழிகாட்டிய மகாஞானியான யோகசுவாமிகள் பற்றிய அருமையானதொரு நூலை மறு பிரசரஞ் செய்து வெளியிட்டு வைப்பதில் கொழும்பு, சிவபோக சுவாமிகள் நம்பிக்கை நிதியம் பெருமகிழ்வெய்துகின்றது.

த.வ. சிவசுப்பிரமணியம்

செயலாளர்,

சிவபோகசுவாமிகள் நம்பிக்கை நிதியம்
கொழும்பு.

29. 03. 2007

பொருள்க்கம்

பக்கங்கள்

நற்சிந்தனை	iii
முன்னுரை	iv
மீண்பதிப்பின் முகவரை	x
I மெய்ஞ்ஞான பாரம்பரியம்	01
II தோற்றமும் இளமைப் பருவமும்	06
III உத்தியோக வாழ்க்கையும் சமய சாதனையும்	09
IV விவேகானந்தர் தரிசனமும் குரு தரிசனமும்	11
V கதிர்காம யாத்திரை	17
VI அடியார் உறவும் அன்பர் வரவும்	21
VII அரசியல் தலைவர்கள் வருகை	27
VIII சைவசமய பரிபாலனம்	31
IX மது விலக்கு	40
X விவசாய விருத்தி	44
XI சிவதொண்டன் பத்திரிகை	49
XII சிவதொண்டன் நிலையம்	54
XIII சுவாமிகளின் வெளியூர்ப் பிரயாணங்கள்	61
XIV சுவாமிகளின் பிற்கால வாழ்க்கையும் சமாதிப் பேறும்	69
சுவாமிகளின் அருள் மொழிகள்	81
சுவாமிகள் திருமுகங்கள்.

போக்சுவார்கள்

I

மெய்ஞ்ஞான பாரம்பரியம்

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்திலிருந்தே இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் சமயத்துறையில் மறுமலர்ச்சி ஏற்படத் தொடங்கியது. இச்சமய மறு மலர்ச்சியே அரசியல் விழிப்புக்கு வித்திட்டதெனப் பிரெஞ்சு நாட்டு அறிஞர் ஹோமேயின் ஹோலண்ட் என்பவர் இராமகிருஷ்ணர், விவேகானந்தர் என்போரைப் பற்றித் தாம் எழுதிய நூல்களில் நன்கு விளக்கியுள்ளார்.

இந் தியாவில் ஏற் படும் இயக்கங்களினால் இலங்கை பாதிக்கப்படுவதால் அங்கு பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட்ட சமய சம்பந்தமான முக்கிய இயக்கங்களைக் கவனிப்போம். இக்காலத்தில் அங்கு கேசப்சந்திரசென், தயானந்தர், இராமகிருஷ்ண பரமகம்சர் முதலிய பெரியோர் தோன்றினர். கேசப்சந்திரசென் ராஜாராம் மோகன்ரோயைப் பின்பற்றி மேனாட்டுச் சில மதுச் சம்பிரதாயங்களுக்கு ஏற்ப இந்து சமயத்தை மாற்றி அமைக்கத் திட்டமிட்டு ‘பிரமோ சமாஜ்’ என்னும் இயக்கத்தை ஆரம்பித்தார். பிரமசமாஜத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆலய வழிபாட்டையும் அதோடு நெருங்கிய சம்பந்தமுடைய விக்கிரக வழிபாட்டையும் கைக் கொள்ளவில்லை. தயானந்தர் இந்து சமயத்தை வேதங்களின் அடிப்படையில் புனருத்தாரணங்கு செய்யத் திட்டமிட்டு ‘ஆரிய சமாஜ்’ என்னும் இயக்கத்தை ஆரம்பித்தார். இவர் தமது கொள்கைகளை விளக்குவதற்குச் சத்தியார்த்த பிரகாஷ் என்னும் நூலை எழுதினர். இராமகிருஷ்ண பரமகம்சர் இந்திய பாரம்பரிய முறைகளைப் பின்பற்றிச், சிறப்பாக ஆலய வழிபாட்டைப் பின்பற்றி, பெருவாழ்வு பெற்றார். பரமகம்சர் வாழ்க்கை தமிழ் நாட்டு நாயன்மார், ஆழ்வார் வாழ்க்கையை மூலம் குபகப்படுத்துகிறது. பரமகம்சரும் அவருடைய சீடர் விவேகானந்தருமே இந்துசமயத்துக்குப் புத்துயிர் கொடுத்தவர்கள்.

ஆனைக்குட்டிச் சுவாமி

இலங்கையில் இக்காலத்தில் மூன்று சித்த புருஷர்களும், சைவசமயத்தைப் புனருத்தாரணம் செய்த சமய குரவரொருவரும் தோன்றினார். ஆனைக்குட்டிச் சுவாமி, பரமகுருசுவாமி, கடையிற்சுவாமி என்னும் மூவருமே நாம் குறிப்பிட்ட சித்தபுருஷர்களாவர். சமய குரவர் ஸ்ரீலீர் ஆறுமுகநாவலராவர்.

இவர்களில் ஆனைக்குட்டிச் சுவாமி பெரும்பாலும் கொழும்பு வீதிகளிற் சஞ்சாரம் செய்து வந்தனர். ஸ்தாலமான சரீத்தையுடையவராயிருந்தபடியாற் போலும் அவரை ஆனைக்குட்டிச் சுவாமியென அழைத்தனர். இவர் பல சித்துக்கள் கைவரப்பெற்றவர். மிக நாகரிகம் படைத்த கறுவாக்காட்டில் வசித்தவர்கள் கூட இவருடைய சித்துக்களில் ஈடுபட்டு, தங்கள் இல்லங்களில் இவரை அழைத்து உபசரித்தனர். சிலர் இவரை மாட்டுவண்டியில் வைத்து வீதி வழியாக இழுத்துச் செல்வர். சுவாமிகளுக்கு மக்கள் செலுத்தும் காணிக்கையைத் தாம் எடுத்துக்கொள்வர். யோக சுவாமிகள் முதன் முறையாகக் கதிர்காம யாத்திரை செய்து கொழும்பு மார்க்கமாக யாழ்ப்பாணம் திரும்பியபொழுது இவரைச் சந்தித்து ஆசி பெற்றார். சிறந்த அரசியல் தலைவரும் கல்விமானுமாக விளங்கிய சேர் பென்னம்பலம் அருணாசலம் இவரை ஆதரித்தவர்களில் ஒருவராவர். இப்பெரியாரின் முயற்சியாலேயே சுவாமிகளின் சமாதி கொழும்பு முகத்துவாரத்தில் நிறுவப்பட்டுள்ளது. சுவாமிகளின் சீடரான மொட்டைச்சி அம்மையார் திருக்கேதீசர் ஆலயப்பகுதி காடாயிருந்த காலத்தில் அங்கு ஒரு கொட்டிலில் வசித்து வந்தார். இவ்வம்மையார் அங்கு தங்கியமையால் போலும் இப்பொழுது திருக்கேதீசர் ஆலயம் இந்நிலைக்கு வளர்ச்சியடைந்துள்ளது.

பரமகுரு சுவாமிகள்

மற்றொரு சித்தரான பரமகுரு சுவாமிகள் யாழ்ப்பாணத்திலும், இராமநாதபுரம் கடற்பாறை என்னுமிடத்திலும், மாத்தளையிலும் சஞ்சாரம் செய்ததாக அறியக் கிடக்கிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் சஞ்சாரஞ் செய்த காலத்தில் யோகசுவாமிகளின் சமகாலத் தவரான குழந்தைவேற்சுவாமி இவர்களிடம் உபதேசம் பெற்றார் என்பர். பின்னர், இப்பொழுது இராமநாதன் கல்லூரி இருக்கும் இடத்திற் சிலகாலம் தங்கியிருந்தார் எனவும் கூறுவர். அக்காலத்தில் இவ்விடம் ஒரு பனங்காடாகவிருந்தது.

கடைசியாகப் பரமகுரு சுவாமிகள் மாத்தளைப் பகுதியிற் சஞ்சாரஞ் செய்து அங்கு சமாதியடைந்தனர். சுவாமிகளின் சமாதியும் சேர் பொன்னம்பலம் அருணாசலம் மேற்பார்வையிலே நிறுவப்பட்டது. சேர் பொன்னம்பலம் அருணாசலம் பரமகுருசுவாமியைப் பற்றிப் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார். “நானறிந்த சிறந்த அறிவாளிகளிலும், உத்தம புருஷர்களிலும் ஒருவர். தமது இளம் பிராயத்தில் இலங்கையிலுள்ள ஒரு கோபித் தோட்டத்திற் கூலியாளாகவிருந்தார். கூலியாளாகவிருந்த காலத்தில் காடுகளில் சஞ்சாரம் செய்ய வேண்டுமென உந்தப்பட்டு, மாத்தளைக்கும் திருக்கோணமலைக்கு மிடையேயுள்ள காட்டில் சஞ்சாரம் செய்து காட்டிலுள்ள கனிவகைகளையும், நீரையும் உண்டு, தியானத்திலும், இயற்கையோடு உறவாடுதலிலும் தமது காலத்தைக் கழித் தார். வழிப்போக்கர் கள் இவர் களைக் கண் டுபிடித்து, பலாத்காரமாகத் தங்களுடன் கொண்டு சென்று பராமரித்து வந்தனர். காலகதியில் சனஸமூகத்தில் பழகத் தொடங்கினார். அவர் இனிய சபாவழுடையவர். பணக்காரர், வறியவர், ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் என்னும் பல திறத்தோரும் அவர்பால் ஈர்க்கப்பட்டு அமைதியும், ஆறுதலும் அடைந்தனர். அவர் தமது வாலிப்ப் பருவத்தில் கல் வி வாசனையில் லாதிருந் தும் காட்டில் அவர் பெற்ற அனுபவத்தின்பின், பண்டிதர்களுடன் சர்ச்சை நடாத்தக்கூடிய நிலையையெய்தினர். அவர் கூறுவனவற்றைக் கல்விமான்களும் பணிவுடன் கேட்டனர். அவர் வாழ்க்கை முழுவதும் அநுபூதி நிலையில் இருந்ததோடு சலிப்பின்றிப் பல நற்பணிகளையும் புரிந்தனர். ஆத்மசக்தியென்னும் பெரு வெள்ளத்தைத் தடுக்கும் மடையைத் திறக்கும் வழியை அவர் கண்டுவிட்டபடியால் அவரிடம் ஆத்மசக்தி பெருக்கெடுத்தோடியது.

கடையிற் சுவாமிகள்

மூன்றாவது சித்தபுருஷரான கடையிற் சுவாமிகள் யாழ்ப்பாணச் சமய வரலாற்றில் ஒரு தனி இடம் பெற்றுள்ளார். யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு ஞானபரம்பரையை ஏற்படுத்தியதால் அவரை ஆதிகுருவென்று கூறலாம். யாழ்ப்பாணத்தில் உசன், கந்தர்மடம், ஏழாலை முதலிய இடங்களிற் காணப்படும் மடங்களெல்லாம் சுவாமிகளின் சீட பரம்பரையினராலேயே தாபிக்கப்பட்டவை. யோகசுவாமிகளும் கடையிற் சுவாமி பரம்பரையினரே. யோகசுவாமிகளின் குருவான செல்லப்பாச் சுவாமி கடையிற் சுவாமியின் சீடராவர். யோகசுவாமிகளும் தாம் பன்னிரண்டு வயதுச் சிறுவனாயிருந்தபொழுது கடையிற் சுவாமிகளைக்

கண்டதாகக் கூறியுள்ளார். யோகசவாமிகள் கடையிற் சவாமியைப் பற்றிக் கூறும் பொழுது பரவசநிலையேய்தவார். அவர் கடையிற் சவாமியைப் பின்வருமாறு கூறுவார். “கடையிற் சவாமி சிவபோகத்தைப் புசித்தவர். அவரோடு ஒப்பிடும் போது நாமெல்லாம் எங்கே? கிருஷ்ண பரமாத்மாபோல் அவர் பல லீலைகள் புரிந்துள்ளார். அவர் நன்மை தீமைக்கு அப்பாற்பட்டவர். அவர் என்ன செய்தாலும் அவரைக் குறை சொன்னவர்கள் கிடையாது.” தம் மோடு நெருங்கிப் பழகும் அன்பர்களுக்குக் கடையிற் சவாமியின் அதீத நிலையை விளக்குவதற்கு மேற்கண்டவாறு இடித்திட்டதுக் கூறுவார்.

கடையிற் சவாமியின் பூர்வீகத்தைப் பற்றி ஒன்றையும் திடமாகக் கூறமுடியாது. அவர்கள் இந்தியாவிலிருந்து வந்தவரென்பதும், அவர் கொச்சையான தமிழ் பேசினரென்பதும் அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகினவர்களின் கூற்றுக்களால் அறியக் கிடக்கின்றது. அவர்கள் தாய்மொழி கண்ணடம் அல்லது தெலுங்காக இருந்திருக்கலாம். அவர்கள் எவ்வாறு இலங்கைக்கு வந்தாரென் பதும் இப்பொழுதும் புதிராகவேயிருக்கிறது. யாழ்ப்பாணப் பெரியகடைப் பகுதியில் அதிகம் சஞ்சாரம் செய்தபடியால் கடையிற் சவாமியென்னும் பெயர் ஏற்பட்டது.

சவாமிகளின் தோற்றும் கண்டோரை வசீகரிக்கும் தன்மையது. சாமுத்திரிகா இலட்சணங்களெல்லாம் பொருந்தியது. அவர்கள் உடுக்கும் துணி கரி நிற்மாகவிருக்கும். அவருடைய கக்கத்தில் ஒரு குடை எப்பொழுதும் காணப்படும்.

பலதிறப்பட்ட சீடர்கள்

சவாமிகளுக்குப் பலதிறப்பட்ட சீடர் களிருந்தனர். வண்ணார்பண்ணையில் வயிரமுத்துச் செட்டியாரும் குழந்தைவேலுச் சவாமியும் விசேஷமாகக் குறிப்பிட வேண்டியவர்கள். வயிரமுத்துச் செட்டியார் தருமசாதனஞ்சு செய்த காணியில் தான் நாவலர் வீதியிற் காணப்படும் அன்னசத்திரம் அமைந்திருக்கிறது. அங்குதான் சவாமிகளின் இன்னொரு சீடரான மண்டைதீவைச் சேர்ந்த சின்னச்சாமி என்பவர் சமாதி காணப்படுகிறது. மண்டைதீவைச் சேர்ந்த நன்னியர் என்பவர் சவாமிகளின் இன்னொரு சீடர். அவர் வசித்த வீட்டில் சவாமிகளுக்கு ஒரு ஞாபகச் சின்னம் காணப்படுகிறது. குழந்தைவேற்கவாமிகள்

அரசாங்கத்தில் உயர்பதவி வகித்தவர். சவாமிகளின் சீடரான பின் அப்பதவியைத் துறந்து சமயப் பணியில் தமது முழு நேரத்தையும் செலவிட்டார். - செல்லப்பாசவாமிகள் - (ஒருசொல்)

சவாமிகளின் இன்னொரு சீடர்தான் நமது யோக சவாமிகளின் குருவான செல்லப்பாசவாமிகள், கடையிற் சவாமி நல்லூர் வீதிகளிற் சஞ்சாரம் செய்த பொழுது செல்லப்பாசவாமிகள் அவரைச் சந்தித்து இருக்க வேண்டும். ஒருமுறை செல்லப்பாசவாமி கடையிற் சவாமிக்கு ஓர் எலுமிச்சம்பழத்தைக் கொடுத்தார். அதை அன்புடன் பெற்றுக் கொண்டார். இன்னுமொரு முறை சந்தித்தபொழுது கடையிற் சவாமி ஒரு கடலைக்காரியிடமிருந்து ஒரு ரூபாய் பெற்று, அதை ஒரு வெற்றிலையில் வைத்து மாற்குதல் செல்லப்பாசவாமியிடம் கொடுத்து, அவரின் தலையில் குடையை வைத்து அசைத்துவிட்டு, ஒடும்படி விரட்டினார். இதுவே செல்லப்பாசவாமிகளுக்குத் தீட்சையாக அமைந்து, ஞானோதயம் ஏற்படுவதற்குக் காரணமாயிருந்தது.

கடையிற் சவாமிகள் இரும்பைப் பொன்னாக்குவது, தீராத நோய்களை மாற்றுவது, அடியார் இன்னல்களைத் தீர்ப்பது போன்ற பல சித்திகளைச் செய்துள்ளார். இவற்றின் விரிவைப் பண்டிதர் மு.கந்தையா எழுதிக், கீரிமலைக் குழந்தைவேற் சவாமி சமாதித் தர்மபரிபாலன சபையினரால் வெளியிடப்பட்ட, “குழந்தைவேற் சவாமிகளும் ஞானபரம்பரையும்” என்னும் நூலிற் காணக். கடையிற் சவாமிகளின் சமாதி வண்ணார் பண்ணை நீராவியடியில் அமைந்துள்ளது.

இனிச் சைவ சமயத்தை வேதாகம முறைப்படி புனருத்தாரணம் செய்த குரவர் ஆறுமுகநாவலரைப் பற்றிச் சிறிது சிந்திப்பாம். நாவலர் அவர்கள் சைவ சமயத்தை அந்நிய மதமான கிறிஸ்தவமத ஆதிக்கத்தினின்று காப்பாற்றியவர். சைவப் பாடசாலைகளைத் தாபித்தும், சைவ நூல்களை வெளியிட்டும், புராணபடனத்துக்குப் புத்துயிர் கொடுத்தும், திருமுறைகளைப் பயிற்றுவிப்பதற்கு வழிவகுத்தும் சைவசமய பரிபாலனங்கு செய்து வந்தார்.

யோகசவாமிகள் சித்தர் மரபில் வந்தபோதிலும் வேதாகம நெறியைப் பேணிப் பாதுகாத்து வந்தார்கள். அவர்களிடத்தில் சித்த மரபும், வேதாகம மரபும் சங்கமமானதைக் காணலாம்.

II

தோற்றமும் இளமைப் பருவமும்

யோகசவாமிகளின் வாழ்க்கை வரலாற்றை எழுதுவதில் அதிக கஷ்டமுண்டு. சுவாமிகள் வாழ்ந்த காலத்தில் அவர்களைப் பற்றி வெளிவந்த கட்டுரைகள் மிகமிகச் சிலவே. தம்மைப்பற்றி எழுதுவதை அவர்கள் ஒருபொழுதும் விரும்புவதில்லை. யாரேனும் எழுதப் போகிறார்கள் என்று அறிந்தால் அதனை உடனே தடுத்து விடுவார்கள். அவர்கள் வாழ்ந்த காலத்தில் வெளிவந்த “நற்சிந்தனை” என்னும் தொகுப்பு நூலும் எத்தனையோ தடைகளுக்கூடாக வெளிவந்ததாகும். ஒரு முறை அதை வெளியிடுவதற்குச் சம்மதம் கொடுத்துவிட்டுப், பின் அதைத் தடுக்க முயன்றார்கள். பெரும் உண்மைகள் மனிதன் வாயினால் வெளிவரும் பொழுது, அவை எச்சிலாய் விடும் எனக் கூறுவர். “வாய்விட்டுப் பேசாணாத” விஷயத்தை எப்படி வாயால் கூறமுடியுமென்பர்.

செல்லாச்சியம்மையார் பற்றி யான் ஒரு நூல் வெளியிட முயற்சி செய்து கொண்டிருந்த காலத்திலே அதுபற்றிக் கேள்விப்பட்டு, என் வீட்டுக்கு இருமுறை எழுந்தருளி, தம்மைப் பற்றி ஒன்றும் எழுதப்படாதென எனக்குக் கட்டளையிட்டனர். யான் செல்லாச்சியம்மையாரைச் சுவாமிகள் சந்தித்ததை மாத்திரம் கூறுவேணனப் பணிவாகச் சொன்னேன். அப்படிக் கூறியதற்கிணங்க மிகவும் சுருக்கமாகவே அவர்கள் இருவருக்குமிடையிலிருந்த ஆத்மீக சம்பந்தத்தை எழுதி முடித்தேன். அவர்கள் மகா சமாதியடைந்த பின்னர்தான் சிவதொண்டன் சிறப்பு மலரில் விரிவாக எழுதினேன்.

சுவாமி அவர்கள் ஆத்மீக விஷயங்களைப் பக்குவ முடையவர்களுக்கே கூறுவேண்டுமென்ற இந்துசமயப் பாரம்பரியத்தைத் தழுவி வந்தவர்கள். ஆத்மீக விஷயங்களை விளம்பரப் படுத்தக்கூடாதென்ற கொள்கையுடையவர்கள். செல்லப்பாசுவாமி விசரன் என்னும் போர்வையில் தப்பித்துக் கொண்டார் என்று கூறுவர். நாம் செய்த புண்ணியத்தால் சுவாமிகள் சிறிது வியாபகமாக வாழ்ந்தார்கள். அவர்கள் சம்பாஷணைகளுக்கிடையிற் கூறிய சிலவற்றையும் அவர்களோடு நெருங்கிப் பழகிய அன்பர்கள் கூறியவற்றையும் ஆகாரமாகக் கொண்டே பின்வரும் வாழ்க்கைக் குறிப்புகள் எழுதப்படுகின்றன. கூடியவரையில் விஷயங்கள் நன்கு ஆராய்ந்த பின்பே எழுதப்படுகின்றன. அதற்கு மேலும் பிழைகள் ஏற்பட்டால் அன்பர்கள் பொறுத்தருள்வார்களாக.

சுவாமிகளின் பிறந்த திகதி, பெற்றோரிட்ட பெயர் அவர்களுக்குப் பெற்றோரிட்ட பெயர் முதலியன் பற்றி வேறுபாடான விவரங்கள் உலாவி வருகின்றன. பல்வேறு முறையில் ஆராய்ந்ததன் பயனாக ஆனைக்கோட்டை திரு.செ.இரத்தினம் அவர்கள் இந்துசாதனத்தில் (8-1-71) கொடுத்த விவரங்களை ஏற்றுக் கொள்ளலாமென்த தோன்றுகிறது. அவை பெரும்பாலும் சுதுமலை சரவணமுத்து கந்தையா என்பவர் எழுதியவற்றை ஒத்திருக்கின்றன. திரு.இரத்தினம் எழுதியிருப்பவை பின்வருமாறு: “மாவிட்டபுரத்தில் தொல்குடியில் அம்பலவாணர் என்னும் சைவப் பெரியார் வசித்துவந்தார். அவருக்கு 1865ம் ஆண்டு மே மாதம் சைவநெறி பிறழாத அமுதம் என்னும் அம்மையாரைத் திருமணங்கு செய்து வைத்தார்கள். மக்கட்பேறின்மையால் சைவப் பெரியார் அம்பலவாணரும் அவரது பாரியாரும் கந்தசுவாமியாரை வழிபட்டுத் தவஞ்செய்து வந்தார்கள். அவர்கள் தவத்தின் பயனாய் 1872ம் ஆண்டு மே மாதம் 29ம் திகதி திங்கட்கிழமை அதிகாலை 3.30 மணியளவில் அவிட்ட நட்சத்திரத்தில் ஒரு சற்புத்திரர் பிறந்தார். அவருக்குச் சதாசிவன் என்னும் நாமத்தைச் சூட்டினார்கள்.”

அன்னையும் தந்தையும்

சுவாமிகளின் தாயாருக்குச் சின்னாச்சியம்மையாரென்ற ஒரு பெயரும் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. சுவாமிகளின் பிள்ளைப்பெயர் யோகநாதனெனக் கூறுவாருமூர். ஆனால், யோகநாதன் என்னும் பெயர் சுவாமிகள் யோகநெறியில் முதிர்ந்தபின் கொழும்புத்துறை மணியகாரரால் கொடுக்கப்பட்ட பெயராகும். இக் காரணப் பெயரே காலகதியில் நிலைத்துவிட்டது. சுவாமிகளது தகப்பனாரின் தாயார் சுன்னாகத்தில் வசித்ததாகச் சுவாமிகளே அன்பர்களுக்குக் கூறியுள்ளார். ‘அப்பு ஆச்சி’ சுன்னாகம் பூதராயர் கோயிலுக்கு அருகில் வசித்தார் என்பதே சுவாமிகள் கூற்று.

சுவாமிகளின் தகப்பனார் அம்பலவாணர் மஸ்கேலியாவில் புகையிலை வியாபாரம் செய்து வந்தார். மஸ்கேலியாவுக்கு, கப்பல் மார்க்கமாகத் திருகோணமலைக் குச் சென்று அங்கிருந்து தரைமார்க்கமாகச் செல்ல வேண்டும். இப்பிரயாணக் கஷ்டத்தினால் அம்பலவாணர் ஊருக்கு வருவது குறைவு. அக்காலத்தில் சுவாமிகள் தாயின் அரவணைப்பில் வளர்ந்து வந்தார்.

சுவாமிகளுக்கு ஐந்து வயதானதும் அவரது கல்வி பற்றிய பிரச்சினை தகப்பனாருக்கு ஏற்பட்டது. மாவிட்டபுரத்தில் பள்ளிக்கூடங்களில்லை. மேற்பார்வை செய்வதற்குத் தாழும் ஊரிலில்லை. ஆகவே, தமது மகனுக்குக் கல்வி கற்பிக்கும் பொறுப்பைத் தமது தம்பியார் சின்னையாவிடம் ஒப்படைத்தார். சின்னையா கொழும்புத்துறையில் ஒரு கத்தோலிக்கப் பெண்ணை விவாகஞ் செய்து கத்தோலிக்கராகி யோசேப்பு என்னும் பெயருடன் அங்கு வாழ்ந்து வந்தார்.

யோசேப்பு தமது பெறாமகனை முதலில் கொழும்புத்துறைத் தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடத்தில் படிக்க வைத்தார். இக்காலத்தில் சுவாமிகளின் தாயார் இறந்துவிட்டார். தமிழ்ப் பாடசாலையில் முன்றாம் வகுப்புச் சித்தியெய்தியதும் சுவாமிகளைச் சம்பத்திசியார் கல்லூரியில் ஆங்கிலம் படிக்கச் சேர்த்தார். அங்கு சேர்த்த பொழுது அவரைக் கத்தோலிக்க மதத்தில் சேர்த்து ‘யோன்’ என்னும் பெயரையும் கொடுத்தனர்.

சைவப்பற்றுக்கு வித்து

அக்காலத்தில் சுவாமிகளது தகப்பனாரின் கோதரி முத்துப்பிள்ளை என்பவர் கொழும்புத்துறைக்கு அருகிலுள்ள பாண்டியன்தாழ்வு என்னும் குறிச்சியில் வசித்து வந்தார். அவர் சைவப்பற்று நிறைந்தவர். தம்பியார் சின்னையா கத்தோலிக்க மதத்தைச் சேர்ந்ததும், மருமகன் யோன் என்னும் நாமத்தோடு கத்தோலிக்கக் கல்லூரியில் படிப்பதும் அவருக்கு மனவருத்தத்தைக் கொடுத்தன. தம்மிடம் மருமகன் போகும்பொழுது சைவ நால்களையும், இதிகாசங்களையும் படிக்க வசதிசெய்து கொடுத்தார். விடுதலை நாட்களில் தாயார் ஊராகிய மாவிட்டபுரம் போகச் செய்வார். சுவாமிகளைக் கத்தோலிக்க சூழலிலிருந்து காப்பாற்றி அவருடைய சைவப்பற்றுக்கு வித்திட்ட பெருமை முத்துப்பிள்ளையையே சாரும்.

சுவாமிகளைச் சேர்ந்தவர்கள் சுவாமிகளைப் போல் வச்சிரதேகம் உடையவர்களாயும் நீண்ட ஆயுளை உடையவராயும் இருந்தனர். மாவிட்டபுரத்தில் இவருக்கு மருமகன் முறையான அப்பாக்குட்டி என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். ஏறக்குறைய சுவாமிகளின் தோற்றமுடையவர். இவர் ஒரு காலத்தில் நாட்டுக்கூத்தில் இயமன் வேஷம் போட்டு ஆடினவர். இதனால் இவரை இயமன் அப்பாக்குட்டியென அழைத்தனர். மாமியார் முத்துப்பிள்ளை நீண்டகாலம் வாழ்ந்து சமீப காலத்தில்தான் இறந்தவர். முத்துப்பிள்ளையின் மகன் வயித்தியலிங்கம் என்பவர் இப்பொழுதும் சுதுமலையில் வாழ்ந்து வருகிறார்.

III

உத்தியோக வாழ்க்கையும் சமய சாதனையும்

சுவாமிகள் சம்பத்தரிசியார் கல்லூரியில் தமது படிப்பை ஏழாவதோ எட்டாவதோ வகுப்போடு முடித்துக்கொண்டார். பின்னர் தகப்பனார் இவர்களைத் தோட்டத்தில் வேலை பழகும் பொருட்டு மஸ்கேலியாவுக்கு அழைத்துச் சென்றார். அங்கு வேலை செய்வதில் மனம் நாட்டங்கொள்ளவில்லை. சட்டை தரிக்காமல் அங்குக் குளிரில் உலாவித் திரிவார். சில சமயம் சிந்தனையில் ஆழந்திருப்பார். இவருடைய போக்கைப் பார்த்த தகப்பனார் ஊருக்குத் திருப்பி அனுப்பி விட்டார்.

பின்னர், கிளிநொச்சியில் நீர்ப்பாசனப் பகுதியில் பொருள் காப்பாளராகவிருந்தார். அந்தக் காலத்தில் இரணைமடுக் குளம் சேர்.இராமநாதன் முயற்சியால் கட்டப்பட்டது. இக்கந்தோரில் தெல்லிப்பழையைச் சேர்ந்த திருச்சிற்றம்பலம் என்பவர் இலிகிதராய் இருந்ததாகச் சுவாமிகள் கூறியுள்ளார். எனஜினியராக இருந்தவர் பிறவுண் என்னும் ஆங்கிலேயர். கடமையைக் கண்ணாகக் கருதும் சுவாமிகள் எல்லோருடைய நன்மதிப்பையும் பெற்றதில் ஆச்சரியமில்லை.

ஓய்வு நேரத்தில் தியானம்

கிளிநொச்சியில் வேலை பார்க்கும்பொழுது ஓய்வு நேரங்களைத் தியானத்தில் கழித்து வந்தார். அக்காலத்தில் அவர்களோடு உடன் வேலை பார்த்தவரும் பின்னர் அப்பகுதியில் விதானையாராக இருந்தவருமான திரு.வெற்றிவேலு என்பவர் சுவாமிகளுடன் நெருங்கிப் பழகியவர். மற்றையவர்கள் நித்திரை செய்யும்பொழுது சுவாமிகள் நெடுநேரம் தியானத்தில் ஈடுபட்டிருப்பது வழக்கமென்று இவர் கூறியுள்ளார். “மற்றவர்கள் துயிலும் பொழுது ஞானி விழித்திருப்பான்” என்று கீதை கூறுவது இங்கு ஞாபகத்துக்கு வரும்.

நாம் முன்னர் குறிப்பிட்ட சுவாமிகளின் மாமியாராகிய முத்துப்பிள்ளையின் மகனான வயித்தியலிங்கமென்பவரும் சுவாமிகள் கிளிநொச்சியில் கடமையாற்றிய காலத்தில் அங்கு சென்று வருவதுண்டு. அவரும் அக்காலத்திலேயே சுவாமிகளுக்கு ‘விசர்ப்போக்கு’ ஆரம்பித்து விட்டதாகக் கூறியுள்ளார்.

கிளிநோச்சியில் சுவாமிகள் இருந்த காலத்தில் நாட்டப்பட்ட மாமரம் இப்பொழுதும் அங்கு காணப்படுகிறது. இதனைச் சாமியார் மரமென மக்கள் அழைப்பார்.

சுவாமிகள் இந்தக் காலத்தில்தான் நூற்றுக் கணக்கான தோத்திரப் பாடல்களை மனனஞ் செய்திருக்க வேண்டும். சம்பளம் எடுத்தவுடன் பல தோத்திர நூல்களை வாங்குவாராம். அவற்றை மனனஞ் செய்தவுடன் நூல்களைப் பற்றிப் பின்னர் சிந்திக்க மாட்டாராம். இப்படி ஏராளமான தேவாரம், திருவாசகம், திருமந்திரம், அருணகிரிநாதர் பாடல்கள், தாயுமானவர் பாடல்கள், பட்டினத்தார் பாடல்கள், சித்தர் பாடல்கள், ஒளவையார் பாடல்கள் முதலியவற்றை மனப்பாடஞ் செய்தார். பிற்காலத்தில் அடியார்கள் கூடும்பொழுது “வாக்குண்டாம்”, “பாலுங் தெளிதேனும்” என்னும் வென்பாக்களைத் தமது கம்பீரமான குரலில் பாடுவார். ஒரு நாள் பின்வரும் அப்பர் தேவாரத்தைப் பாடியது இப்பொழுது ஞாபகத்துக்கு வருகிறது.

“கள்ளனேன் கள்ளத்தொண்டாய்க் காலத்தைக் கழித்துப் போக்கித் தெள்ளியே னாகிநின்று தேடினேன் நாடிக் கண்டேன்
உள்குவார் உள்ளிற் தெல்லாம் உடனிருந்தறிதியென்று
வெள்கினேன் வெள்கி நானும் விலாவிற்க் சிரித்திட்டேனே”

கடைசி இரண்டிகளையும் சுவாமிகள் பாடிய பொழுது அவர்களுக்கு அப்படி ஒருநுபவம் - இறைவன் நமது செயல்களையெல்லாம் உடனிருந்து அறிகிறான் என்னும் அனுபவம், ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகிறது.

தாயுமானவர் பாடல்களிலும் சுவாமிகளுக்கு ஈடுபாடு அதிகம். அவற்றைத் தமது / ‘நற் சிந்தனை’களிலும் திருமுகங்களிலும் எடுத்தாண்டுள்ளார். சுவாமிகளின் “நற்சிந்தனை” வசனப் பகுதியில் காணப்படும் பின்வரும் வரிகள் சிவதொண்டன் நிலையத்தின் இலட்சியங்களை விளக்குகின்றன.

சொல்லெல்லாம் மோனம்
தொழிலாதியும் மோனம்
எல்லாம் நன்மோன நிறைவே

IV விவேகானந்தர் தரிசனமும் குஞ் தரிசனமும்

1897ஆம் ஆண்டு சுவாமிகள் வாழ்க்கையில் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகக் காணப்படுகிறது. அவ்வாண்டு வரையில் சுவாமிகள் தமது உத்தியோகத்தைத் துறந்துவிட்டு யாழ்ப்பாணம் திரும்பி விட்டதாகத் தெரிகிறது. அப்பொழுது அவர்களுக்கு வயது இருபத்தைந்திருக்கும். சமய வாழ்க்கையிற் படிப்படியாக முன்னேறிய காலம். சுவாமி விவேகானந்தர் 1897ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதத்தில் இலங்கைக்கு வந்தார். சுவாமிகள், விவேகானந்தர் இலங்கைக்கு வந்தது மாத்திரமன்றி யாழ்ப்பாணத்துக்கு வருவதையுமறிந்து, அவர்களுக்கு யாழ்ப்பாணத்தில் அளித்த வரவேற்பில் பங்கு பற்றியுள்ளார். கோட்டைப் பிரதான வீதியிலிருந்து ஊர்வலம் புறப்பட்டு யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரிக்கு வந்தது. அந்த ஊர்வலத்தில் சுவாமிகளும் பங்குபற்றினார்.

கடைசிவரை பக்தி

ஊர்வலம் இந்துக் கல்லூரியையடைந்ததும் விவேகானந்தர் சிறப்பாக அமைக்கப்பட்ட மேடையின்மீது நின்று பேசிய முறையைச் சுவாமிகள் பிற் காலத் தில் ஆர் வத் துடன் கூறுவார். மேடையின் இரு பக்கங்களுக்கிடையில் உலாவிக்கொண்டு பேசியதாகவும் பேச்சை,

“The subject is large but the time is short”

என்னும் வார்த்தைகளுடன் ஆரம்பித்ததாகவும் கூறுவார். பிரகாசம் பொருந்திய மினசக்தி வாய்ந்த விவேகானந்தர் கண்கள் சபையோரை வசீகரித்து விட்டதாகவும் கூறுவார்.

சுவாமிகளுக்குக் கடைசிவரைக்கும் இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரிடத்தும், விவேகானந்தரிடத்தும் நிறைந்த பக்தியிருந்தது. விவேகானந்தரின் சீடரான அலெக்சாண்டர் எழுதிய “In the Hours of Meditation.” என்னும் நூலைத் “தியானகாலம்” என்னும் நாமத்தோடு 1925ம் ஆண்டில் மொழிபெயர்ப்பித்து வெளிவரும்படி செய்தார். சுவாமிகள் மேற்பார்வையில் முதன் முதல்

வெளிவந்த நூலிதுவேயாகும். பின்னர் 1955ம் ஆண்டில் “விவேகானந்த சுவாமிகளின் சொற்பொழிவுகளின் சாரம்” என்னும் சிறு பிரசுரத்தை “சிவதொண்டன்” வெளியீடாக வெளிவரச் செய்தார்.

இராமகிருஷ்ண மடத்துச் சந்நியாசிகளிடத்துச் சுவாமிகளுக்குத் தனிமதிப்பிருந்தது. அவர்கள் யார் வந்தாலும் “சிவதொண்டன்” நிலையத்தில் வரவேற்றுப்பசரிக்க வேண்டுமென்று கூறியுள்ளார். மேலும், சுவாமி விபுலானந்தர் இராமகிருஷ்ண சங்கத்தைச் சேர நினைத்தபொழுது அச்செயலை வரவேற்று ஆசீர்வதித்தார். இப்பொழுது மட்டக்களப்பில் இராமகிருஷ்ண சங்க ஆதரவில் நடைபெறும் அனாதை மாணவரில்லம் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டபோது அதற்கு முதல் நன்கொடை வழங்கியவர் சுவாமிகளே.

குருநாதருடன் சந்தீப்பு

சுவாமிகள் இக் காலத் தில் தான் தமது குருநாதரான செல்லப்பாசுவாமிகளை முதன்முதல் தரிசித்திருக்க வேண்டும். செல்லப்பாசுவாமிகள் கடையிற் சுவாமிகளைச் சந்தித்தது பற்றியும், அவரிடம் தீட்சை பெற்றது பற்றியும் முன்னர் கூறியுள்ளோம். செல்லப்பாசுவாமிகளின் பெற்றோர் விவசாயத்தின் பொருட்டு வட்டுக்கோட்டையிலிருந்து நல்லூரிற் குடியேறியவர்கள். செம்மணிப் பகுதி வயல் கள் அக் காலத் திலும் இக் காலத் தைப் போல விவசாயத்திற்குரிய இடமாயிருந்தன. செல்லப்பாசுவாமிகள் நல்லூர் வீதியில் தென் கிழக்குப் பக்கமாகவிருந்த ஒரு குடிசையில் வாழ்ந்துவந்தார். அக்குடிசை சில மாற்றங்களோடு இப்பொழுதும் அங்கு காணப்படுகிறது. அவர்கள் சில காலம் யாழ்ப்பாணக் கச்சேரியில் ஆராய்ச்சியாகக் கடமையாற்றினரென்பர். செல்லப்பாசுவாமிகள் நல்லூர்ப் பிரபல வைத்தியர் சின்னத்துரையின் மைத்துனராவர். செல்லப்பாசுவாமிகள் நல்லூர் வீதிகளில் பெரும்பாலும் சஞ்சாரங்கு செய்த போதிலும் அவர்களுடைய அடியார்கள் வசித்த கொழும்புத்துறை, திருநெல்வேலி, கைதுடி முதலிய இடங்களுக்குச் சென்று திரும்புவர். அங்குள்ள அன்பர்களிடத்தில் சில வேளைகளில் தாமாகவே உணவு பெற்றுண்பர்.

செல்லப்பாசுவாமிகள் விசிறி கட்டுவதிலும், தென்னோலையைக் கொண்டு கல்லை தைப்பதுபோன்ற கைப்பணிகளிலும் விற்பன்னராக விளங்கினர். சேர்.பொன்னம் பலம் இராமநாதன், இராமநாதன் கல்லூரிக்கு அடிக்கல் நாட்டிய தினத்தில் சுவாமிகள் மருதனாமடம் சென்று அவர்களுக்கு ஒரு விசிறியைக் கொடுத்து, “ஒரு பொல்லாப்புமில்லை”, “எப்பவோ முடிந்த காரியம்”, “முழுதும் உண்மை”, “நாமறியோம்” முதலிய மகா வாக்கியங்களைக் கூறிவிட்டுத் திரும்பியதாக இராமநாதன் கல்லூரி வெளிவிழா மலரில் திரு.சோமசுந்தர உபாத்தியாயர் எழுதியுள்ளார்.

தோற்றம், குணாதிசயம்

யோகசுவாமிகள் தமது குருநாதரின் அகத்தையும் புறத்தையும் நற்சிந்தனையில் வர்ணித்துள்ளார். குருவின் தோற்றத்தையும், குணாதிசயங்களையும் பின்வருமாறு படம் பிடித்துக் காட்டுகிறார்:

சிரித்து நல்லூர்த் தெருவிற் திரிபவர்
வெறித்த பார்வையர் வேடம் விரும்பிலர்
கறுத்த மேனியர் கந்தைத் துணியினர்

பாதிச் சாமத்தின்பின் பள்ளி கொள்பவர்
வீதி யிற்செல்லும் வீணர்கள் தங்களைப்
பேதிக் கும்படி வேண்டியே பேசவார்
கோல மொன்றும் விரும்பிலன் கும்பிடச்
சால வன்புடன் தான்வரும் பத்தரைக்
கால னென்னக் கறுத்துடன் சீறுவான்

உல்லாசமான நடை யுடை யோனே
பித்தரென்று பிறர் பேசும் திறத்தான்

புகழ்ச்சியும் இகழ்ச்சியும் ஒன்றாகக் கொள்பவன்
சிங்காரமான நடையொடு சிரிப்பினை யுடையான்
ஆரறி வாரென்று அடிக்கடி சொல்லுவான்
தேரடிப் படியில் சிங்கார மாய்க்கிடப்பான்
பேரறி வாளனைப் பிறரெவரு மோவறியார்
பித்தனென் றுலகோர் பேசவர் ஏசவர்.

செல் லப் பாசுவாமிகள் குணாதீதர் : தத் துவங் கனுக் கு அப்பாற்பட்டவரென்பதைப் பின்வரும் நற்சிந்தனைப் பாட்டு நன்கு விளக்குகிறது.

சாதி சமயமென்னுஞ் சங்கடத்துக் குள்ளாகான்
சேதி யொன்றும் சொல்ல கில்லான் - சின்னத்தங்கம்
சித்தப்பிரமை யென்பார் (எல்லோரும்)

நீதி அநீதி என்னும் நிலைமையொன்றும் இல்லாதான்
மாதிரிகள் ஒன்றுஞ் செய்யான் - சின்னத்தங்கம்
மத்தனைப்போல் திரிவானாடி.

நீறு மணியான் நெற்றியிலே பொட்டுமிடான்
கூறிய தைக்கூறான் - சின்னத்தங்கம்
குணமொன்று மில்லானாடி.

ஆறுதலா யிருமென்னான் ஆணவத்தை நீக்குமென்னான்
மாறுபாடாய்ப் பேசிடுவான் - சின்னத்தங்கம்
மதியிழந்தான் என்பாரடி

சிவபெருமானே குருவாக வந்து பக்குவழுடைய ஆன்மாக்களுக்கு
அருள் செய்வாரென்பது சைவ சமயக் கொள்கை. ஆகவே, குருவும்
சிவனும் அபேதமென்பது பெறப்படுகின்றது.

இக்கருத்தைச் சுவாமிகள் பல நற்சிந்தனைப் பாடல்களில்
விளக்கியுள்ளார். உதாரணத்துக்கு இரு பாடல்களைக் கீழே காணக்.

காட்டிலே காளியுடன் கூத்தாடுங் கண்ணுதலோன்
நாட்டிலே ஞான குருவாய் நயந்துவந்து
மீட்டா னவன்றன் விரையார் மலரடியை
மாட்சிமைசேர் நல்லைத்தேர் மாண்டியிற் கண்டேனே

மாலயனுந் தேடி யறியா மலரடிகள்
கோல வருட்குருவாய்க் குவலயத்திலே போந்து
சாலப் பெரும்பகையைத் தாளீக்கி யாண்டானை
ஞாலம் புகழுநல்லைத் தேரடியிற் கண்டேனே.

மகாவாக்கியங்களைச் சுவாமிகளுக்கு உபதேசித்ததைப் பின்வரும் பாக்களில் கூறியுள்ளார்.

செல்லப்பன் என்னுந் திருவுடையான் தேரடியில்
பொல்லாப் பிலை யென்றான் போற்று

முழுமுன்மை என்று முனிவனவன் சொன்னான்
எழுத முடியாதிதை.

நாமறியோம் என்னும் நறிய திருவாக்குச்
சேமமுறச் சொன்னான் தெரி

முடிந்த முடிபென்று முன்னாளிற் சொன்னான்
அடியார்கள் முன்னர் அவன்.

மேலும், தேரடியில் தேசிகனைத் தரிசித்த பொழுது ‘ஆரடா நீ’
‘தேரடாவன்’ ‘தீரடா பற்று’ என்னும் உபதேசங்கள் கொடுக்கப்பட்டன.

நல்லூர்த் தேரடியில்.....

நல்லூர்த் தேரடியில் குருநாதர் தம்மை ஆட்கொண்ட முறையையும்,
அதனால் ஏற்பட்ட பரிபூரண நிலையையும் பின்வரும் பாட்டில் படிப்போர்
பரவசம் அடையக்கூடிய முறையிற் காட்டியுள்ளார்.

இருவருந் தேடிக் காணா இறைவன் என்போல் உருத்தாங்கி
இணங்கி யெவரும் வணக்கும் நல்லையில் இன்னான் இவனென்ன
ஒருவரு மறியா தோடியுலாவி உவகை பூத்த முகத்தினராய்
ஒருநாள் என்றனை உற்று நோக்கி ஓர் பொல்லாப்பு மில்லையென்று
அருவழுங் காட்டி உருவழுங் காட்டி அப்பாற் கப்பாலாம்
அருள்நிலை காட்டிக் காட்டிக் காட்டி அந்த மாதி யில்லாச்
சொருபழுங் காட்டிச் சும்மா விருக்கும் குட்சத்தில் மாட்டிவிட்டான்
துன்பம் இறந்தன இன்பம் இறந்தன சோதிசோதி சிவசோதி.

உபதேசம் பெற்றபின் சுவாமிகள் பலவருடகாலம் தமது குருநாதரின் திருவடி பிரியாது திரிந்தனர். குருநாதர் தமது சீடனைப் பல சோதனைகளுக்குட்படுத்தினர். இருவரும் சேர்ந்து சமைத்ததன்பின் சாப்பிட முன் சமைத்தவற்றையெல்லாம் குருநாதர் உடைத் தெறிவார். குளிப்பதற்கெனக் கீரிமலைக்குச் சென்று குளிக்காமல் திரும்புவார்கள். ஒருநாள் ஒரு செட்டி கடைக்கு முன்னால் இருவரும் பிச்சைக்கு நின்றனர். கடும் வெயிலில் நிற்க வைத்துவிட்டு, கணக்கப்பிள்ளை இரண்டு சதம் கொண்டுவந்து கொடுத்தார். செல்லப்பாசுவாமிகளுக்கு நிரம்பிய மகிழ்ச்சி. “இன்று நன்றாக உழைத்துச் சம்பாதித்தோம். (வெயிலில் நின்றதைக் குறித்து) ‘போனகமென்பது தானுமந் துண்டல்’ என்பதல்லவோ ஆன்றோர் வாக்கு” என்று கூறினர்:

வருடா வருடம் பங்குனி முதற்றிங்களில் இருவரும் மட்டுவில் பன்றித்தலைச்சி அம்மன் கோவிலுக்குச் சென்று பொங்கிச் சாப்பிடுவர்.

சுவாமிகள் சோதனைகளால் சலிப்படையவில்லை. எப்பொழுதும் குருநாதரைத் தாயினும் நல்ல தலைவரெனக் கொண்டார். குருவின் சிறப்புக்களைச் சுவாமிகளைப் போலப் பாடியவர்கள் மிகக்குறைவு. சுவாமிகள் தமது குருவைப் பற்றிப் பாடியவற்றைப் படிக்கும்பொழுது தாயுமானவர் மௌனகுருவைப் பற்றிப் பாடியவை ஞாபகத்துக்கு வரும்.

சுவாமிகள் குருவின் உபதேசத்தை அவதானமாய்க்கேட்டு வந்தார். செல்லப்பா சுவாமிகள் சாதாரணமாய் விசரன்போற் பேசுவார். அப்பேசுக்களுக்கிடையில் மாணிக்கங்கள் வருமென்றும், அவற்றைக் காத்துக் கொண்டு மனிக்கணக்காய்த் தாமிருந்ததாகவும் கூறுவார். சமய விஷயங்களைச் செல்லப்பா சுவாமிகளிடமல்லவோ கேட்க வேண்டுமென்பார்.

V கதிர்காம யாத்திரை

இப்படி இருந்துவருங் காலத்தில், சுவாமிகளும் இன்னொரு சீடரான கதிரவேலு என்பவரும் செல்லப்பா சுவாமிகள் மேற்பார்வையில், நல்லூர்த் தேர்முட்டியில் நாற்பது நாட்கள் வரையிற் கடுந்தவம் புரிந்தனர். செல்லப்பா சுவாமிகளின் இன்னொரு கிருகஸ்த சீடரான கொழும்புத்துறை விதானையார் திருஞானசம்பந்தர், சாதனை செய்வோருக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்துவந்தார். இப்படித் தவம் செய்து வருங்காலத்தில் ஒருநாள், செல்லப்பா சுவாமிகள் அவர்களை இருந்த இடத்திலிருந்து எழுப்பிக் கலைத்துவிட்டார். இரு யானைகள் ஒரு தறியில் கட்டப்படாது என்று செல்லப்பா சுவாமிகள் கூறினாராம். மோகசுவாமிகள் பல்லுத் தேய்க்க முறித்த குச்சியுடன் கிழக்கு நோக்கிப் புறப்பட்டார். மற்றையவர் எங்கு சென்றாரென்பது இன்னும் புதிராகவே இருக்கிறது.

கிழக்கு நோக்கிப் புறப்பட்ட சுவாமிகள், பரிவிராஜக வாழ்க்கையில் (பூரணத்துறவு) ஈடுபட்டுக் கால் நடையில் கதிர்காமங்கு சென்றார். இந்த யாத்திரை 1910ம் ஆண்டு வரையில் நடைபெற்றதென்பார். இப்படி யாத்திரை செய்வெர்கள் கையில் பணமோ துணிகளோ கொண்டுசெல்லவு இல்லை. கிடைத்ததை உண்டு, சந்திக்கிற இடத்தில் உறங்கி யாத்திரை செய்வார்கள். பரிவிராஜக வாழ்க்கையில் ஈடுபட்ட சுவாமி விவேகானந்தர் பட்ட கஷ்டங்களை அவர் சீவிய சரித்திரத்தில் நிறையக் காணலாம். சுவாமிகளும் பசி, தாகம், மலேரியாக் காய்ச்சல், வெள்ளம் என்பவற்றோடு போராட வேண்டியிருந்தது. இந்த யாத்திரை பற்றிச் சுவாமிகள் சொன்னதை ஆசிரியர் வல்லிபுரம் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார். “கதிர்காமம் சென்ற பொழுது ஒரு முறை மட்டக்களப்பிற்குச் சமீபமாகச் செல்லும் வழியிற் காய்ச்சல் தொடங்கியது. வழிநடக்க வியலாமையால் கல்லொன்றைத் தலைகீழ் வைத்து ஒரு மரத்தின்கீழ்ப் படுத்துறங்கினேன். விடியற்காலையில் எழுந்தபோது காய்ச்சல் ஓய்ந்துபோயிற்று. கல்லின்மேல் இருபத்தைந்து சதம் இருந்தது. அதை எடுத்துச் சென்று கடையொன்றில் தோசை வாங்கிச் சாப்பிட்டுவிட்டு நடந்து செல்கையில் ஆனைக்குட்டிச் சுவாமி (சிற்றானைக்குட்டிச் சுவாமியாயிருக்க வேண்டும்.) என்னைக் கண்டார்.

கண்டதும் ஓடிவந்து என்னைக் கட்டித் தழுவிக் கொண்டு, உன்னைக் கண்டபடியால் மழை பெய்ய வேண்டுமென்றார். இப்போது பெய்யக் கூடாது. இன்னும் ஒரு மணித்தியாலத்திற் பெய்ய வேண்டுமென்றேன். ஒரு மணித்தியாலத்துக்குப் பின்தான் மழை பெய்தது. அப்பால் நடந்து செல்கையில் ஆற்றொன்று பெருக்கெடுத்துப் பாய்ந்து கொண்டிருந்தது. அப்பாற் செல்ல முடியாமையாற் கரையில் ஓரிடத்தில் மணலைப் பறித்துப் பள்ளமாக்கிப் படுத்துக் கொண்டேன். முன்றாம் நாள் வேடர் சிலர் மூங்கில் மரங்களால் கட்டுமரங்கட்டி இக்கரை வந்தார்கள். வந்தவர்கள், சமையல் முடிந்ததும் என்னருகில் வந்து நின்று “உபாசக்கார மாத்தயா, உபாசக்கார மாத்தயா” என்று கூறி என்னை எழுப்பி உணவு தந்தார்கள். உண்டின்னர் தாம் வந்த கட்டு மரத்திலேற்றிச் சென்று அக்கரை சேர்த்தார்கள்.

ஆனைக்குட்டிச் சுவாமி

யாழ்ப்பாணம் திரும்புப்பொழுது கொழும்பு மார்க்கமாகத் திரும்பினார். முன்பு கூறியதுபோல் கொழும்பில் பெரிய ஆனைக்குட்டிச் சுவாமியைச் சந்தித்தார். அவர் ஐந்துசத நாணயத்தைக் கொடுத்து “தும்பிக்கை இது நம்பிக்கை” என்று ஆசீர்வதித்தார். பிச்சைக்காரன் போல சேர் பொன் னம் பலம் அருணாசலத் திடம் சென்றார். அவரிடம் சில்லறையில்லாதபடியால் இருபத்தைந்து சத்தை மாற்றுவித்துப் பத்துச் சதம் கொடுத்தார். ஆறுமுக நாவலர் இராமநாதனை ஆதரித்துபோல பரோபகாரிகளான இராமநாதன் குடும்பத்தாரரையும் அருணாசலம் குடும்பத்தாரரையும் கடைசி வரைக்கும் சுவாமிகள் ஆதரித்து வந்தார்கள். பொதுவாக இலங்கை மக்களுக்கும் சிறப்பாகத் தமிழ் மக்களுக்கும் இவ்விரு குடும்பத்தினரும் செய்த தொண்டை விதந்து பேசவர்.

கொழும்பிலிருந்து மாத்தளைக்குச் சென்றபொழுது ஒரற்புதம் நிகழ்ந்தது. அங்கு, சிவதொண்டன் சபைத் தலைவர் தில்லையம்பலம் அவர்களின் மாமனார் சரவணமுத்து என்பவர் ஓவசியராகவிருந்தார். அவர் கனவில் ஒருவர் தோன்றி, ‘அடியான் ஒருவன் பசியோடும் கந்தைத் துணியோடும் வருகிறான். அவனை எதிர்கொண்டு உபசரி’

என்று கூறி மறைந்தார். மறுநாடு காலை கனவிற் கண்டபடியே சுவாமிகளைச் சந்தித்து அவர்களை வீட்டுக்கழைத்துச் சென்று நீராடச்செய்து புது வேட்டி சால்வை அணியச் செய்து உணவுங் கொடுத்து வழியனுப்பி வைத்தார்.

சுவாமிகள் கதிர்காமம் சென்றதை அறியாத உறவினர் செல்லப்பா சுவாமிகளிடம் சென்று அவர்களைப் பற்றி விசாரித்தனர். அவர், “அவன் செத்துப் போனான்” என்றார். சுவாமிகள் திரும்பியதும் அதிசயமுற்ற சுற்றத்தார் செல்லப்பா சுவாமிகளிடம் சென்று அவர் கூறியது பற்றி விளாவினார்கள். அதற்கு அவர், ‘நாம் பொய் சொல்வது இல்லை, உண்மைதான் கூறினோம். அவன் செத்தே போனான்’ என மீண்டும் அழுத்தமாகக் கூறினார். அவர் கூறியதை விளங்காத மக்கள் அவர் பேச்சு, விசரன் பேச்சு என்ற எண்ணத்துடன் சென்றனர். ஆனால், உண்மையில் சுவாமிகள் உலகத்தைப் பொறுத்த வரையில் இறந்துவிட்டாரென்பதை அம்மக்கள் எப்படி அறிவார்கள்?

குருநாதர் மகாசமாதி

செல்லப்பா சுவாமிகள் வருத்தமாயிருந்த பொழுது சுவாமிகள் அவரைப் பார்க்கச் சென்றார். அப்பொழுது நடந்தவற்றைச் சுவாமிகள் ஒர் அடியாருக்குப் பின்வருமாறு கூறினார். “செல்லப்பா சுவாமி வருத்தமாகப் படுத்திருந்தார். எல்லோரும் போய்ப் பார்த்தார்கள், நானும் போய்ப் பார்ப்போம் என்று போனேன். “என்ன பார்க்கப் போகிறாய்? நில் அங்கே, உண்ணைச் சிந்தித்துப் பார்” என்றார். நான் திரும்பி வந்தவன்தான். அந்தப் பக்கம் போகவில்லை.”

குருநாதர் மகா சமாதியடைந்தது பற்றிச் சுவாமிகள் கூறியது பின்வருமாறு:- “பகல் முழுவதும் ஊரெங்கும் கற்றிக்கொண்டு வந்து அங்கே (நல்லூர்த் தேரடிக் கொட்டிலில்) படுத்தார். அப்போது ஒருவர் அங்கு சென்றார். வந்தவரை அவர், ‘வெளியே போய்வா’ என்றார். வந்தவர் கொஞ்சத்தாரம் சென்றதும் “டோம்” என்று ஒரு சத்தம் கேட்டது. போனவர் திரும்பி வந்து பார்த்ததும் சுவாமிகள் கைகால்களை நீட்டிக் கொண்டு தடிபோல் விழைத்துப் போயிருந்தார். அனுகிப் பார்த்ததும் பிராணன் போய்விட்டது தெரிந்தது. அவர் தாமாகவே உடம்பை விட்டுச் சென்றார்”

செல்லப்பாகவாமிகள் தமது உடம்பைத் தகனஞ் செய்ய வேண்டுமென்று தமது உறவினரிடமும் தமது அன்பர்களிடமும் வற்புறுத்திக் கூறியிருந்தார். அதற்கிணங்க அவர் உடம்பு தகனஞ் செய்யப்பட்டது.

தீவிலிய கொட்டில்

யோக கவாமிகள், கதிர்காமம் சென்று திரும்பியதும், அவர்கள் பிற்காலத்தில் வசித்து வந்த கொட்டிலுக்குப் பக்கத்திலுள்ள இலுப்பை மர வேரொன்றையே தமதிருப்பிடமாகக் கொண்டார். மழை, வெயில் என்பவற்றைப் பொருட்படுத்தாது அங்கிருந்து வந்தார்.

மழை, வெயிலில் கவாமிகள் இருந்து வருவதைக் கண்ட அன்பர்கள் பக்கத் திலுள்ள கொட்டிலில் தங்கும் படி வேண்டிக்கொண்டனர். இக்கொட்டில் முன்பு ஒரு கடையாகவிருந்தது. அதை அரியாலையைச் சேர்ந்த நன்னியரென்பவர் நடாத்தி வந்தார். நன்னியர் ஒருநாள் மது அருந்திய போதையில் செல்லப்பா கவாமிகளை அக்கடையில் ஒரு தூணில் கட்டி வைத்துவிட்டார். கவாமிகள் போட்ட சத்தத்தைக் கேட்ட அயலவர் வந்து கட்டை அவிழ்த்து விட்டனர். கவாமிகள் இதுபற்றிப் பின்வருமாறு கூறுவர்:- “செல்லப்பா கவாமிகளைக் கட்டிவைத்த இடத்தில் இப்பொழுது எத்தனையோபேர் தலைவைத்து வணங்குகின்றனர்.” 1914ம் ஆண்டு தொடக்கம் கவாமிகள் இக்கொட்டிலில் வசித்து வந்தனரென்பார்.

கவாமிகள் ஆரம்பத்தில் கொட்டிலின் வடக்குப் பக்கத்தில் படுத்து வந்தார்கள். பின்னர் தெற்குப் பக்கத்தில் படுக்க வந்த காரணத்தை ஆசிரியர் வல்லிபுரம் அவர்களுக்குப் பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்கள்.

“இக் கொட்டிலுக்கு வந்த பின்னர் வடபகுதியில் படுத்துவந்தேன். ஒருநாள் நடுச்சாமத்தில், ‘பாம்பு, பாம்பு’ என்று என் மனஞ் சொன்னது. பொருட்படுத்தாது படுத்திருந்தேன். மேலும், மேலும் சொல்லிற்று. நெருப்புக் குச்சியைத் தட்டிப் பார்த்தேன். பாம்பொன்று பக்கத்திற் கிடப்பதைக் கண்டேன். ‘சரி, நீ இதிற் கிட, நான் அதிற் படுக்கிறேன்’ என்று சொல்லிவிட்டு இதிற் படுத்துவருகிறேன்”

VI அடியார் உறவும் அன்பர் வரவும்

சுன்னாகத்தில் ஒரு பிரபல வேளாண் குடும்பத்தில் தோன்றிய செல்லாச்சி அம்மையார், சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்னும் நான்கு பாதங்களையும் முறையே பின்பற்றித், திருவருள் வழிகாட்டப் பெருவாழ்வு பெற்றிருந்தார். 1914ம் ஆண்டு தொடக்கம் கவாமிகள் செல்லாச்சியம்மையாரிடம் சென்றுவரத் தொடங்கியதாகத் தெரிகின்றது. அம்மையார் மகா சமாதியான தினத்தில் (27.01.29) கவாமிகள், கலைப் புலவர் நவரத்தினம் அவர்களுக்கு அம்மையார் பற்றிச் சில குறிப்புக்களைச் சொல்ல, அவர்கள் எழுதியுள்ளார். அக்குறிப்புக்கள் இன்னும் வெளிவரவில்லை. அம்மையார் நினைவு மலரில் இவ்விருவரையும் பற்றிப் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளேன்:

“அம்மையாரின் ஞான வாழ்க்கையோடு சம்பந்தப்பட்ட சில பெரியார்களைப்பற்றி இங்கு குறிப்பிடுவது அவசியம், இவர்களுள் முதலிடம் யோக கவாமிகளுக்கே உரியது. அம்மையாருக்கும் கவாமிகளுக்குமிருந்த ஆத்மீகத் தொடர்பை வர்ணிக்க ஒரு சேக்கிமார் வேண்டும். ஒருவர் நினைக்க மற்றவர் செயலாற்றுவார். இருவரையும் ஒருமித்துக் கண்டவர்கள் அக்காட்சியை இலகுவில் மறக்கமாட்டார்கள். காடு செல்லாமல், மலையேறாமல் வீட்டிலிருந்தபடியே பூரண அநுபுதி நிலை கைவரப் பெற்ற அம்மையாரின் சிறப்பை அன்பர்களுக்குச் சுவாமிகள் விதந்தோதுவார். அம்மையாரும் பல சந்நியாசிகளைக் கண்டதாகவும் ஆணால், யோகசுவாமிகளைப் போன்ற ஒரு பூரணத்துறவியைத் தாம் கண்டதில்லையென்றும் பன்முறை கூறியுள்ளார். இருவருக்குமிடையில் நடைபெற்ற அற்புத நிகழ்ச்சிகளைக் காலகதியில் அன்பர்கள் அறிவார்கள்.”

இவ்விரு பெரியார்களையும் பற்றி விரிவான முறையில் ‘சிவதொண்டன்’ சிறப்பு மலரில் எழுதியிருப்பதால் அவற்றை இங்கு திருப்பிக்கூற விரும்பவில்லை.

1916ம், 1917ம் ஆண்டுகள் யாழ்ப்பாணத்தில் பல துறைகளிலும் மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்ட காலம். 1916ம் ஆண்டில் இந்து வாலிபர் இயக்கம் (Y.M.H.A) பேரியக்கமாக ஆரம்பிக்கப்பட்டு, வாலிபர் மத்தியில் ஒரு பெரும் விழிப்பை ஏற்படுத்தியது. அவ்வியக்கத்தில் உழைத்தவர்களில் முக்கியமானவர்கள் நியாயவாதி எம்.எஸ்.இளையதம்பி, வழக்கறிஞர் அ.அம் பலவாணர், முதலியார் சு.திருச் சிற் றம் பலம், திரு.எம்.சபாரத்தினசிங்கி, திரு.வி.முத்துக்குமாரு என்போராவர்.

பண்டித மயில்வாகனனார்

1917ல் பண்டித மயில்வாகனனார் (பின்னர் சுவாமி விபுலானந்தர்) சம்பத்திரிசியார் கல்லூரிக்கு விண்ணான ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டார். அவர் ஆணைப்பந்தியில் வசித்து வந்தார். அவர் இருந்த வீட்டில் விவேகானந்த சபை ஒன்று நிறுவப்பட்டது. இந்தச் சபையில் முக்கிய அங்கத்தவராய் விளங்கியவர்கள் கலைப்புலவர் க.நவரத்தினம், ஆசிரியர் செ.மயில் வாகனம், ஆசிரியர் தி.முத்துக்குமாரு, பீ.ஏ., திரு.வெ.சி.சி.குமாரசாமி, திரு.ரி.என்.சப்பையா, புலவர்மணி ஏ.பெரியதம்பிப்பிள்ளை முதலியோராவர். பண்டித மயில்வாகனனாரின் இக்கால வாழ்க்கையைப் பற்றிப் புலவர்மணி பெரியதம்பிப்பிள்ளை பத்திரிகையில் எழுதிய கட்டுரையில் ஒரு பகுதி பின்வருமாறு:

“முன்பெல்லாம் அகக்கண்ணால் கண்டு அன்புக் கிழமை பூண்டுள்ள எனக்கு 1917ம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் பண்டித மயில்வாகனனாரின் நேர்முகக் காட்சி கிடைத்தது. ஆணைப்பந்தியில் அவர்கள் வசித்த வீடு ஒரு பொதியில் (பொது - இல்) போன்று காட்சியிலித்தது. பெரிய படிப்பாளிகள், உயர்தரக் கல்வி யிலும் இளைஞர்கள், பொதுநலத் தொண்டர்கள் பலர் அங்கு வருவார்கள். அரிதாகத் தரிசனம் அளிக்கும் யோக சுவாமிகளும் அங்கே காட்சியிலிப்பார்கள். சுவாமிகளின் அருள் நோக்கத்தால் அவ்வீடு புதுதொளியும், புதுமலர்ச்சியும் பெற்றுத் திகழ்ந்தது. சுவாமிகளுக்குப் பண்டிதர்மீது அளவு கடந்த கருணை. உள்ளிருக்கும் ஆன்மாவைக் கண்டுகொண்டார்.”

கலைப்புலவர் நவரத்தினம் அவர்கள், தாம் சுவாமிகளை முதன் முதலில் தரிசித்தது பற்றிச் செல்லாச்சியம்மையார் நினைவு மலரில் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்:

“1917ம் ஆண்டில் முதலியார் சு.திருச் சிற் றம் பலம், திரு.எம்.எஸ்.இளையதம்பி, பிரம்மஸி இ.கே.சப்பிரமணிய ஜயர் முதலியோர் அம்மையாரைத் தரிசிப்பதற்கு ஒரு நாள் சென்றனர். அவர்கள் செல்லும் பொழுது மாணவனாகவிருந்து, இந்து வாலிபர் சங்க முயற்சிகளில் ஆரவங்காட்டிய என்னையுந் தங்களுடன் அழைத்துச் சென்றனர். அம்மையாரைத் தரிசிக்கக் கூடிய ஒழுங்குகளை அமைத்து எங்களை அழைத்துச் சென்றவர் திரு.எம்.சபாரத்தினசிங்கி என்பதை இங்கு நன்றியோடு கூற விரும்புகிறேன். நான் சென்றது அம்மையாரைத் தரிசிப்பதற்கே. ஆனால் அம்மையாரின் பக்கத்தில் ஒரு முனிவரைக் கண்டேன். என்னுடன் வந்தவர்களின் கண்களும் கருத்தும் அம்மையாரை நோக்கி நின்றன. எனது பார்வையும் மனமும் ஒரு இருஷி வடிவத்தில் அமர்ந்திருந்தவர்பால் சென்று கொண்டிருந்தன. காரணம், அவரின் தோற்றமேயன்றி வேறல்ல. அவர் யாரென எனக்கு அப்பொழுது தெரியவில்லை. அறியவுமில்லை. பின்னர் நாங்கள் வீடுதிரும்பி வரும்பொழுதான் அவர் கொழும்புத்துறைச் சாமி என்றழைக்கப்படும் ஸ்ரீ யோகர் சுவாமிகள் என்று கூறக்கேட்டேன். ஆனால், சுவாமி அவர்களின் தோற்றம் என்னைக் கவர்ந்தபடியால், அவரது உருவம் என் மனதில் படிந்துவிட்டது.”

அனுங்கக்த தொண்டாகள்

மேற்கூறியவற்றால் இந்து வாலிபர் சங்கம், விவேகானந்த சபை முதலிய தாபனங்களின் முக்கியஸ்தர்களாக விளங்கிய திருவாளர்கள் எம்.எஸ்.இளையதம்பி, எம்.சபாரத்தினசிங்கி, க.நவரத்தினம், பண்டிதர் மயில்வாகனனார், திரு.தி.முத்துக்குமாரு, திரு.வெ.சி.சி.குமாரசாமி, திரு.ரி.என்.சப்பையா முதலியோர் சுவாமிகளை 1917ம் ஆண்டளவில் அறிந்திருந்தனர் என்பது பெறப்படுகின்றது. இவர்களே பிற்காலத்தில் சுவாமிகளின் அனுங்கக்த தொண்டராய் விளங்கியவர்கள். இவர்களுக்குள் எம்.சபாரத்தினசிங்கி என்பவரே முதன் முதலில் சுவாமிகளுக்குமுன் கர்ப்பூரம் கொளுத்தி வணங்கியவரென்பர்.

கலைப்புலவர் நவரத்தினம் 1917ம் ஆண்டளவில் சுவாமிகளைக் கண்டபோதிலும், 1920ம் ஆண்டு வரையில்தான் அவருடன் நெருங்கிய

உறவு ஏற்பட்டது. சுவாமிகளும் கலைப்புலவரும் ஐந்தாண்டுகளுக்கு மேல் இணைபிரியாதிருந்தனர். அதிகாலையில் சுவாமிகள் நவரத்தினம் அவர்கள் வீட்டுக்குப் போய்விடுவார். பின்னர் அவர் மத்திய கல்லூரிக்குப் போகும்பொழுது உடன் போவார். நவரத்தினம் அவர்கள் கல்லூரிக்குப் போக சுவாமியவர்கள் பக்கத்தில் திரு.சின்னத்தும்பி அவர்கள் நடாத்திய தேநீர்க் கடையில் இருப்பார். பள்ளிக் கூடம்விட்டு நவரத்தினம் அவர்கள் வீட்டுக்குப் போகும்பொழுது சுவாமிகளும், கூடிப்போவார்கள். பின்னர் சுவாமிகளும் நவரத்தினம் அவர்களும் வேறு சில அன்பர்களும் முற்றவெளிக்குப்போய் அங்கிருந்து சுவாமி விவேகானந்தர், அரவிந்தர் நூல்களை வாசிப்பார்கள்.

“ஆகாயம்தான் கூரை”

விடுதலை நாட்களில் சுவாமிகளும் நவரத்தினம் அவர்களும் ஊர் ஊராய்த் திரிவார்கள்.

நவரத்தினம் அவர்களுக்கு நெருப்புக் காய்ச்சல் ஏற்பட்டபொழுது வைத்தியர் முத்துக்குமாரு வைத்தியஞ் செய்ய, அவரைப் பராமரித்தவர்கள் சுவாமிகளும் திரு.செ.மயில்வாகனம் அவர்களுமே.

திரு.செ.மயில்வாகனம் அவர்கள் இராமநாதன் கல்லூரியில் ஆசிரியராகவிருந்த காலத்தில் மருதனாமத்தில் ஓர் அறையில் வசித்து வந்தார். அவ்விடத்தில் சுவாமிகளை அநேகமாகக் காணலாம்.

நான் இந்துக் கல்லூரியில் படித்த காலத்தில் சில காலம் திரு.மயில்வாகனம் அவர்கள் நடாத்திய ஒரு சிறு விடுதிச்சாலையில் தங்கினேன். அவ்விடுதிச்சாலை கஸ்தூரியார் வீட்டுக்குத் தெற்குப் பக்கத்திலிருந்தது. அப்பொழுது திரு.மயில்வாகனம் அவர்களது மகன் திரு.ரீகாந்தா மத்திய கல்லூரியில் மாணவராகவிருந்தார். அந்தவருட மகாசிவராத்திரி - 1927ம் ஆண்டென் ஞாபகம். நாங்கள் இருந்த விடுதிச் சாலையில் சுவாமிகள் சந்திதானத்தில் அனுட்டிக்கப்பட்டது. மாலை 6.00 மணிக்குச் சுவாமிகளும் நவரத்தினம் அவர்களும் தியானத்தில் அமர்ந்தனர். காலை 5.00 மணியளவில் தான் சுவாமிகள் தியானத்திலிருந்து நவரத்தினம் அவர்களை எழுப்பினார். இதை நான்

குறிப்பிடுவதன் காரணம், நவரத்தினம் அவர்கள் சாதனையில் அக்காலத்தில் எவ்வளவு முதிர்ந்திருந்தாரென்பதை விளக்குவதேயாம்.

யாழ் ப்பாணத் தவர் அப் பொழுது நவரத்தினமவர் களும், மயில் வாகனம் அவர்களுந்தான், சுவாமிகளின் வாரிசாக வருவார்களெனப் பேசிக்கொண்டனர். அவர்களும் சுவாமிகளை ஓர் ஆசிரமம் அமைக்கும்படி கேட்டனர். அதற்குச் சுவாமிகள், “எனது ஆசிரமத்துக்கு நான்கு திக்குகளுந்தான் சுவர்கள். ஆகாயந்தான் கூரை” எனக் கூறுவாராம். இவர்கள் இருவரும் வேறு வழிகளில் செல்ல வேண்டிய நியதி இருந்ததனாற் போலும் அப்போது ஆசிரமம் அமையவில்லை. மேற்கூறப்பட்ட இருவரைப்போல் சுவாமிகளை விளங்கியவர்களைக் காண்பதறிது. நவரத்தினமவர்கள் இருந்திருந்தால் அவர்களே சுவாமிகளைப் பற்றிச் சிறந்த நூலெலான்று எழுதியிருப்பார்.

அவரில்லாமையினால் எங்கள் மதிப்புக்குரிய மயில்வாகனம் அவர்களைச் சுவாமிகளைப்பற்றி எழுதும்படி பலமுறை கேட்டேன். அவர்கள் தமது ஞாபகசக்தி குறைந்துவிட்டதாகவும், உடலும் தளர்ச்சியடைந்து விட்டதாகவும் கூறினார்.

சுவாமிகளைப்பற்றி அறிவதற்கு திரு.செ.மயில்வாகனம் அவர்கள் எழுதிய “இன் பம்” என்னும் சிறு நூலும், அவர்கள் மகாவாக்கியங்களுக்கு எழுதிய விளக்கமும் பேருதவியாயிருக்கும்.

‘சிவதொண்டன்’ பத்திரிகையில் கலைப்புலவர் நவரத்தினம் அவர்கள் “அத்வைத் வேதாந்தம்” பற்றிச் சுவாமிகளின் கேள்விப்படி சில கட்டுரைகள் எழுதினார். அக்கட்டுரைகள் 1955ம் ஆண்டில் புத்தக ரூபத்தில் ‘சிவதொண்டன்’ வெளியீடாக வெளியிடப்பட்டன.

சுவாமிகள் - திருவிளங்கம்

1920ம் ஆண்டில் சுவாமிகளை இன்னுமொரு பெரியார் சந்திக்கும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. அவர்கள் சிவஞானசித்தியார், சிவப்பிரகாசம், திருப்புகழ், கந்தரலங்காரம் முதலிய நூல்களுக்கு அரிய உரைகள்

எழுதி வெளியிட்ட வழக்கறிஞர் திருவிளாங்கமாவர். இவர்கள் 1920ம் ஆண்டில் மாணிப்பாய் இந்துக்கல்லூரி முகாமையாளராகவிருந்து, பண்டிதர் மயில்வாகனனாரை (சுவாமி விபுலானந்தர்) அக்கல்லூரிக்கு அதிபராக்கினார். பண்டிதர் மூலம் சுவாமிகளுடைய தொடர்பு இவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. இதுபற்றிப் பண்டிதர் எழுதியுள்ளது பின் வருமாறு:- (இது பிறர் கூற்றாக எழுதியுள்ள போதிலும் பண்டிதர் எழுதியதாக இதை எனக்குதவிய திரு பீதாம்பரனார் கூறியுள்ளார்.) “திருவிளாங்கம் அவர்கள் குமாரக்கடவுளைத் தியான மூர்த்தியாகக் கொண்டு ஞானானுழுதியடைந்த மகான். பெரியார்களைக் காண வேண்டுமென்னும் பெருவிருப்பினையுடைய திருவிளாங்கம் அவர்களை ஆசிரியர் மயில்வாகனனார் யாழ்ப்பாணம், கொழும்புத்துறையிலே பரமதேவாக்ஶீவரராக வீற்றிருக்கும் யோகசுவாமிகளிடம் அழைத்துச் சென்றார். இரு பெரியாருக்குமிடையிலும் இவ்வுலக எல்லையைக் கடந்த பேரன்பு நிலைபெற்றது.

அன்று முதல் மாணிப்பாய்த் தலைமையாசிரியராகிய பண்டித மயில்வாகனனாரின் விடுதி தேவருபமாக மாறியது. கொழும்பில் இருந்து திருவிளாங்கம் அவர்கள் வருகிற நாளிலே யோகசுவாமிகளும் நவாலியூர் தம்பையா உபாத்தியாயர் அவர்களும் மயில்வாகனனார் விடுதிக்கு வந்துவிடுவார்கள். இரவு முழுவதும் திருப்புகழ் பாடுகிற இசை கேட்போரைப் பரவசமாக்கிக் குமாரலோகத்துக்குக் கொண்டுசெல்லும். இந்த அநுபவத்தினைப் பூரணமாகப் பெற்ற மயில்வாகனனாரது சிந்தனை மேலும் மேலும் ஆத்மஞான வழியினை நாடி நின்றது.”

திருவிளாங்கம் அவர்கள் சைவ சாத்திரங்களுக்கு உரையெழுதும் பொழுது சமய விஷயங்களைச் சிந்தித்துச் சிந்தித்து அவற்றில் தெளிவு ஏற்பட்டு, ஒளியமாய்விட்டார் எனச் சுவாமிகள் கூறியுள்ளார். திருவிளாங்கம் கொழும்பில் இறந்தவுடன் தன்னையறியாமலே தோய்ந்து விட்டதாகவும் கூறினார். இவர்கள் இருவருக்குமிடையிலிருந்த ஆத்மீகத் தொடர்பை இது நன்கு விளக்குகிறது.

VII அரசியல் தலைவர்கள் வருகை

அரசியல் தலைவர்களுள்ளே முதன் முதல் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்படுத்திக் கொண்டவர் சேர். துரைசுவாமி அவர்களே. ஆசிரியர் செ.மயில்வாகனம் அவர்கள் சேர். துரைசுவாமி அவர்களுக்கு நன்பரும் நல்லூர் வழக்கறிஞருமான சோமசுந்தரம் அவர்களுக்குச் சுவாமிகளைப் பற்றிக் கூறியிருந்தார்கள். சோமசுந்தரம் அவர்களே தமது நன்பனான சேர். துரைசுவாமி அவர்களை 1921ம் ஆண்டில் சுவாமிகளிடம் அழைத்துச் சென்றார். அப்பொழுது துரைசுவாமி அவர்கள் முதன் முதல் சட்ட நிருபண சபைக்குப் போட்டியிட்ட காலம். தமது முதல் சந்திப்பைப் பற்றிச் சேர். துரைசுவாமி பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்: “1921ம் வருடத்திலே இலங்கையின் முதல் சீர்திருத்த சபைக்கு வட மாகாணத் தேர்தலில் ஓர் அபேச்சுகராக நின்றேன். தேர்தலில் சுவாமிகளின் ஆசியைப்பெற ஒரு சினேகிதருடன் சென்றேன். அப்போது அக்டோபர் மாதம் மழைக்காலம். சுவாமிகள் இருந்த சின்னக் கொட்டிலில் தலை எல்லாம் ஒரே ஈரம். ஒரு பலகை போட்டிருந்தனர். பயந்து பயந்து தான் சென்றேன். அப்பொழுது அவருக்கு ஒரு தெய்வீக விசர்! என்ன பேசுவாரென்று மனத்தில் பயம்; வணங்கிவிட்டுப் பலகையில் அமர்ந்தோம். நாம் ஒன்றும் பேசப்படாது. அவர்தான் பேசினார். அவர் பேசினதொன்றும் மனதில் பதியவில்லை. ஆனால் கடைசியாக ஓர் எலுமிக்கம் பழுத்தைக் கொடுத்தார். அதை ஒரு பிரசாதமாகக் கருதிச் சந்தோஷமாகத் திரும்பினேன்.”

1921ம் ஆண்டு தொடக்கம் சுவாமிகள் 1964ம் ஆண்டில் மகாசமாதியடையும் வரையும் சுவாமிகளின் சிறந்த அடியாராக இவர் இருந்து வந்தார். எத்தனையோ உயர்வுகள் தாழ்வுகள் வந்த போதிலும் சேர். துரைசுவாமி மீளா அடியவராக இருந்தார். சுவாமிகளும் இவரிடம் பேரன்பு வைத்திருந்தார். சுவாமிகள் எங்கு சென்றாலும் இவருக்குக் கடிதம் எழுத மறப்பதில்லை. “சுவாமி திருமுகங்கள்” என்னும் வெளியீட்டைப் படிப்பவர்களுக்கு இது நன்கு விளங்கும், சுவாமிகள் நினைக்க, சேர். துரைசுவாமி கருமமாற்றுவார்.

நிகழ்த்திய ஓர் அற்புதம்!

சேர். துரைசவாமி பொருட்டு, சுவாமிகள் செய்த அற்புதமொன்றை இங்குக் கூற விரும்புகிறேன். சேர். துரைசவாமி (அப்பொழுது ‘சேர்’ பட்டம் கிடைக்கவில்லை) அரசாங்க சபைத் தலைவராக இருந்த காலத்தில் அவருக்கு இரண்டாவது எலிசபெத் மகாராணியின் முடிகுட்டு விழாவுக்கு அழைப்பு வந்தது. அதற்குப் போவதற்கு ஒழுங்கு செய்து கொண்டிருக்கும்பொழுது அவருக்குச் சுகவீனம் ஏற்பட்டுவிட்டது. வைத்தியர்கள் போவது புத்தியில்லை எனக் கூறிவிட்டனர்.

இந்நாட்களில் சுவாமிகள் பேராதனையில் சோமசுந்தரப் புலவரின் தம் பி வேலுப்பிள்ளை அவர்களோடு தங்கியிருந்தார். சேர் துரைசவாமியின் சுகவீனத்தைப் பற்றிப் பேராதனையிலிருந்தபடியே உணர்ந்துவிட்டார்கள். ஒருநாள் வேலுப்பிள்ளையிடம் ஒரு பட்டோலையைக் கொடுத்து, அந்த மருந்துச் சரக்குகளை வாங்கி வரும் படி சுவாமிகள் கொடுத்தார். வேலுப்பிள்ளை மருந்துச்சரக்குக் கடைக்குப் பட்டோலையைக் கொண்டு சென்றதும் கடைக்காரன் மிக நச்சத் தன்மைச் சரக்குகளாக விருக்கின்றன எனக் கூறினானாம். சரக்குகளைக் கொண்டு வந்து கொடுத்துவிட்டு, கடைக்காரன் கூறினவற்றையும் கூறினாராம். சுவாமிகள் அவன் கூறியதைப் பொருட்டுத் தேவண்டாம் என்று சொல்லி, அவற்றை அவித்து வரும்படி கூறினார். வேலுப்பிள்ளை குடிநீரைச் சுவாமிகளிடம் கொடுத்தார். சிறிது நேரத்தில் சுவாமிகள் கடுமையாக வாந்தி எடுக்கத் தொடங்கினார். அது மாத்திரமல்ல, வயிற்றாலும் கடுமையாகப் போகத் தொடங்கியது. வேலுப்பிள்ளை இவற்றைக் கண்டு அஞ்சி அழுத் தொடங்கிவிட்டார். சிறிது நேரம் சென்றதும் சுவாமிகள் உப்புச் சோடாவும் எலுமிச்சம் பழமும் கொண்டுவரச் சொல்லி அவற்றைக் கலந்து குடித்தார். சில மணித்தியாலங்கள் செல்ல, எல்லாம் குணமாய்விட்டன. காலை எழுந்தவுடன் ‘துரைசவாமி இனி ஸண்டனுக்குப் போகலாம். அவருக்கு வைத்தியம் செய்தாய் விட்டது. அவர் போனால் தமிழ்ச் சமூகத்துக்கும் அவருக்கும் நல்லது’ என்று கூறினாராம். துரைசவாமி அவர்களும் ஸண்டனுக்குச் சென்று மகாராணியார் கையால் ‘சேர்’ பட்டம் பெற்றார். இக் கிடைத்தற்கரிய பேறு, சுவாமிகளின் கருணையால் அவருக்குக் கிட்டியது.

இச் செயற்கருஞ் செயலைச் செய்துவிட்டு, சுவாமிகள் ஒன்றும் நடவாதது மாதிரி இருந்திருப்பார். திரு.வேலுப்பிள்ளையும் சுவாமிகளும் அஞ்சி ஒருவருக்கும் சொல்லியிருக்கமாட்டார். சுவாமிகள் மகா சமாதியடைந்தபின்தான் எனக்கு இச்சம்பவத்தைச் சொன்னார். விளம்பர உலகில் வாழும் இக்காலச் சுவாமிகளுக்கும் இவர்களுக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசம்?

ஏனைய அற்புதச் செயல்கள்

சுவாமிகளோடு நெருங்கிப் பழகிய அன்பர்களுக்கு அவர்கள் செய்த அற்புதச் செயல்களைத் தொகுத்து எழுதினால், அது ஒரு பாரதமாய்விடும். வழக்குப் பேசுவதற்குக்கூடச் சுவாமிகள் வழிவகுத்துக் கொடுத்துள்ளார். புகையிரதப் பகுதியில் உத்தியோகம் பார்த்த ஒருவரின் சகோதரர் அவருடைய காணிகளை அபகரித்துவிட்டார். இவர் சுவாமிகளிடம் முறையிட்டார். சுவாமிகள் இன்ன பிறக்கிராசியை ஏற்படுத்து, இன்ன அப்புக்காத்தை வை என்று புத்தி கூறிவிட்டு, அவர்களிடம் தாம் சொன்னதாகச் சொல்லும்படியும் கூறிவிட்டார். அவர் அப்படியே செய்து வழக்கில் வெற்றி பெற்றுவிட்டார்.

1936ம் ஆண்டு நடந்த தேர்தல் யாழ் ப்பாணத்தைக் கலக்கிவிட்டதெனலாம். அத்தேர்தலில் யாழ்ப்பாணப் பட்டணத் தொகுதிக்கு அருணாசலம் மகாதேவாவும் நெவின் ஸ் செல்வத்துரையும் போட்டியிட்டனர். சுவாமிகள் மகாதேவாவை ஆதரித்தனர். ஆனால் அவரோடு நெருங்கிய அன்பர்கள் எம்.எஸ்.இளையதம்பி, பி.என்.சுப்பையா, கலைப்புலவர் நவரத்தினம் ஆகியோர் நெவின்சை ஆதரித்தனர். அக்காலத்தில் சுவாமிகள் உருத்திர மூர்த்தம் கொண்டு தெருத் தெருவாய் ஆழியும் பாடியும் திரிந்தனர். ஈற்றில் மகாதேவாதான் வெற்றி பெற்றார். அவர்தான் பாரம்பரிய பெருமையினாலும் தனிப்பட்ட தகுதியினாலும் தகுதி வாய்ந்தவரென்பது சுவாமிகளின் கருத்து.

இத்தேர்தல் காலத்தில் நடந்த ஒரு சம்பவத்தை சுவாமிகளின் பெருமையை விளக்கும் சம்பவத்தை இங்குக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். நானும் நெவின்சை ஆதரித்தவர்களிலொருவன். ஒருநாள் மணிஜூயர்

வீட்டில் சுவாமிகளும் நானும் சாப்பிட்டுக் கொண்டிருக்கும் பொழுது “சுவாமிகள் ஏன் அரசியலில் பிரவேசிப்பான்?” என மக்கள் பேசுகிறார்கள் எனச் சொல்லிவிட்டேன். இப்படிச் சொன்னதை அடுத்துச் சில தினங்களில் சுவாமிகளின் ஆசிரமத்துக்குப் போனேன். நான் ஜயர் வீட்டில் சொன்னதை மனத்தில் வைத்துக் கொண்டு ஏத் தொடங்கினார். காலை தொடங்கின ஏச்சு மாலைவரைக்கும் நீடித்தது. பெரும்பாலும் கலைப்புலவருக்குத்தான் ஏச்சு.

ஏச்சினுக்கு இடையில், எனக்கும் தமக்கும் சாப்பாடு கொண்டு வருவதற்கு அயல் வீட்டுக்குப்போய் இரண்டு தென் னோலைக் கல்லைகளும் சாப்பாடும் கொண்டு வந்து தாமே பரிமாறினார். ஆனால், கொண்டு வந்த கறிகள் அவர்களுக்குத் திருப்தியைக் கொடுக்கவில்லை. “இந்தச் சாப்பாடோ உனக்குத் தருவது” எனச் சொல்லிவிட்டு, இன்னுமோரிடத்திலிருந்து கறிகளைக் கொண்டுவந்து பரிமாறினபின் சாப்பிடத் தொடங்கினார். அடிக்கும் கையும் அணைக்கும் கையும் ஒன்றுதான் என்பதை உணர்ந்தேன். சுவாமிகள் தமது நெருங்கிய அன்பர்களைத்தான் ஏசுவதும் தூரத்துவதும் வழக்கம். அன்பர்கள் அவற்றை ஆசீர்வாதமாக ஏற்றுக்கொள்வார்.

1947ம் ஆண்டில் மறுபடியும் தேர்தல் நடந்த பொழுது, அக்காலத்தில் தமிழரின் தனிப்பெருந்தலைவராக விளங்கியவர், மகாதேவாவுடன் யாழ்ப்பாணத் தொகுதியில் போட்டியிட முன்வந்தார். அப்பொழுது சுவாமிகள் அத்தலைவருக்குப் பின்வருமாறு கூறினார். “நீயும் பார்லிமெண்டில் இருக்க வேண்டும். மகாதேவாவும் இருக்க வேண்டும். ஆகவே, உனக்கு வசதியாயிருக்கும் இன்னொரு தொகுதியில் போட்டியிடு” என்றார். அவர் சுவாமிகள் சொல்லைக் கேட்காமல் போட்டியிட்டு வெற்றி பெற்றார். பின்னர் அவர் கட்சியில் முன்பிருந்த ஒருவர் போட்டியிட்டதனால் அத்தமிழ்த் தலைவர் தோல்வியற்றார். அப்பொழுதுதான் சுவாமிகளின் புத்தி மதியைக் கேட்காததை உணர்ந்து பரிதாபப்பட்டார். அதனால் சுவாமிகளின் புத்திமதியைக் கேட்காததனால் அவருக்கு மாத்திரமல்ல, தமிழ்ச் சமூகத்துக்கே பெரும் நஷ்டம் ஏற்பட்டது.

VIII சைவ சமய பரிபாலனைம்

திருமுறைகளை முறையாக ஒதியும் ஒதுவித்தும் அவற்றுக்கு வகுப்புக்களை நடாத்துவித்தும் புராண படனத்துக்குப் புத்துயிர் கொடுத்தும் சித்தாந்த சாத்திர வகுப்புக்கள் நடாத்தியும் சுவாமிகள் சைவசமயத்தை வளர்த்து வந்தார்கள்.

உத்தியோகத் திலிருந்த காலந் தொட்டே சுவாமிகளுக்குத் திருமுறைகளில் பயிற்சியும் பற்று மிருந்ததைக் கண்டோம். ஆரம்பத்தில் அன்பர்கள் சுவாமிகளைத் தரிசிக்கப்போகும் வேளைகளில் பலமனி நேரம் தேவார திருவாசகங்களைத் தமது கம்பீரமான குரலில் பாடுவது வழக்கமாக விருந்தது. இப்படிப் பாடியிட்டுத் தியானத்தில் அமர்ந்து விடுவார்கள். சென்றவர்களும் சுவாமிகள் விடை கொடுக்கும் வரைக்கும் அமைதியாக விருப்பர். சிற்சில வேளைகளில் தமிழடம் சென்றவர்களின் பிரச்சினைகளைத் தமது திருஷ்டியால் உணர்ந்து, அவர்கள் அதிசயிக்கும்படி பதில் சொல்லி விடுவார்கள். அக்காலத்தில் பேச்சென்பது மிக அரிதாகவேயிருந்தது.

தம்பரின் முதல் அனுபவம்

மத்திய கல்லூரி அதிபராயிருந்த தம்பர் அவர்கள் 1922ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதத்தில் சுவாமிகளைச் சந்தித்த தமது முதல் அனுபவத்தைப் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்: “நாங்கள் கொழும்புத்துறை வீதியும் சுவாமியார் வீதியும் சந்திக்கும் இடத்தை அடைந்த சமயம் மையற் பொழுதாய்விட்டது. தெருவில் நாட்டப்பட்ட மண்ணெய் விளக்கின் நீழுவில் தெய்வீக சக்தி வாய்ந்த ஒருவர் வீற்றிருக்கக் கண்டோம். அவர் ஒரு வெள்ளை வேட்டியை உடுத்திக்கொண்டு பத்மாசனம் போட்டிருந்தார். அவருடைய வழுவழுப்பான மேனியும் வெண்தாடியும் நரருடையும் சிங்கநோக்கும் பண்டை இருஷிகள் போன்ற மகாபுருஷர் என்பதைக் காட்டின. தியான நிலையிலிருந்தவர் கண்களைத் திறந்தார். இரவில் புலிகளின் கண்கள் சுவாலிப்பதுபோல அவருடைய கண்கள் பிரகாசித்தன. பின்னர், கடல் மடை திறந்தாற் போலப் பல தோத்திரப் பாடல்களைப் பாடினார். இரண்டு மணி நேரம் புயல் வீசியது போலக் காணப்பட்டது. இப்பாடல்கள் அவர் உந்தியிலிருந்து பொங்கியெழுந்தனபோற்

காணப்பட்டன. நாங்களும் அவ்குள்ள மற்றையோரும் அவர் வசப்பட்டிருந்தோம். அவர் பாடி முடிந்ததும் ஒரு புயலடித்து ஒய்ந்தமாதிரிப் பெரும் அமைதி நிலவியது. நாங்கள் மெய் மறந்து நின்றோம். அப்பொழுது எங்களைப் பார்த்து ஒரு பெருஞ் சிரிப்புச் சிரித்துவிட்டு, எங்களை யாரென்றும், வந்த காரணம் யாதென்றும் வினவினார். நாங்கள் அச்சத்துடன் சென்ற காரணத்தைக் கூறினோம். அப்பொழுது, தாம் நினைத்த காரியங் கூறும் சோதிடனல்லன் என்றும், மக்கள் வரும்பொழுது தமக்கு மனத்தில் தோன்றுவனவற்றைக் கூறுவதாகவுங் சொன்னார். மேலும், ‘நீங்கள் நால்வரும் நல்ல பிள்ளைகள். ஆனாடியால், நீங்கள் சோதனையிற் சித்தியெய்த வேண்டுமெனக் கூறினார். நேரமாகிவிட்டபடியால், அப்பொழுது இரவு ஒன்பது மணியிருக்கும். எங்களை வீடுபோகும்படி சொன்னார்’

சுவாமிகள் ஆச்சிரமத்தில் வழிபாட்டுமுறை இடம் பெற்றதும், காலையும் மாலையும் சிவபுராணம் ஒதுவது வழக்கமாயிற்று. ஆரம்பத்தில் சுவாமிகள் சொல்லிக் கொடுக்க, மற்றவர்கள் சொல்லி வந்தனர். பின்னர், சுவாமிகள் வசித்து வந்த கொட்டிலிருந்த வளவுக்குச் சொந்தக்காரரான திரு.திருநாவுக்கரசு சிவபுராணத்தைச் சொல்லிக் கொடுத்து வந்தார். சுவாமிகள் ஆரம்பித்து வைத்தே சிவபுராண பாராயணம் இலங்கை வாழ் இந்துக்கள் மத்தியிற் பரவத் தொடங்கியது. சிவபுராணத்தைப் பற்றிக் கேள்விப்படாதவர்களும் சுவாமிகளின் தொடர்பால் சிவபுராணத்தைப்பற்றி அறிந்து, அதை ஒத்த தொடங்கினர். சுவாமிகள் சிவபுராண பாராயணத்துக்குச் செய்த சேவையை ஓர் அன்பர் சிவதொண்டனில் (மலர் - 30, இதழ் - 6) பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்.

சிவபுராண பாராயணம்

“சுவாமிகளுடைய திருவாயினாலேயே, சமய சாதனைக்குதவுவது, தமிழிலாவது வேறெந்த மொழியிலாவது சிவபுராணத்தைப் போன்று வேற்றுவுமில்லை என்று சொல்லப் பெற்றது. சிவபுராணத்தை இலங்கை முழுவதும் பரவச் செய்து சைவசமயத்துக்குப் புதியதொரு மலர்ச்சியைக் கொடுத்தார்கள். சிவபுராண பாராயணம் சுவாமிகளால் வளர்த்து வரப்பட்ட மிகப் பெருஞ்சைவ சமய சாதனையாகும். கற்றோரும் கல்லாதோரும் முதியோரும் இளைஞரும் பக்திப் பரவசத்துடன் கலந்து பெரும்பயன் பெறுகின்றனர். சிறியேற்கும் சுவாமிகள் முன்னிலையில் முதன்

முதலாகவும் மற்றும் பல காலங்களிலும் சிவபுராண பாராயணத்துள் மூங்கி அனுபவித்த இன்ப நிலையை மனக்கண்முன் கொண்டு வந்தது. சிவபெருமானே முனிவர் கணங்கள் சூழ்வேத கோடித் துடன் திருப்பெருந்துறையில் வீற்றிருந்தாற் போன்ற பாவனை தரப்பெறுகின்றது.”

சிவபுராணம் ஒதி முடிந்ததும் பெரும்பாலும் தேவாரம், திருவாசகம், நற்சிந்தனைப் பாடல்கள் பாடப்பெறும். செல்லப்பா சுவாமிகளின் காலந் தொடங்கி, சுவாமிகளின் தோழரான கொழும்புத்துறை திரு.துரையப்பா அவர்கள் இசைஞானமும் தேவாரப் பண்களிற் பயிற்சியும் பெற்றிருந்தார். அவர் மாலை வேளைகளில் சுவாமிகள் ஆச்சிரமத்தில் சில பாடல்களைப் பாடுவதை வழக்கமாக வைத்திருந்தார். அவருக்கு, ‘சிறையாரும் மடக்கிளியே’ ‘தொண்டரஞ்சு களிறும்’ போன்ற சில தேவாரங்களும் ‘திருவருள் கைகூடுது’ போன்ற நற்சிந்தனைப் பாடல்களும், ஒரு கப்பற் பாட்டும் கைவந்தனவாகும். அவர் சில காலம் சுவாமிகள் மேற்பார்வையில் இலந்தைக்குளப் பிள்ளையார் கோயிலில் திருமுறை வகுப்பு நடத்தினரென்பர். தேவார திருவாசகங்களையும், நற்சிந்தனைப் பாடல்களையும் சுவாமிகள் பாடும் பாணியில் பாடி வருபவர் அரியாலைக் கந்தையா என்பவர். ஒருநாள் திரு.கந்தையா பாடச் சுவாமிகள் வாயால் தாளம் போட்டார்கள். அது மறக்கமுடியாத ஓர் அனுபவம்.

பண்முறைப்படி தேவாரம்

சுவாமிகள் எல்லாப் பிள்ளைகளும், சிறப்பாகச் சங்கீதங் கற்கும் பிள்ளைகள், தேவாரத்தைப் பண்முறைப்படி கற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று வற்புறுத்துவார். “மந்திர சக்தி வாய்ந்த திருமுறைகளைப் படிக்காமல் வெறுஞ் சரங்களைப் படிப்பதனாலாம் பயனென்ன?” என்பார். சுவாமிகள் ஆலோசனைப்படி ஆதிபில் தேவார திருவாசகங்களை முறையாகப் படித்துப் பழகியவர்கள் போஸ்ற் மாஸ்ரர் இராமிலங்கம், அவர்களின் பிள்ளைகளும், “அக்கவுன்டன்”இராசநாயகம் அவர்களின் புத்திரி சிவபாக்கியமுமாவர். இவர்களுக்கெனச் சுவாமிகள் சில நற்சிந்தனைப் பாடல்களைப் பாடிக் கொடுத்தனர்.

இராசநாயகம் மகள் சிவபாக்கியம், சக்சிதானந்த ராஜயோகிகளிடம் (சங்கர சுப்பையர்) முறையாகப் பண்முறைகளைப் பாடங்கேட்டவர். அரியாலையில் நடைபெற்ற மகா சிவராத்திரியில், அதிகாலையில்

வீணையை மீட்டுக் கொண்டு இவர் திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடியது இன்றும் என்காதில் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கிறது. சுவாமிகள் இவர் பெயரை வைத்தே பின்வரும் கீர்த்தனைத்தை இயற்றியுள்ளார்.

இராகம் - உசேனி

தாளம் - ஆதி

பல்லவி

தேடி நின் திருவடியே செல்வமென நாடி வந்தேன்
திரு வருள் தந்தாளுந் தேவா - சற்குருநாதா

அனுபல்லவி

பாடி மகிழும் சிவபாக்கியம் பாரினில் தேட
முடிய மாய விருள் ஓட அருள் குருவே (தேடி)

சரணம்

அடியேனைக் கைவிடுதல் ஆகுமோ இதுதகுமோ
அன்பிலா திருப்பது அடிகளுக்கழகாமோ
அரசே நல்லூரில் வாசா ஆருவாரென்று சொன்ன
அருந்தவனே ஒப்பில்லானே அப்பனே செல்லப்பனே (தேடி)

புத்துவாட்டி வயலின் வித்துவான் சோமசுந்தரமும், மிருதங்க வித்துவான் இரத்தினமும் சங்கீதத்தில் புகழ்பெற்ற ஒரு குடும்பத்தில் தோன்றியவர்கள். சச்சிதானந்த இராஜயோகிகள் (சங்கர சுப்பையர்) அவர்களுடைய கதாப்பிரசங்கங்களுக்குப் பக்கவாத்தியம் வாசிக்கும் பேறு பெற்றவர்கள். சங்கர சுப்பையர், சோமு, இரத்தினம் என்போரை ஒரே மேடையிற் கண்டவர்கள் அக் காட்சியை ஒருபொழுதும் மறக்கமாட்டார்கள். சிறிய தகப்பனார் இரத்தினமும் தாயாரும் இறந்த பின் னர், சோமு கச் சேரிகளுக்குப் போக முடியாத மனோநிலையிலிருந்தார். வீட்டுக்குப் போகும் மாணவருக்கு மாத்திரம் பாடஞ் சொல்லிக் கொடுத்து வந்தார். சுவாமிகள் இவரிடம் போய், இவருடைய வயலின் இசையைக் கேட்டும் தாம் பாடிய கீர்த்தனங்களுக்கு இவரைக் கொண்டு மெட்டாமைப்பித்தும் வந்தார்கள். இவருடைய மகளும் சிறிய தகப்பனார் மகளும் சங்கீதம் படித்து வந்தனர். ஆனால், பொருளாதாரநிலை சரியாக வில்லை.

சோமுவின் நிலைமையைப் பார்த்த சுவாமிகள் வெள் எிக் கிழமைதோறும் வண்ணார் பண்ணை சரஸ்வதி

34

புத்தகசாலையில் ஒரு பஜனையை ஏற்படுத்தினார்கள். இந்த இரு பிள்ளைகளும் பாட, சோமு வயலின் வாசித்து வந்தார். வாரத்துக்கோர் அன்பர் உபயமாக இப்பஜனை நடாத்தப் பெற்று, இப்பிள்ளைகளுக்குச் சன்மானமும் வழங்கப் பெற்றது. சுவாமிகள் இப்படிக் காலத்தினாற் செய்த உதவிகள் பல.

நாகலிங்கப் பரதேசியார்

அற்புதப் பதிகங்களை முறையாக ஓதினால் இக்காலத்திலும் அப்பதிகங்களோடு சம்பந்தப்பட்ட அற்புதங்கள் நிகழுமென்பதைச் சுவாமிகள் பல சந்தர்ப்பங்களில் நிருபித்துக் காட்டியுள்ளார். தமது தந்தையார் பொருட்டுத் திருவாவடுதுறையில் இறைவனிடம் உலவாக் கிழிபெறுவதற்காகச், சம்பந்த சுவாமிகள் பாடிய ‘இடரினுந்தளரினும்’ என்னும் திருப்பதிகத்தைச் சுவாமிகள் ஓதிய போதெல்லாம் பொற்காக பெற்றுள்ளார். அப்படி ஒரு சம்பவத்தை ஆசிரியர் வை.வல்லிபுரம் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார். “பிறிதொரு நாள் இவ்விடுதியில் சுவாமிகளுடனிருந்தேன். அப்பொழுது அடியார்கள் சிலரும் இருந்தார்கள். வீதி வழி கார் ஒன்று வந்து கொண்டிருந்தது. சுவாமிகள் எழுந்து வீதிக்குச் சென்றார்கள். காரில் இருந்து நாகலிங்க சுவாமிகள் இறங்கினார்கள். அவரைத் தமது திருக்கரங்களால் அணைத்துக் கொண்டு வந்து தாமிருந்த புலித்தோல் மீதிருத்தினார்கள். சுவாமிகள் தரைமீது அமர்ந்திருந்ததை அறிந்த அடியேங்கள் சுவாமிகளுக்கு வேறோர் ஆசனம் உதவினோம். சிறிது நேரம் மௌனம் நிலவியது. சுவாமிகள் நாகலிங்க சுவாமிகளை நோக்கி “தேவாரம் பாடும்” என்றார்கள். (நாகலிங்க சுவாமிகளை நாகலிங்கப் பரதேசி என்றுஞ் சொல்வதுண்டு) பரதேசியார் பாடாதிருந்தார்கள். பரதேசியாருடைய உள்ளக் கருத்தையுணர்ந்த சுவாமிகள் ‘இடரினுந் தளரினும்’ என்றார்கள்.

பரதேசியார் மேற்குறித்த முதலையுடைய திருப்பதிகத்தைப் பாடுகின்றார். பரதேசியாருடைய உடல் பதைக்கின்றது. கண்கள் நீரைச் சொரிகின்றன. பக்திச்சுவை ததும்புகின்றது. கேட்டுக் கொண்டிருக்கும் எங்கள் உள்ளம் குழுகின்றது. எட்டாவது பாடல் பாடப்படும் போது வீதியில் கார் ஒன்று வந்து நிற்கின்றது. காரினின்றும் இருவர் இறங்கினார்கள். திருக்கைலாசத்தில் இருக்கும் உமாதேவியாரும் சிவனுமாவார்கள் போலுமென வடியேன் நினைத்தேன். வந்தவர்கள்

35

கிணற்று நீராற் கைகால் முகம் சுத்தம் செய்து, சவாமிகள் திருமுனிலையில் வந்து கும்பிட்ட வண்ணம் நின்றார்கள். பத்தாந்தேவாரம் பாடி முடிந்தது. சவாமிகளின் திருநயனங்கள் கும்பிட்டுக் கொண்டு நிற்பவர்களை உற்று நோக்கின. அம்மையார் தாங்கொண்டு வந்த பொருள்களைச் சவாமிகள் முன்பு வைத்துப் பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கினார். அப்பரும் அப்படி வணங்கினார். நிலமிசை வீழ்ந்து வணங்கிக் கிடப்பவர்களை ‘எழுந்திருங்களென்ன, பக்திப் பரவசமாய் எழுந்து பணிந்து நின்றனர். வெள்ளித் தாம்பாளம், அதன் மேலிருந்த நிவேதனப் பொருள்கள், மலர், பழம், பாக்கு. வெற்றிலை, தேங்காய், குடம், வர்த்தி முதலியனவும், பட்டுப்பை முடிச்சொன்றும் அவற்றின்மீது இருந்தன. சவாமிகள் அம்முடிச்சை எடுத்து அவிழ்த்து நிலமிசைக் கொட்டினார்கள். கலீர் கலீரென்னும் ஒசையுடன் பவுண் நாணயங்கள் பல விழுந்தன. பரதேசியாரை ஏற்றி வந்த சாரதி ஒரு சிங்களச் சகோதரர். அவர் இவற்றை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டு, தென்னை மரமொன்றில் சாய்ந்து கொண்டு நின்றார். சவாமிகள் முதன் முதலில் அவரை அழைத்து, நாணயங்களுள் சிலவற்றை அள்ளிக் கொடுத்தார்கள். கொடுத்த பின் ஜயருக்குப் பரதேசியாரைக் காட்டி, “இவரைக் கவனித்துக் கொள்ளும்” என்றார்கள். எஞ்சியுள்ள நாணயங்களை எல்லாம் அப்பையிற் போட்டு முடிந்தார்கள். முடிந்த பின்னர் அம்முடிச்சைப் பரதேசியாருக்கு நீட்டினார்கள். பரதேசியார் துணுக்கெனவெழுந்து இரு கரங்களையுங் கூப்பி வணங்கி இரு கரங்களாலுமேற்றுத் தமது கண்களில் அம்முடிச்சை ஒற்றினார். சவாமிகளை நோக்கி ஆடிய வண்ணம் நின்றார்கள். சவாமிகள் பரதேசியாரைப் பார்த்து, “இனி மற்றக்காரியங்களைப் பாரும்” என்றார். பரதேசியார் சவாமிகளைக் கும்பிட்டுவிட்டுச் சிவபூசை முடித்து ஜயரிடஞ் சாப்பிட்டார்கள்”.

கோளு பதிகத்தின் பயன்

நாகலிங் கப் பரதேசியார், நாயன் மார் சரிதங் களைப் பக்கவாத்தியத்துடன் கதாப்பிரசங்கம் செய்வதில் ஒரு காலத்தில் தமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காருமில்லாமல் விளங்கியவர். பிற்காலத்தில் நோயும் வறுமையும் இவரைப் பீடித்தன. இவரது நிலையையறிந்து சவாமிகளிடம் அழைத்துச் சென்றவர் சவாமிகளின் அன்பர்களிலொருவரான திரு.வி.எஸ்.கந்தையா என்பவராவர்.

நோய் முதலிய துன்பங்களைப் போக்குவதற்குக் கோளு பதிகத்தைப் படிக்கும்படி சவாமிகள் கூறவர். ஒருமுறை சவாமிகளின் நெருங்கிய அன்பரும் சிவதொண்டன் சபைத் தலைவருமாக விருந்த டாக்டர் குருசாமியவர்கள் நோய்வாய்ப்பட்டுக் கஷ்டப்பட்டிருக்கும்பொழுது அவருடைய பிள்ளைகளைக் கோளறு பதிகத்தைப் படித்து வரும்படி கூறினர். மறுநாள் வந்து பார்த்தபொழுது டாக்டரின் நோய் குறையவில்லை. பிள்ளைகளைப் பார்த்து ‘நீங்கள் சரியாகப் படிக்கவில்லை’ என்று கூறிவிட்டு தாமே கோளறு பதிகத்தைப் படித்தனர். நோயும் குறையத் தொடங்கியது.

கோளு பதிகம் மூன்று திருப்பதிகங்களின் அழற்றலைப் பற்றிச் சவாமிகள் வருமாறு கூறியுள்ளார். “நாதத்தினால் சுகவீனத்தை மாற்றுகிறார்கள். மன்னார் குடிச் சாமியாருக்குத் தெரிந்தது ‘வேயுறு தோளி பங்கன்’ போன்ற சில தேவாரங்களே. அவர் அவற்றைச் சாதனை பண்ணி வந்தபடியால் எத்தனையோ சித்திகளைச் செய்ய வல்லவராயினர். “நாமார்க்குங் குடியல்லோம்”, “நாளென்செயும்” என்னுந் தோத்திரப் பாடல் களைப் படிப்பதால் மனத்தைப் பலப்படுத்தலாம்.”

சித்தாந்த சாத்திரங்கள்

சித்தாந்த சாத்திரங்களைச் சைவர்கள் முறையாகக் கற்க வேண்டுமென்று சவாமிகள் விரும்பினர். ஏழாலை வைத்தியர் ஜ.பொன்னையா அவர்களின் சித்தாந்த அறிவுக்கு அதிக மதிப்பு வைத்திருந்தார்கள். அவரைக் கொண்டு வண்ணார்பண்ணையிலும் பின்னர் ஏழாலையிலும் மெய்கண்ட சாத்திர வகுப்புக்களை நடாத்தி வந்தார்கள். சிவதொண்டனில் சித்தாந்த சம்பந்தமான பல கட்டுரைகளை எழுதுவித்து வெளியிட்டனர். சித்தாந்தக் கருத்துக்களை விளக்குவதற்கு ஒரு தூதுக் குழுவை இங்கிலாந் துக்கு அனுப்பியது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

சவாமிகள் புராணங்களைக் கோயில்களிலும் மடங்களிலும் ஒழுங்காகப் படிக்க வேண்டும் என்று விரும்பினர். கந்தபுராணத்தை ஒழுங்காகப் படித்து வந்தால் தமிழர்களைப் பீடித்திருக்கும்

இன் னல் களை வாம் தீரு மென் பர். வண் ணார் பண் னை முத்துக்குமாரசவாமிச் செட்டியார் வீட்டுத் தின்னையில் கந்தபுராணம், பெரிய புராணம் முதலியன் ஒழுங்காகப் படிக்கப்பட்டன. இப் புராண படனத்தில் நவாவி தம்பையா உபாத்தியாயர், ஏழாலை வைத்தியர் பொன்னையா, வண்ணை தம்பியப்பா, திக்கம் செல்லையாபிள்ளை, ம.வே.திருஞானசம்பந்தர், வை.இராமநாதன் முதலியோர் பங்குபற்றினர். தம்பையா உபாத்தியாயர் பெரிய புராணத்தை முறையாக வாசிப்பதிலும் பொருள் சொல்வதிலும் தேர்ச்சியுடையவர். பெரிய புராணத்தில் தேவாரப் பதிகங்கள் வருமிடங்களில் பெரிய புராணச் செய்யுட்களும் அந்தப் பண்ணுக்கமைய அமைந்திருக்கும். அவற்றை அப்பண்ணுக்கேற்பவே தம்பையா உபாத்தியாயர் வாசிப்பர். சிந்தாந்தக் கருத்துக்கள் வருமிடங்களுக்கு வைத்தியர் பொன்னையா பொருள் சொல்வதைச் சுவாமிகள் விரும்பினர்.

கந்தபுராண படனம்

கந்தபுராண படனம் நடைபெற்றபொழுது ஒரு நாள் றீஸ்ரீ அம்பலவாண சுவாமிகள் (நாவலர்) சமுகமாயிருந்து “கந்தனைப் பயந்த நாதன்” என்னுஞ் சொற்றொடருக்கு மூன்று மணி நேரம் வரை விரிவுறை நிகழ்த்தினாராம்.

அம்பலவாண சுவாமிகள் பின்னர் யோக சுவாமிகளைப் பற்றிப் பின்வருமாறு இந்துக் கல்லூரி ஆசிரியர் மு.மயில்வாகனத்துக்குக் கூறினாராம். “யோக சுவாமிகள் இடுத்தில் காஷாயமில்லை. விழுதி உருத்திராட்ச தாரணமில்லை. அப்படியிருந்தாலும் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள பெரிய மனிதர்கள், நீதவான்மார், அப்புக்காத்துமார். பிறக்கிறாசிமார் யாவரும் அவரை வணங்கினார்கள். என்ன அதிசயம்! இதன் இரகசியம் யாதெனில், அவரித்தில் நிராசையும் கடவுள் பக்தியும் நிறையவுண்டு. அவையே அவருடைய துறவு வாழ்க்கையைச் சிறப்பிக்கின்றன.”

சுவாமிகள் மகாசிவராத்திரியைப் பல வருடகாலமாக அன்பர்களுடன் கூடிப் பலவிடங்களில் அனுட்டித்து வந்தனர். மகாசிவராத்திரி தினத்தில் புராணபடனம் முக்கிய இடம்பெறும். ஒருமுறை சிவராத்திரி புராணம் படிக்கப்பட்டது. அதில் சுகுமாரன் சரித்திரம் படிக்கப்பட்டபொழுது அதை நிறுத்திவிடச் சொன்னார்கள். சபையில் அதைப் படிக்க முடியாதென்ற காரணத்தாலேயே அப்படி நிறுத்தினார்கள். பின்னர் மகாசிவராத்திரி காலத்தில் கந்தபுராணம் அடிமுடி தேடுபடலம் படிக்கப்பட்டு வந்தது.

மகாசிவராத்திரியோடு சில காலம் மாதச் சிவராத்திரியும் அநுட்டிக்கப்பட்டது. மாதச் சிவராத்திரி கொழும்புத்துறை இலந்தைக்குளப் பிள்ளையார் கோயிலில் நடைபெற்றது. பல வித்துவான்கள் வந்து புராண படனத்தில் பங்கு பற்றினர். ஆனால், கொக்குவில் குமாரசவாமிப் புலவர் அவர்கள் முக்கிய பங்கு எடுத்துக் கொண்டார். பெரிய புராணத்துக்கு அவர்கள் சொல்லும் பயனைக் கேட்க சுவாமிகளுக்கு அதிக விருப்பம். பெரும்பாலும் புலவர் அவர்களுக்கு வயலின் வித்துவான் பரமேஸ்வர ஜயர் அவர்கள் வாசிப்பார்கள். ஒருமுறை சண்டேகூவர நாயனார் புராணம் முழுவதையும் பரமேஸ்வர ஜயர் வாசிக்க அதற்குக் குமாரசவாமிப் புலவர் பொருள் சொன்னார்கள். பலர் வந்திருந்தும் இந்தச் சோடியைக் குழப்பச் சுவாமிகள் விரும்பவில்லை.

குமாரசவாமிப் புலவரைக் கொண்டு கந்தபுராணக் கதையைச் சுருக்கமாக எழுதுவித்து அதை திரு. தில்லையம்பலம் அவர்களைக் கொண்டு அச்சிடுவித்து வெளியிட்டார்கள்.

பெரிய புராண சுபூபா

பெரிய புராணத்தில் சுவாமிகளுக்கிருந்த சுபூபாட்டை விளக்கும் ஒரு சம்பவத்தை இங்கு கூற விரும்புகின்றேன். ஒருமுறை இலந்தைக்குளப் பிள்ளையார் கோயிலில் பெரிய புராணத்தில் ஒரு பகுதியைக், கொக்குவில் குமாரசவாமிப் புலவர் கதாப்பிரசங்கம் செய்தார். அதை ஒலிபெருக்கி மூலம் சுவாமிகள் ஆச்சிரிமத்தில் இருந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்பரும் சம்பந்தரும் சந்திக்குமிடத்தைப் பிரசங்கிக்கும்பொழுது தாம் கண்ணிரவிட்டுவிட்டதாகக் கூறினார்கள்.

மாதச் சிவராத்திரி நடைபெற்ற நாட்களில் சிவராத்திரிக்கடுத்த நாள் சுவாமிகளும் சில அன்பர்களும் கார்களிலும், மாட்டு வண்டிகளிலும் அரியாலையிலுள்ள திரு.எஸ்.ஆர்.கந்தையாவின் தோட்டத்துக்குச் சென்று அங்கு சமைத்துச் சாப்பிடுவது வழக்கம். இந்தக் கைங்கரியத்தில் சாவகச்சேரி வழக்கறிஞர் காசிப்பிள்ளை, அளவெட்டி இளைப்பாறிய அதிபர் கணபதிப்பிள்ளை, அவர்களைச் சேர்ந்த பொன்னையா தம்பதிகள், சின்னப்பா தம்பதிகள், இளையதம்பி தம்பதிகள், கைதடி மயில்வாகனம் தம்பதிகள், அவருடைய சகோதரி முதலியோர் பங்குபற்றினர். சுவாமிகள் உட்படச் சகலரும் முழுகித் தோய்த்துலர்ந்த வஸ்திரங்களைத் தரித்து, பக்கத்தில் உள்ள கோயிலில் வழிபாடு செய்து உணவு அருந்துவது கண்கொள்ளாக் காட்சியாயிருக்கும். இதில் பங்குபற்றியவர்கள் கிடைத்தற்கிய பேறு பெற்றவர்களாவர்.

IX மது விலக்கு

சமூகத்துக்கு நன்மை பயப்பனவாகிய மதுவிலக்கு, விவசாய விருத்தி ஆகிய இரு துறைகளிலும் சுவாமிகள், நாவலர் அவர்களைப் போல் அதிக சிரத்தையெடுத்துள்ளார்கள். ஒரு வித்தியாசமென்னவெனில், நாவலர் அவர்கள் நெட்டிகப் பிரமச்சாரியாயிருந் தபாடியால் இவ்விஷயங்களில் நேரடியாக ஈடுபட்டார்கள். சுவாமிகள் துறவியாய் இருந்தபடியால் இவற்றில் நேரடியாக ஈடுபடாமல் தமது அன்பர்கள் மூலம் இவ்வியக்கங்களை நடாத்துவித்து வந்தார்கள்.

இந்தியாவில் மதுவிலக்கைப் பற்றிச் சிந்திக்கப் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே நாவலர் அவர்கள் மதுபானத்தின் கெடுதியை அறிந்து, பிரசாரம் செய்யத் தொடங்கிவிட்டார்கள். அந்திய அரசாங்கம் ஏற்பட்ட பின்பே மக்களிடையே மதுபானம் அதிகம் பரவி வருவதைக் கண்டார். அரசாங்கம் தனது வருமானத்தைப் பெருக்குவதற்காகவே மதுபானத்தை விருத்திசெய்து வந்தது. இதுபற்றி நாவலர் அவர்கள் 1874ம் ஆண்டில் வெளியிட்ட யூமிசாத்திரத்தில் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்கள். “வறுமைக்கும் துன்பத்துக்கும் சகல பாவங்களுக்கும் பிறப்பிடம் மதுபானம். இலங்கையிலே பூர்வகாலத்தில் மதுபானம் மிக அரிதாரிது. தற்காலத்திலோ அது விருத்தியாகிக் கொண்டே வருகின்றது. துரைத்தனத்தாருக்குச் சாராயத்தினால் 1852ம் வருஷத்து வரவு ஏறக்குறைய 6,00,000 ரூபா, 1872ம் வருஷத்து வரவு ஏறக்குறைய 20,00,000 ரூபா. கல்வியிலும் நாகரிகத்திலும் சிறப்புற்ற ஆங்கிலேய துரைத்தனத்தார், தமக்குச் சாராயத்தால் எய்தும் பொருளைப் பிறவாயில்கள் சிலவற்றால் எய்துவிக்கத் தலைப்பட்டுக் கொண்டு சாராயத்தை ஒழிவிப்பாராயின், இலங்கைச் சனங்கள் நல்லொழுக்கமும் செல்வமும் ஆரோக்கியமும் தீர்க்காயுகம் அடைவார்கள்.”

மதுவிலக்குப் பிரசாரம்

1913ம், 1914ம் ஆண்டுகளில் சிங்கள மக்கள் மதுவிலக்குப் பிரசாரத்தில் தீவிரமாக ஈடுபட்டனர். இவர்களில் எவ்.ஆர்.சேனநாயக்கா, டி.எஸ்.சேனநாயக்கா, டி.பி.ஐயதிலகா முதலியோரை விசேஷமாகக் குறிப்பிட வேண்டும். 1915ம் ஆண்டில் ஏற்பட்ட கலவரத்தின் போது

மேற்குறிக்கப்பட்ட தலைவர்கள் எல்.லோரூம் மதுவிலக்கில் ஈடுபட்டதினாற்போலும் அரசாங்கத்துக்கு விரோதிகள் எனக் கருதப்பட்டுச் சிறையிலிடப்பட்டனர்.

1924ம் ஆண்டில், யாழ்ப்பாணத்தில் நாம் முன்பு கூறிய இந்து வாலிபர் சங்கத்தில் ஈடுபட்டவர்கள் மது விலக்குப் பிரசாரத்தில் தீவிரமாக ஈடுபட்டனர். அக்காலத்தில் வாக்கெடுப்புமூலம் (Local Option) கள்ளுக் கடைகள், சாராயக் கடைகளை மூடுவதற்குச் சட்டம் இடங் கொடுத்தது. இச் சட்டத் தை உதவியாகக் கொண்டு மதுக்கடைகளை மூடுவதற்குத் தீவிர பிரசாரம் செய்யப்பட்டது. இதற்குத் தலைவராக நின்று உழைத் தவர், ஆசிரியர் வி.முத்துக்குமாரு, எம்.ஏ.ஆவர். மத்திய கல்லூரிக்கு அருகில் இருந்த நியாயதுரந்தரர் சு.இராசரத்தினம் (பின்னர் Hindu Board இராசரத்தினம் என அழைக்கப்பட்டவர்) அவர்களின் கந்தோரே மதுவிலக்குக் கந்தோராகவுமிருந்தது. யோகசுவாமிகள் மதுபானத்தின் கெடுதியை நன்குணர்ந்திருந்தபடியால் இவ்வியக்கத்துக்குத் தமது பூரண ஒத்துழைப்பைக் கொடுத்தார். நெடுங்காலம் சுவாமிகளுடன் பழகிய ஒரு சந்தியாசி ஒருநாள் மது அருந்திவிட்டுச் சுவாமிகளிடம் சென்றார். அதைக் கண்டதும் அன்று தொடக்கம் அவர் தொடர்பை அறுத்துவிட்டார். மதுபானக் கடைகளை வைத்திருப்பவர்களுக்கு மதுபானத்தினால் பொருள்கூடுவது. அவர்களுடைய சந்ததிக்கு நன்மை பயக்காதெனப் பல உதாரணங்களுடன் எடுத்துக் கூறுவர்.

சுவாமிகள் தினசரி மதுவிலக்குக் கந்தோராக்குச் சென்று வாக்காளர் இடாப்பு முதலியவற்றை எழுதும் தொண்டர்களை ஊக்கப்படுத்துவார்கள். இத்தொண்டர்களுக்கு மத்தியான உணவு கொடுப்பதற்குத் தாமே ஒழுங்கு செய்தார்கள். சுவாமிகளின் ஆசியினாலும் தொண்டர் களின் அயரா உழைப்பினாலும் யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சகல சாராயக் கடைகளும் கள்ளுக் கடைகளும் முடப்பட்டன.

யாழ்ப்பாணத்தின் நிலைமை

யாழ்ப்பாணத்தில் மதுபானக் கடைகளைல்லாம் மூடப்பட்டபோதிலும் அயல் மாவட்டங்களில் மதுபானக் கடைகள் இருந்தபடியால் அங்கிருந்து சாராயம் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வரத்தொடங்கியது. இதற்கு ஒருவர் இரு போத்தல் சாராயம் கொண்டு வரலாம் என்ற சட்டம்

உதவியாயிருந்தது. மேலும், சோரமாகவும் சாராயம் வர்த்தொடங்கியது. இதனால் சாராயக் கடைகளை மறுபடியும் திறக்க வேண்டுமென்ற கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. இதனோடு கள் இறக்கும் தொழிலாளர் வேலையற்றிருக்கின்றனரென்ற கிளர்ச்சியும் தலையெடுத்தது. இவற்றால் மதுவிலக்கு இயக்கம் தளர்ச்சியடைந்தது. அரசியல் தலைவர்களும் மேற்கூறப்பட்ட கிளர்ச்சிகளுக்குச் சாதகமாயிருந்தனர். இவற்றால் சாராயத் தவறணைகளும் மரவரிமுறையும் ஏற்பட்டன. மரவரி முறையினால் கள்ளிறக்கும் தொழில் முன்பிலும் பார்க்க விருத்தியடைந்தது.

இவற்றைக் கண்ட சுவாமிகள் மதுவிலக்குப் பிரசாரத்தில் ஈடுபடும்படி சிவதொண்டன் சபையினரை ஊக்கப்படுத்தினர். சுவாமிகளின் கட்டளைப்படி வட இலங்கை மதுவிலக்குச் சபை டாக்டர் சி.குருசாமி தலைமையில் 8.3.52ல் தாயிக்கப்பட்டது. 1952ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் சிவதொண்டன் பத்திரிகையில் பின்வரும் விளம்பரம் வெளிவந்தது. “திருவருளை முன்னிட்டு மதுவிலக்கு மகாசபை 8.3.52ல் ஆரம்பிக்கப்பெற்றுத் தொண்டாற்றி வருகிறது. இத்தொண்டை ஆற் றுவதற்குப் பணவுதவி தேவைப் படுகின்றது. இதற்குச் சிவதொண்டன் அன்பர்கள் மாதம் ஒரு ரூபாய் வீதம் உதவும்படி வேண்டப்படுகின்றனர். இப்பணத்தை மாதந் தோறும் பகுதி பகுதியாகவேனும் ஒரு வருடம் பணத்தை ஒரே முறையாகவேனும் கீழ்க்காணும் விலாசத்துக்கு அனுப்பலாம்.

எஸ்.விசுவலிங்கம்,
மாணைஜர், சிவதொண்டன்.

மரியாதையற்ற செயல்

மதுவிலக்குச் சபையின் நோக்கங்கள் பற்றியும் மதுபானத்தின் கெடுதி பற்றியும் சுவாமிகளின் கட்டளைப்படி பல கட்டுரைகள் சிவதொண்டன் பத்திரிகையில் வெளிவந்தன. அவற்றிலிருந்து ஒரு பகுதி பின்வருமாறு:

“பழைய காலத்தில் மது அருந்துதல் மரியாதையற்ற செயல் என்று குடிப்பவர்கள் மறைந்திருந்து குடித்தார்கள் என்று காலங்கண்ட முதியோர் கூறுகின்றனர். ஆனால், அந்நியர் ஆட்சியின்கீழ் இந்த மதுபானம் அதிகரித்தது. அது ஒரு நாகரிகத்துக்குரிய காரியமாகவும் கருதப்படத் தலைப்பட்டது. விருந்துக் கொண்டாட்டங்கள் மதுபானத்திலேயே சிறந்து விளங்கின. இவ்வாறு வருவாயைக் கருதி

மதுபானத்தை ஆதரித்தார்கள். மேனாட்டாரின் தொடர்பால் ஏற்பட்ட இந்நிலைமை இலங்கை சுயராச்சியம் பெற்றுள்ள நாளிலுமா நிலவ வேண்டும். அந்நியநாட்டுக் குடிவகை எத்தனை வர்க்கங்கள் இங்கு வந்து இறக்குமதியாகின்றன. அதற்கு எத்தனை இலட்சாதி லட்ச ரூபாய்கள் வருடந்தோறும் வெளிநாடுகளுக்குச் செல்கின்றன. இதை நாம் சிந்திக்க வேண்டாமா? மதுவால் நாட்டில் வறுமை அதிகரிக்கிறது. ஏழைகள் நூற்றுக்கு அறுபது வீதம் தமது வருவாயை அதிலே செலவிடுகிறார்கள். இப்படியெல்லாம் உயிர்ச்சேதம் விளைக்கத்தக்க விபத்துக்களும், எத்தனையோ படுகொலைகளும், பல குற்றங்களும் மலிதற்குக் காரணமாக விளங்குகின்ற மதுவரக்கணைத் தொலைக்க மக்களாகிய உங்களை நோக்கிக் கூவி அழைக்கின்றாள் இலங்கை மாதா. இலங்கை மக்களே! எம் நாட்டுத் தலைவர்களே! இளஞ்சிங்கங்களே! எழங்கள். இத்தீமையை அகற்றுங்கள். நாட்டை நன்னிலையில் நிலைநாட்ட உழையுங்கள். இதற்குரிய வழி வகைகளை எல்லாம் சிந்தித்துக் கடைப்பிடித்து உழைப்பதற்காக வட இலங்கை மதுவிலக்குப் பிரசார சபையார் முன்வந்துள்ளார்கள். அவர்கள் பெருமுயற்சி வெற்றி பெறுவதாக.”

மதுவிலக்குச் சபை பிரசார வேலையில் ஈடுபட்டிருக்கும் நாட்களில் சுவாமிகள் மதுவிலக்குச் சபைக்குக் காரியத்திசீயாகக் கடமையாற்றிய எனக்குப் பின்வரும் குறளை எழுதுவித்து அனுப்பினர்.

“குழ்ச்சி முடிவு துணிவெய்தல் அத்துணிவு
தாழ்ச்சியுள் தங்குதல் தீது.”

நாம் துரிதமாக வேலை செய்தல் வேண்டுமென்பதை ஞாபகப்படுத்துவதற்காகவே ஒரு குறளை அனுப்பினர். மேற்படி குறளைக் குறிப்பிடும்போது மற்றையவர்களுக்கு முன்மாதிரியாக இருப்பதற்காகப் போலும் தமது எண்பதாவது வயதில் குறள் அறத்துப்பால், பொருட்பால் முழுவதையும் மனனஞ் செய்தது ஞாபகத்துக்கு வருகின்றது.

மதுவிலக்குச் சபையின் முயற்சியால் சில சாராயக் கடைகள் முடப்பட்டன. மரவரி முறை வாக்கெடுப்புச் சட்டத்துக்குட்படாதபடியால் அதையொன்றுஞ் செய்யமுடியவில்லை. மதுபானப் பழக்கம் பெருகிக்கொண்டே வருகின்றது. இப்பழக்கத்தைத் தடுப்பதற்கு ஆவன செய்ய வேண்டியது சுவாமிகளது அன்பர்கள் கடனாகும்.

X விவசாய விருத்தி

ஒரு காலத்தில் உணவு விஷயத்தில் தன்னிறைவு பெற்றிருந்த இந்நாடு, ஆங்கிலேய அரசாங்கம் ஏற்பட்ட காலந்தொடங்கி, உணவுக்குப் பிறநாடுகளிலே தங்கியிருக்கிறது. இந்நிலைக்குக் காரணத்தை நாவலர் அவர்கள் நாம் முன்பு குறிப்பிட்ட பூமிசாத்திரப் புத்தகத்தில் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார். “இலங்கைச் சனங்களுள்ளே முக்காற் பங்கினர் வேளாண்டொழிலாளர். இவர்கள் தொழில் வன்மையும் முயற்சியும் உடையவர்கள்லாமையால், இலங்கைக்குப் போதும் அளவினதாகிய நெல் விளைகின்றில்லது.

இங்கிலாந்திலோ, முன்றிலொரு பங்கு சனங்கள் மாத்திரமே வேளாண் மக்கள். இங்ஙனமாகவும் அவர்கள் தங்கள் தேசத்துக்குப் போதும் அளவினதாகிய தானியம் விளைவித்துக்கொள்கின்றார்கள்.

இலங்கையிலே ஆறிலொரு பங்குநிலம் மாத்திரமே வேளாண்மை செய்யப்படுகின்றது. இலங்கை வாசிகளுக்குத் துரைத்தனத்தாருடைய சகாயம் போதுவதன்று. துரைத்தனத்தார் இங்குள்ள காடுகளை அழித்து நாடுகளாக்கி, ஏரிகளைத் திருத்தி நீர் பாய்ச்சுவிப்பாராயின் இலங்கைக்குப் போதும் அளவினதாகிய நெல் விளையும்.”

நாவலர் தீர்க்கதாசனம்

மேற்கூறியவற்றை 1874ம் ஆண்டில் எவ்வளவு தீர்க்க தரிசனத்தோடு நாவலர் அவர்கள் எழுதியுள்ளார்கள். 1877ம் ஆண்டில் பஞ்சமும் நோயும் ஏற்பட்டபோது மக்கள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டனர். நெல் விதைப்பதற்கு விதை நெல் கிடைப்பது அரிதாயிற்று. அரசாங்கத்திட மிருந்து விதை நெல் பெற்றுக் கொடுப்பதற்கு நாவலர் அவர்கள் பெருமுயற்சி எடுத்தார்கள். கவர்னர் கிரெகிரி குதேச மக்களின் நன்மைக்காக ‘யாழ்ப்பாணம் - மட்டக்களப்பு வர்த்தக வேளாண் சங்க’ மேற்படுத்திய போது நாவலர் அவர்கள் இச்சங்கத்தில்

2000 ரூபாவுக்கு 200 பங்குகளை வாங்கினர். யாழ்ப்பாண மக்களை பங்குகளை வாங்கும்படி சைவப்பிரகாச வித்தியாலயத்தில் கூட்டங்கள் கூட்டிப் பிரசாரங் செய்தனர். இதன் விவரங்களை அறிய விரும்புவோர் இலங்கைப் பல்கலைக்கழக விரிவுவரையாளர் திரு.ச.தனஞ்சயராசசிங்கம் எழுதிய ‘நாவலர் பணிகள்’ என்னும் நூலைப் பார்க்க யோகசவாமிகள் விருப்பத்தின்படி மட்டக்களப்பில் விவசாயப்பண்ணை அமைக்கப்பட்டிருப்பதைப் பின்னர் காண்போம்.

சுவாமிகள் உணவு விஷயத்தில் தமிழ் மக்கள் சுயதேவைப் பூர்த்தியடைய வேண்டுமென விரும்பினர். அப்பொழுதுதான் மானத்துடன் வாழலாம் எனக் கூறி வந்தனர். நெல்லரிசி உணவைக் குறைத்துப் பழைமை போல் சிறு தானியங்களையும் உண்ண வேண்டுமென்பர். இதைப் பின்வரும் நற்சிந்தனைப் பாட்டிற் கூறியுள்ளார்.

“ஒரு நேரம் நெல்லரிசி யூணை அருந்தின்
வருமோ வறுமைப் பினி மாந்தீர் - கருதுவீர்
காயத்தைத் தேற்றக் கடவுள் திருவடியில்
நேயத்தை வைப்பீர் நிறைந்து.”

சுவாமிகளும் கோயிலும்

1930ம் ஆண்டு வரையில் சுவாமிகள் கந்தவனக் கடவை எனும் பிரசித்திபெற்ற முருகன் கோயிலுக்கு அருகிலுள்ள காணியில் தோட்டம் செய்வதற்கு வழி வகுத்தார்கள். இம்முயற்சியைப் பற்றிக் கூறுமுன் இக்கோயிலுக்கும் சுவாமிகளுக்கும் உள்ள தொடர்பைக் கூறுவது பொருத்தமாய் இருக்கும். இக்கோயிலுக்கு முகாமையாளராயிருந்த திக் கம் செல் வையாபிள்ளை சுவாமிகளின் நெருங்கிய அன்பர்களிலொருவர். சிவபூசாதாரந்தரர். சுவாமிகள் நடாத்திய புராண படனங்களில் தவறாது பங்கு பற்றியவர். இக்கோயிலுக்கு நவாவியூர் சோமசுந்தரப் புலவர் சில பிரபந்தங்களை இயற்றியுள்ளார். சுவாமிகள் திருமுனிவிலையில் அவை அரங்கேற்றப் பட்டபொழுது நடந்தவற்றை ஆசிரியர் மு.மயில்வாகனம் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார். “ஒருமுறை

யோகசவாமிகள் கந்தவனக்கடவைக் கந்தசவாமி கோயில் கிழக்கு மடம் ஒன்றில் பல அடியார்களுடன் வீற்றிருந்தார். சச்சிதானந்தராஜ யோகிகள் என்றழைக்கப்படுகிற சங்கர சுப்பையரும் திக்கம் செல்லையா பிள்ளையும் அக்கூட்டத்தில் இருந்தனர். “நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர் கந்தவனநாத நான் மனிமாலையையும் பதிகத்தையும் அரங் கேற்றுவோம்” எனக் கூறினர். பிரபல இசைவள் எல் வை.இராமநாதனை அந்நாலைப் படிக் கும் படி சுவாமிகள் கட்டளையிட்டார். கேட்டவர்கள் மனம் உருகும் வண்ணம் செய்யுள்களுக்குப் பொருத்தமான இராகங்களில் அவர் ஓதினார். செய்யுள்களின் பொருத்தவையிலும் இசைச் சுவையிலும் யாவரும் திளைத்திருந்தனர். அத்தருணம் ஒரு மயில் சுவாமிகள் சந்திதானத்தில் அடியார்களுடைய ஆர்வமும் அன்பும் பெருகச் சிறுகுகளை விரித்தாடிற்று. சுவாமிகள் அதனைப் பார்த்துவிட்டு “இத்தெய்வப் புலவனுடைய பாட்டைப் படிக்கும்போது மயில் வந்தாடுந்தானே” எனத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.”

(ஸம்நாடு -11-4-1965)

அடியாருக்குச் சீவிய வசதி

கந்தவனக் கடவையில் சுவாமிகள் தோட்டச் செய்கைக்கு எடுத்துக் கொண்ட நிலம் முன்பு ஜெர்மானியர் கருப்ப நீரில் இருந்து சீனி செய்வதற்கு ஏற்படுத்திய தொழிற்சாலையைச் சேர்ந்ததாகும். இதற்கு உரிமையானவர் திக்கம் செல்லையாபிள்ளையாவர். ஜெர்மானியர் குதிரைகள் கட்டுவதற்கு உபயோகித்த இடத்தையே திருத்தித் தோட்டம் செய்வோர் தங்கி வந்தனர். இதுபற்றி ஸ்ரீமதி திக்கம் செல்லையாபிள்ளை எழுதியது பின்வருமாறு: “பின் சுவாமிகள் தமது அடியவர்கள் சிலருக்கு நல்ல சீவியத்தைக் கொடுக்கும் நோக்கத்தோடு 1930ம் ஆண்டு மார்கழி மாதத்தில் அவர்களை இங்கு அழைத்துவந்து நமது எல்லைக்குள் உள்ள ஒரு கட்டடத்தில் அமர்த்தி அவர்களின் உணவுக்கும் உபகரணங்களுக்கும் வேண்டிய பணத்தைக் கொடுத்து ஜயாவின் (திக்கம் செல்லையாபிள்ளை) மேற்பார்வையில் தோட்டச் செய்கையை நடாத்தி வந்தார்கள். ஒரு வருட காலத்துக்குமேல் தோட்டம் நன்றாக நடைபெற்றது. பின்னர் அதில் வேலை செய்தவர்கள் ஒவ்வொருவராய்ப்

போய் விட்டார்கள். அதன்பின் நாமே அதைத் தொடர்ந்து செய்து வருகிறோம்.”

சுவாமிகள் விவசாய விருத்திக்குப் போட்ட திட்டம் அவர்கள் மகாசமாதி அடைந்த பின்பே சிறந்த முறையில் நடைமுறைக்கு வந்தது. மட்டக்களப்புச் செங்கலடியில் நாட்டப்பெற்ற சிவதொண்டன் நிலையத்தோடு சேர்த்தே இவ்விவசாயப் பண்ணை நிறுவப்பட்டுள்ளது. அதற்குப் பொறுப்பாயிருப்பவர் சுவாமிகளின் உத்தம சீடர்களில் ஒருவரான சந்தசுவாமி என்னும் தீட்சா நாமம் பெற்றுள்ள சோல்பரி பிரபுவின் மகனாவர். இவர் தமதுகுருவின் இலட்சியத்தை நிறைவேற்றுவதையே தமது குறிக்கோளாகக் கொண்டவர். தமக்கு வேறொங்கும் கிடைக்காத மனச்சாந்தியைச் சுவாமிகளிடம் பெற்றுக் கொண்டவர். இதைப் பெறுவதற்கு அவர்கள் செய்த தியாகம் அளவிடற் கரியது. அவர்களின் நிலையைப் பின்வரும் அப்பர் தேவாரம் நன்கு விளக்குகிறது.

“முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டாள்
முர்த்தி யவனிருக்கும் வண்ணம் கேட்டாள்
பின்னை யவனுடைய ஆழூர் கேட்டாள்
பெயர்த்தும் அவனுக்கே பிச்சியானாள்
அன்னையையும் அத்தனையும் அன்றே நீத்தாள்
அகன்றாள் அகலிடத்தா ராசாரத்தைத்
தன்னை மறந்தாள் தன்னாமங் கெட்டாள்
தலைப்பட்டாள் நங்கை தலைவன் தாளே.”

செங்கலடியில் விவசாயப் பண்ணையின் நோக்கங்கள் பற்றிக் கந்தசுவாமி தமது மருமகளுக்கு எழுதிய கடிதம் ஒன்றில் நன்கு விளக்கியுள்ளார். அதன் சாரத்தைத் தமிழில் கீழே காணக்.

“இவ்விவசாயப் பண்ணையின் நோக்கமென்ன என்று கேட்டாய். எல்லா விவசாயப் பண்ணைகளையும் போல் இப்பண்ணையின் நோக்கமும் நிலத்தின் சத்தைக் கெடுக்காத முறையில் எவ்வளவு உணவுற்பத்தி செய்யலாமோ அவ்வளவு உணவை உற்பத்தி செய்வதே.”

சமய முறையில் வாழ்க்கை

இந்தப் பொதுநோக்கோடு ஒரு சிறப்பு நோக்கமுண்டு. இச்சிறப்பு நோக்கு 16 வயசுக்கும் 25 வயசுக்கும் இடைப்பட்ட சில வாலிப்பரை விவசாயத்துறையில் பழக்குவதாகும். ஆனால் இது ஒரு சாதாரண விவசாயப் பாடசாலை அல்ல. இங்கு வருவோர் பெரும்பாலான நேரத்தை வயலில் செலவு செய்த போதிலும் சமய அடிப்படையில் சில ஒழுங்குகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு வாழ வேண்டும்.

சமயத்தை வாழ்க்கையின் மறு அம்சங்களான விஞ்ஞானம், கலை, தத்துவ சாத்திரம் முதலியவற்றில் இருந்து பிரிப்பது இக்காலத்தின் கோலமாகும். பண்டை நாளில் கிழக்கிலும் சரி, மேற்கிலும் சரி இப்படிப் பாகுபாடு செய்வதில்லை. சமய அடிப்படையிலேயே வாழ்க்கையின் பல துறைகளும் இயங்கின. இப்படியில்லாது இருப்பதே இக்காலத்துச் சகல குழப்பங்களுக்கும் காரணமாகும். நான் இப்பொழுது தமிழ் மக்கள் மத்தியில் வசித்து வருகிறேன். அவர்கள் வாழ்க்கை உழவுத் தொழிலை அடிப்படையாகக் கொண்டே இயங்கி வந்திருக்கிறது.

சிவதொண்டன் என்றால் சிவனுக்கு அடியவன் என்பது பொருளாகும். சிவதொண்டன் செய்யும் தொழிலெல்லாம் சிவனுக்குப் பூசையாகும். ஒருவன் கருமம் செய்யும்பொழுது பயணக் கருதாது செய்ய வேண்டும், இதை இன்னுமொரு மாதிரிச் சொன்னால், பயன் எல்லாவற்றையும் சிவனுக்கர்ப்பணம் செய்ய வேண்டும். இது புதுக்கருத்தல்ல. பகவத்கைதையும் இதையே கூறுகிறது. நீ வளர்ந்த பின் இந்நாலைப் படித்துப் பயனடைவாயென நம்புகின்றேன்.

நாம் மேலே சொன்னதில் உனக்கு எவ்வளவு விளங்கிற்றோ தெரியாது. இதுவரையில் இங்கும் ஒரு வாலிப்பனும் வந்து சேரவில்லை. வசிப்பதற்குக் கட்டடமிருக்கிறது. இந்த மாவட்டத்திலேயே சிறந்த நிலமெனக் கருதப்படும் நிலமிருக்கிறது. இப்பொழுது வேளாண்மை கூலியாட்களாலேயே செய்யப்படுகிறது. இதுவும் நல்லதுதான். நாங்களும் அனுபவ மூலம் நல்ல விவசாயிகளாகிறோம். உரிய காலத்தில் இதற்குரியவர்கள் வருவார்கள் என எதிர்பார்க்கிறோம். அப்படி வந்தால் நல்லது. வராவிட்டாலும் நல்லதுதான். பிழையானதொன்றென்றுமில்லை. பிழையானதொன்று எங்கும் இருக்கமுடியாது. எல்லாம் சரி.”

XI சிவதொண்டன் பத்திரிகை

சுவாமிகளின் ஆசியுடன் ‘சிவதொண்டன்’ பத்திரிகை திரு.க.கி.நடராசன் அவர்களால் ஆரம்பிக்கப்பட்டது. ஆரம்பத்திலிருந்து அவரே ஆசிரியராயிருந்து வருகிறார். திரு.நடராசன் தனிப்பட்ட முறையிலும் நவாலி தம்பையா உபாத்தியாயின் மருமகன் என்ற முறையிலும் சுவாமிகளின் பேரன்புக்குப் பாத்திரமானவர். திரு.நடராசன் 1934ம் ஆண்டினிறுதியில் கமலாசனி அச்ச நிலையத்தை ஆரம்பித்தார். அந்த நிலையத் துக்கு உதவியாயிருக்கும் பொருட்டே ‘சிவதொண்டன்’ ஆரம்பித்தார். இதுபற்றி, ‘சிவதொண்டன்’ சிறப்பு மலரில் திரு.நடராசன் எழுதியிருப்பது பின்வருமாறு:

“அடியேன் செய்த தவப்பயனாகச் சில நாட்களுக்குப் பின் சுவாமிகள் அச்ச நிலையத் துக்கு எழுந்தருளினார்கள். “தொடங்கிவிட்டாய்! கவனமாய் நடத்து,” என்றார்கள். பின்னர் ஒரு வாரத்துக்குப் பின்வந்து, அச்சுக்கூடம் நன்றாக நடப்பதென்றால், ஒரு பத்திரிகையும் தொடங்கினால்தான் ஒருவாறு வேலை தொடர்ந்து நடைபெறும். பத்திரிகைத் தொழிலில் முன்பே பயின்றவனாதவின் நீ ஒரு பத்திரிகையைத் தொடங்கு” என்றார்கள். பத்திரிகைக்கு என்ன பெயரிடலாம் என்று கேட்டேன். அதற்கு அப்போது அவர் பதில் கூறாமல் போய்விட்டார்கள். பின்னொருநாள் வந்து “சிவ தொண்டன்” என்று பெயரிட்டுச் சிறிய அளவில் நடத்து” என்றார்கள்.

சுவாமிகள் இட்ட கட்டளை

பவ வருஷம் மார்கழி மாதத்தில் (1935ம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம்) முதல் இதழ் வெளிவந்தது. அதற்குச் சுவாமிகள் கட்டளைப்படி “நாம் யார்?” என்னும் பொருள் பற்றித் தலையங்கம், திரு.நடராசனால் எழுதப்பட்டது. இரண்டாம் இதழிலிருந்து சுவாமிகள் ஆணைப்படி ஆசிரியர் திரு.செ.மயில்வாகனம் அவர்கள் மகாவாக்கியங்களுக்கு விளக்கம் எழுதி வந்தார்கள். தமது அன்பர்களைச் ‘சிவதொண்டனு’க்குச் சந்தாதாரராகச் சேரும்படி சுவாமிகள் சொன்னார்கள். மேற்கூறியவற்றிலிருந்து திரு.நடராஜன் ஆசிரியராயிருக்கப், பத்திரிகை சம்பந்தமான பல விஷயங்களையும் சுவாமிகளே கவனித்து வந்தார்கள் என்பது புலனாகும்.

‘சிவதொண்டன்’ தோற்றம், இலட்சியம் என்பவை பற்றிச் சுவாமிகள் 1939ம் ஆண்டு டசம்பர் மாதத்தில் எழுதிய பின்வரும் ‘சிவதொண்டன்’ வாழ்த்திலிருந்து நாம் அறியலாம்:

ஓ மெனுந் தாரகம் ஒண்முடி சுமந்து
நாமெலாஞ் சிவன்டியாரென நவின்று
ஆரூரிவாரென வாசான் தந்த
சீரிய மந்திரங்சிந்தையிற் செபித்து
சிவநெறி வழுவாச் சிவதொண்ட னென்பவன்
பல வருடத்துப் பன்னுமார் கழிமதி
எவரு முவப்ப யாழிப்பாணத்தில்
வண்ணைமா நகர் வைத்தியநாதன்
தன்னரு ஸாலே தானவ தரித்தான்.

‘சிவதொண்டன்’ செய்த பெருஞ் சேவை, சுவாமிகளின் நற்சிந்தனைகளை வெளிவரச் செய்தமையாகும். சில நற்சிந்தனைகள் ‘சிவதொண்டனுக்கென்றே எழுதப்பட்டவை. மற்றையவை சுவாமிகளால் நாம் முன்கூறிய படி தமது அன்பர்களுக்கு எழுதிக் கொடுத்தவையாகும். அவற்றுட் செய்யுட் பகுதியும் வசன பகுதியும் அடங்கும். ‘சிவதொண்டனுக்கு முதன் முதலில் எழுதப்பட்ட நற்சிந்தனை பின்வருமாறு:

கடவுளே உயிர்க்குயிர்!

“நமது உயிருக்குயிராய் இருப்பவர் கடவுளே. ஆகையால் நாம் அவருடைய உடைமை. அவருடைய அடிமை. நம் முடைய அசைவெல்லாம் அவருடைய அசைவே. நாம் அவரை ஒருபோதும் மறந்திருக்க முடியாது. நமக்கு ஒரு குறையுமில்லை. நாம் என்றும் உள்ளோம். எங்குமிருக்கிறோம். எல்லாம் அறிவோம். இப்படியே நாம் இடையறாது சிந்தித்துச் சிந்தித்துக் கீழ்மையான குணங்களைப் போக்கி, மேலான தெய்வ தத்துவத்தை அடைவோமாக!

“சந்ததமு மெனது செயல் நினது செயல்
யானெனுந் தன்மை நினையன்றி
யில்லாத் தன்மையால் வேறுலேன்
வேதாந்த சித்தாந்த சமரச சுவாப மிதுவே...”

என்னும் தாயுமானவர் அருமைத் திருவாக்கே இதற்கும் போதிய சான்று.

“சிவதொண்டனில்” சித்தாந்தக் கருத்துக்களை விளக்கும் கட்டுரைகள் வந்தது போல, வேதாந்தக் கருத்துக்களை விளக்குங் கட்டுரைகளும் வெளிவந்துள்ளன. உதாரணமாகக், கலைப்புலவர் நவரத்தினம் எழுதிய அத்வைத வேதாந்தம் பற்றிய கட்டுரைகளையும் சங்கராச்சாரியாரின் விவேக சூடாமணி தமிழ் மொழி பெயர்ப்பையும் குறிப்பிடலாம். சுவாமிகள் தமது நற்சிந்தனைகளில் பலவிடங்களில் வேதாந்த சித்தாந்த சமரசத்தைப் போதித்துள்ளார்கள்.

“வேதாந்தம் சித்தாந்தம் சமமெனத் தெரிப்போம்”

“தெளிய வழிகாட்டுஞ் சிவதொண்ட னன்பாற்
பொழியுங் கவிமாரி போதம் - வெளியாக்கி
வேதாந்தம் சித்தாந்தம் வேற்றல் வென்றுலகில்
நாதாந் தங் காட்டும் நமக்கு”
“வேதாந்தம் சித்தாந்தம் ஒன்றென்று நோக்கும்”

ஆகவே, சுவாமிகள் வேதாந்தியா அல்லது சித்தாந்தியாவென்று கேட்பதில் பிரயோசனமில்லை. அவர் வாக்காலேயே வேதாந்தம் சித்தாந்தம் சமமெனக் கூறியுள்ளார்கள். இதற்கு மேலாக அவர்கள் பெளத்தம், கிறிஸ்தவம், இஸ்லாம் போன்ற சமயங்களிற் காணப்படும் சிறந்த கருத்துக்களை எடுத்துக்கூறி வந்துள்ளார்கள். ஆகவே சுவாமிகள், “வேதாந்த சித்தாந்த சமரச நன்னிலை பெற்ற வித்தகச் சித்தர் கணத்தைச் சேர்ந்தவர்களென்பதும், “சமயங் கடந்த மோனசமரச நிலை” யில் நின்றவரென்பதும் புலப்படும்.

“குண்டலினி சக்தி” - நூல்

கமலாசனி அச்ச நிலையத்தில் ‘சிவதொண்டன்’ அச்சான காலத்தில்தான் சுவாமிகள் மேற்பார்வையில் சர்ஜோன் ஷட்ரோவ் எழுதிய குண்டலினி சக்தி (Serpent Power by Sir John Woodrofe) என்னும் நூல் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. இம்மொழி பெயர்ப்பில் ஈடுபட்டவர்களைப் பற்றி திரு.க.கி.நட.ராஜன் ‘சிவதொண்டன்’ சிறப்பு மலரில் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்.

“நாங்கள் என்று நான் குறிப்பிடும்போது சுவாமிகள் தலைமையில் அக்காலத்தில் கமலாசனி அச்சு நிலையத்துக்கு முன்னர் காலியாயிருந்த ஒரு வீட்டிலிருந்து, இந்நால் மொழிபெயர் ப் பிற் கலந்து கொண்டவர்களாகிய திரு.எம்.எஸ்.இளையதம்பி, திரு.ரி.என்.சுப்பையா, தலையாளி சிதம்பரநாதன், அளவெட்டி திரு.ரி.சினின்தம்பி, தமிழேன் ஆகியோர் அனைவரையும் உட்கொண்டே கூறுகின்றேன். திரு.ஸி.மயில்வாகனம் இடையிடையே வருவார்கள்.”

வேதங்கள் வெளிவருவதற்கு மாக்ஸ்மலர் செய்த சேவையே போல், தந்திரங்கள் வெளிவருவதற்கு வூட்றோவ் செய்துள்ளார்கள். பொதுவாக, சாக்த ஆகமங்களை வடநாட்டில் தந்திரங்களென்பர். வேதங்களின் பொருள் விளங்கிக்கொள்வதிலும் தந்திரங்களின் பொருளை விளங்கிக் கொள்வது கஷ்டமானதாகும். ஏனெனில் தந்திரங்கள் உபாசனை மார்க்கத்தை விளக்குவனவாகும். அவற்றில் பல கிரியை முறைகளும் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆகையால், ஒரு மேனாட்டவர் இவற்றின் உட்பொருளை அறிந்து விளக்கியிருப்பது போற்றுத்தக்கதாகும். ஆறு ஆதாரங்கள், நாடிகள், வாயுக்கள், முதலியவற்றை விளக்கும் பகுதிகள் நம்மை வியப்பில் ஆழ்த்துகின்றன. விஞ்ஞானம் இவ்வளவு முன்னேற்றம் அடைந்தும் மேனாட்டவர் இவ்விடையங்களை இன்னும் செவ்வனே ஆராய்ந்தறிய முடியவில்லை. அவர்கள் ஆராய்ச்சிகள் இன்னும் ஆரம்ப நிலையில்தான் இருக்கின்றன. ஆகவே, இப்படியான அரும் விடையங்களைக் கொண்ட நால், சுவாமிகள் தலைமையில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருப்பது தமிழ் மக்கள் செய்த பாக்கியமாகும். ஏனெனில், யோகமார்க்கத் தோடு சம்பந்தமான பகுதிகளை மொழிபெயர்த்தல் கடினமான காரியமாகும். சுவாமி விவேகானந்தர் இராஜயோகம் பற்றி எழுதிய காலத்தில் சில பகுதிகளைத் தியானத்திலிருந்து தெளிவு பெற்ற பின்பே எழுதியதாகக் கூறப்படுகிறது. இவ்வரிய மொழிபெயர்ப்பு “சிவதொண்டனில்” வெளிவந்த போதிலும் புத்தக ரூபத்தில் வெளிவராதிருப்பது பெருங் குறையாகும். கூடிய சீக்கிரத்தில் வெளிவருவதற்கு ஆவன செய்யப் படுமென எதிர்பார்க்கிறோம்.

நியாயதுரந்தரர் இருவர்

இம்மொழிபெயர்ப்பில் பங்கு பற்றிய இருவரைப் பற்றி விசேஷமாகக் குறிப்பிடவேண்டும். நியாயதுரந்தரர் எம்.எஸ்.இளையதம்பியும், வழக்கறிஞர் ரி.என்.சுப்பையாவுமே நாம்

குறிப்பிடும் இருவருமாவர். இவர் இருவரையும் பற்றி முன்பும் எழுதியுள்ளோம். சுவாமிகளோடு நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டிருந்த இவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் சமய, அரசியல், சமூக வாழ்க்கையில் விசேஷ பங்கெடுத்துக் கொண்டார்கள். இந்நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் இவர் கள் பங்குபற்றாத ஒர் இயக்கம் யாழ் ப்பாணத் தில் இருந்திருக்கமுடியாது. இருவரும் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் சிறந்த பேச்சாளர்கள். சுவாமிகள், திரு.சுப்பையாவின் மாமனார் முத்துக் குமாரசுவாமிச் செட்டியார் வீட்டில் புராண படனம் நடாத்தியதை முன்னர் குறிப்பிட்டுள்ளோம். இது மாத்திரமல்லாமல், பல அரசியல் வாதிகளும், சமயத்தில், சமூக முன்னேற்றத்தில் அக்கறை கொண்டவர்களும் மாலையில் திரு.சுப்பையா வீட்டுத் திண்ணையில் கூடிச் சகல விஷயங்களையும் ஆராய்வர். திரு.எம்.எஸ்.இளையதம்பி, கடையிற் சுவாமியின் சீடர் சின்னச்சாமியைக் குருவாகக் கொண்ட போதிலும், சுவாமிகளிடத்தில் பேரன்பு வைத்திருந்தவர். சுவாமிகள் இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் செய்த யாத்திரைகளில் உடன் சென்றவர்.

சுவாமிகளின் நம்பிக்கை

இக்காலத்தில் சுவாமிகள் தமது பக்கபொழுதைப் பெரும்பாலும் வண்ணார்பண்ணையில் செலவழித்தார். மத்தியான உணவைத் தாம் விரும்பிய அன்பர்கள் வீடுகளிலும், சில கடைகளிலும் வைத்துக் கொண்டனர். அன்பர்கள் வீடுகளுள் ஒன்றினை முக்கியமாகக் குறிப்பிட வேண்டும். அதுதான் கஸ்தூரி முத்துக்குமாரு அவர்கள் வீடாகும். தம்மிடம் வரும் நோயாளிகளைப் பெரும்பாலும் வைத்தியர் முத்துக் குமாருவிடம் போகும்படி கூறுவர். நோயாளிகளின் தராதரத்தைப் பாராமல் நோய்க்கு வேண்டிய மருந்தை அவர்கள் கொடுப்பார்களென்ற நம்பிக்கை சுவாமிகளுக்குண்டு. இதற்கு மேலாக வறியவர்களிடம் பணம் வாங்கமாட்டாரென்பதும், தேவைப்பட்டால் வறியவர்களுக்கு மருந்தோடு பணமும் கொடுத்து விடுவார் என்பதும் சுவாமிகளுக்குத் தெரியும். வைத்தியர் முத்துக்குமாரு பணத்துக்காக வைத்தியான் செய்யவில்லை என்று பலருமறை சுவாமிகள் கூறியுள்ளார்கள்.

XII

சிவதொண்டன் நிலையம்

சுவாமிகள், புராண படனம், திருமுறை வகுப்புக்கள், சித்தாந்த வகுப்புக்கள் முதலியனவற்றைக் கோயில்களிலும் அன்பர் வீடுகளிலும் கடைகளிலும் நடத்தி வந்ததைப் பார்த்தோம். மேலும், சிவதொண்டன் சபை சிவதொண்டன் பத்திரிகையை நடாத்தும் பொறுப்பை ஏற்றபின், அப்பத்திரிகையை நடாத்துவதற்கு ஒரு கந்தோர் தேவைப்பட்டது. அத்துடன், சுவாமிகளின் அன்பர்கள் தியானம் முதலிய சமய சாதனைகள் நடாத்துவதற்கும் ஒரிடம் தேவைப் பட்டது. இவற்றையெல்லாம் பூர்த்தி செய்வதற்கே சிவதொண்டன் நிலையம் 4-11-53ல் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

சிவதொண்டன் நிலையத்திற்குத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட வீடு வண்ணார்பண்ணையில், சைவபரிபாலன சபை, இந்துக்கல்லூரி, வைத்தீஸ்வரன் கோயில், வைத்தீஸ்வர வித்தியாலயம், நாவலர் வித்தியாசாலை, சைவப் பிரகாச யந்திரசாலை முதலியவற்றுக்கு அனித்தாக உள்ளது. சைவ சமய இயக்கங்களுக்கெல்லாம் கேந்திரத்தானமாக விளங்கும் வண்ணார்பண்ணையில் சிவதொண்டன் நிலையம் அமைந்திருப்பது மிகப்பொருத்தமானதே.

சிவதொண்டன் நிலைய அமைப்பை அறிந்தால் அதன் நோக்கங்கள் தெளிவாகும். நிலையத்தில் புராண மண்டபம், தியான மண்டபம், அன்பர்கள் தங்குவதற்கு அறைகள், சமையற்கட்டு, சுகாதார வசதிகள் எல்லாமுண்டு. புராண மண்டபத்தில் புராண படனம், திருமுறை ஒதுதல், நற்சீந்தனை பாராயனம் முதலியன இடம்பெறும். மேல்மாடியிலுள்ள தியான மண்டபத்தில் திருவடிச்சை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அங்கு மௌனமே நிலவும். பூசை நேரத்தில் மணியடித்தால் திருமுறை ஒதுதல் முதலியன இடம்பெறா. புஷ்பாஞ்சலியும் தீபாராதனையுமே இடம்பெறும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் நிறுவப்பட்ட சிவதொண்டன் நிலைய அமைப்பைப் பின் பற்றியே மட்டக் களப் புச் செங் கலடி நிலையமும் அமைக்கப்பெற்றிருக்கிறது.

திருவருளைக் குறிக்கும் திருவடி வழிபாடு சுவாமிகள் வாழ்க்கையில் முக்கிய இடம்பெற்றுள்ளது. முதலில், கொழும்புத்துறை ஆச்சிரமத்துக்கெதிராக உள்ள கோயிற் காணியில், கிணற்றுக்கு

மேற்பக்கமாக ஒரு பூந்தோட்டத்தை நிறுவி, அதில் ஒரு மாடத்தை அமைத்து, திருவடியை அதில் வைத்திருந்தார்கள். அது காணாமற் போகவே தாம் வசித்து வந்த ஆச்சிரமத்தில் வடக்குப் பக்கத்திலுள்ள பகுதியில், கிழக்கு மூலையில், வைத்திருந்தார்கள். ஆண்டு தோறும் பங்குனி 2ம் திங்கட்கிழமையில் திருவடிக்கு விசேஷ பூசை செய்து வந்தார்கள்.

இந்து சமயத்தில் பாரம்பரியமாகவிருந்து வந்ததும் இக்காலத்தில் அருகிவிட்டதுமான திருவடி வழிபாட்டுக்குச் சுவாமிகள் புத்துயிர் கொடுத்துள்ளார்கள். பரதன் காட்டுக்குச் சென்று, இராமரை மறுபடியும் அயோத்திக்கு வந்து அரசாஞ்சபடி கேட்டான். அவர் மறுக்கவே அவருடைய பாதுகையைப் பெற்றுக்கொண்டு வந்து, அதற்குப் பட்டாபிழேகங்கு செய்து, தான் இராமரின் பிரதிநிதியாக அரசாண்டு வந்தான்.

நாயன்மார்களும் திருவடியும்

நமது நாயன்மார்கள் திருவடியைச் சிறப்பித்துப் பல திருப்பதிகங்கள் பாடியுள்ளார்கள். திருஞானசம்பந்தர்கோயில் திருப்பதிகத்தில் பின்வரும் பாடலில் “செல்வன் கழலேத்துஞ் செல்வங்கு செல்வமே” எனப் பாடியுள்ளார்.

“செல்வ நெடுமாடஞ் சென்று சேணோங்கிச்
செல்வ மதி தோயச் செல்வ முயர்கின்ற
செல்வர் வாழ் தில்லைச் சிற்றம்பல மேய
செல்வன் கழலேத்தும் செல்வங்கு செல்வமே”

அப்பர் சுவாமிகள் திருவடியைச் சிறப்பித்துத் திருத்தாண்டகமும், திருவடித் திருவிருத்தமும் பாடியுள்ளார்கள். திருவடித் திருவிருத்தம் முதற்பாட்டில், திருவடிமகிமையைப் பின்வருமாறு பாடியுள்ளார்:

“சிந்திப் பரியன சிந்திப்பவர்க்குச் சிறந்துசெந்தேன்
முந்திப் பொழிவன முத்திகொடுப்பன மொய்த்திருண்டு
பந்தித்து நின்ற பழவினை தீப்பன பாம்பு சுற்றி
அந்திப் பிறை யணிந்தாடும் ஜயாற னாத்தலமே”

சந்தரமுர்த்தி சுவாமிகள் திருப்புன்கூர்த் திருப்பதிகத்தில் சிவபெருமான் அடியார்க்குச் செய்த அருட் செயல்களைக் குறிப்பிட்டு, தாழும் அவர்களைப்போல் திருவருளைப் பெறவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தால் அவருடைய திருவடியை அடைந்ததாகக் கூறுகின்றார். அதில் ஒரு பாட்டு பின்வருமாறு:

“அந்த ணாளனுன் னடைக்கலம் புகுத
அவனைக் காப்பது காரணமாக
வந்த காலன்றன் ஆருயி ரதனை
வவ்வி னாய்க் குன்றன் வண்மைகண் டடியேன்
எந்தை நீயெனை நமன்றமர் நலியில்
இவன் மற்றென் னடியானென விலக்குஞ்
சிந்தையால் வந்துன் திருவடி யடைந்தேன்
செழும் பொழிற் திருப்புன்கரு ளானே.”

மாணிக் கவாசக சுவாமிகள் தமது முதற் பாட்டாகிய சிவபுராணத்திலிருந்தே பல பாடல்களில் திருவடியைச் சிறப்பிக்குப் பாடியுள்ளார்கள். சிவபுராணத்தில் முதலடியிலே “நமச்சிவாய வாழ்க நாதன்றாள் வாழ்க” என வாழ்த்துக்கூறி, திருவடி வழிபாட்டின் பயனை, இறுதியடிகளான “செல்வர் சிவனடிக் கீழ், பல்லோரும் ஏத்தப் பணிந்து” எனக் கூறி முடித்துள்ளார்கள்.

வைணவத்தில் திருவடிச் சிறப்பு, கணேசையர் நினைவு மலரில் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது:

“வைணவ ஆலயங்களுக்குச் சென்று பார்த்திருப்பவர்கள், காப்பக் கிருகத்தில் உற்சவ மூர்த்தியின் காலடியில் கிரீடம் போன்ற ஒரு பொருள் வைக்கப்பட்டிருப்பதை அவதானியாமல் இருக்க முடியாது. சடகோபம் என்றழைக்கப்படும் கிரீடம் போன்ற இப்பொருளைச் சகல விஷ்ணு கோயில்களிலும் காணலாம். இறைவழிபாட்டுக்கு வரும் பக்தர்களுக்கு, பூசை முடிந்ததும் சடகோபம் என்றழைக்கப்படும் இப்பொருளைச் சிரத்தின் மீது வைத்து ஆசீர்வதிப்பார்கள். சடகோபத்தை நெருங்கி அவதானித்துப் பார்த்தால் அதன்மீது இரு அடிச்சவடுகள் பொருத்தப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். அவை, எந்தக்

கடவுளை வழிபடச் செல் கிறோமோ அந்தக் கடவுளின் அடிச்சவடுகள்தாம். விஷ்ணு கோயில்களில் முதற்பூசை இந்தச் சடகோபத்துக்குத்தான் சரணாகதி தத்துவத்தில் நம் பிக்கை உடையவர்களான வைஷ்ணவர்கள் பகவானின் பாதக்கமலங்களை அடைவதையே ஜீவிய லட்சியமாகக் கொண்டவர்கள். இதை அறிவுறுத்துமுகமாகவே விஷ்ணு ஆலயங்களில் அங்குள் ள சொருபங்களின் பாதார விந்தங்களுக்கு அதிக மதிப்பும் மரியாதையும் பக்தியும் காண்பிக்கப்பட்டு, வழிபட வரும் பக்தர்களின் சிரங்களிலே அதை வைத்து ஆசீர்வதின்றார்கள்.”

சிவதொண்டன் நிலையம்

சிவதொண்டன் நிலையத்தில் மகா சிவராத்திரி, திரு வடிபூசை, சுவாமிகள் குருபூசை, திருவாதிரை முதலிய விசேட தினங்களில் திருவடிக்கு அபிஷேகமும் சோட்சோபசார பூசையும் நடைபெறும். சாதாரண நாட்களில் காலையும் மாலையும் பூசை நடைபெறும். யாக நாட்களில் மத்தியானத்திலும் பூசை உண்டு.

சிவதொண்டன் நிலையத்தில் தினசரி மாலை வேளைகளில் புராண படனம்: திருமுறை ஒதுதல் கிரமமாக நடைபெற்றுவருகின்றன. சனிக் கிழமைகளிலும், ஞாயிற்றுக் கிழமைகளிலும் சித்தாந்த வகுப்புக்களும், மாதந்தோறும் முதல் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் யாகமும் நடைபெற்று வருகின்றன. செல்லப்பா சுவாமிகளும் யோகசுவாமிகளும் மகா சமாதியடைந்த அச்சவினி, ஆயிலிய நட்சத்திரங்களில் நல்லாரில் மகே ஸ் வர பூசை சிவதொண்டன் நிலையப் பொறுப்பில் நடைபெற்றுவருகின்றது.

சுவாமிகள் சிவதொண்டன் நிலையத்தைத் தோற்றுவித்து, அதன் நடைமுறைகளைக் கண்காணித்து வந்தும், தாம் மகாசமாதி அடையச் சிலகாலத்துக்கு முன் வரைக்கும், அதாவது 1963ம் ஆண்டு வரைக்கும் அதற்குள் பிரவேசித்ததில்லை. அதற்குரிய காரணத்தைப் பின்வருமாறு கூறினார்: “எனக்குப் பலவிதமானவருடன் பழக்கம், நான் போனால் அவர்களும் வருவார்கள். இது ஓர் ஒழுங்குக்கு அமைந்து நடப்பது. எங்களுக்கொரு மார்க்கமுயில்லை.”

சுவாமிகள் சிவதொண்டன் நிலையத்தில் தங்கிய நாட்களில், அதாவது 1963ம் ஆண்டில், நடந்த சம்பவமொன்றை இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன். 1963ம் ஆண்டில் பேராசிரியர் டி.எம்.பி.மகாதேவன், கலைப் புலவர் எழுதிய புத்தகமொன்றை (*Studies in Hinduism*) வெளியிடுவதற்கு யாழ்ப்பாணம் வந்திருந்தார். அவர் முன்பு சுவாமிகளைச் சந்தித்து ஆசிபெற்றபடியால், இம்முறையும் சந்திக்க விரும்பினார். என்னுடன் தங்கியிருந்த பேராசிரியர் மகாதேவனை, மாலை நாலு மணியில் சிவதொண்டன் நிலையத்துக்கு அழைத்துச் சென்றேன். அப்பொழுது சுவாமிகள் காலில் முறிவேற்பட்டு நோயுற்றிருந்தார். நாம் அங்கு சென்றபொழுது, சிவதொண்டன் நிலையத்துக்கு குப் பொறுப்பாயிருக்கும் ஆசிரியர் செல்லத்துரை சுவாமிகளின் திருமேனியைத் துடைத்துக் கொண்டிருந்தார். எங்களைக் கண்டதும் சிறிது நேரம் வெளியில் தங்கும்படி கூறினார். துடைத்து முடிந்ததும் திருநீறு கொண்டுவரச் சொல்லி, அதை உத்தாளனமாக நிறையப் பூசிக்கொண்டு தட்சிணாமுர்த்தி போன்றிருந்தார்கள். ஆசிரியர் செல்லத்துரை எங்களை வரும்படி அழைத்தார். சென்று வணங்கிவிட்டு உட்கார்ந்தோம். நெடுநேரம் தியானத்தில் அமர்ந்துவிட்டு, மகாதேவனுக்கு விடை கொடுத்தார்.

சில அதிசய சம்பவங்கள்

இதில் விசேஷமென்னவெனில், நாம் போகச் சில மணி நேரத்துக்கு முன்தான், இருந்தாற்போல் ஆசிரியர் செல்லத்துரைக்குத் தமது திருமேனியைக் கழுவும்படி உத்தரவிட்டார். அப்பொழுது, உடம்பு துப்புரவாக இருக்கவேண்டுமென்று கூறினாராம். பேராசிரியர் மகாதேவனுக்குத் தரிசனம் கொடுப்பதற்காகவே இது நடந்திருக்க வேண்டும்.

பேராசிரியர் மகாதேவன் 1955ம் ஆண்டில் வந்த பொழுது சில அதிசய சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன. பேராசிரியர் மீனாட்சிசுந்தரனார். பேராசிரியர் மகாதேவன், பேராசிரியர் அ.ச.ஞானசம்பந்தன் ஆகியோர் பரமேஸ்வரக் கல்லூரி ஜயந் தி விழாவுக்கு வந்து, திரு.நடேசபிள்ளையின் விருந்தினராகத் தங்கியிருந்தனர். முதல் நாள்

சுவாமிகளைத் தரிசிக்கப்போன இவர்களை, அடுத்த நாளும் வரும்படி சொன்னார்கள். அடுத்தநாள் போகும்பொழுது சுவாமிகளுக்கு உணவு கொண்டுபோக வேண்டுமென்று விரும்பி, திரு.நடேசபிள்ளையின் சமையற்காரனிடம் ஒழுங்கு செய்திருந்தார்கள். ஆனால் எதிர்பாராத விதமாகச் சமையற்காரனுக்குச் சுகவீனமேற்பட்டுவிட்டது. வேறு ஒழுங்கு செய்ய முயன்றும் அதுவும் கைகூடவில்லை. ஆகவே, மனச் சோர்வுடன் சுவாமிகளிடம் சென்றனர். சென்றதும் ‘நடேசபிள்ளை வீட்டிலிருந்தா இங்குச் சாப்பாடு கொண்டுவர வேண்டும்? எங்களால் சாப்பாடு கொடுக்க முடியாதா? என்று சொன்னதும் மூவரும் அதிர்ச்சியபைந்தனர். பின்னர் எல்லாருக்கும் சுவாமிகளால் உணவு கொடுக்கப்பட்டது. உண்ணும்பொழுது மகாதேவன், சுவாமிகள் உணவில் ஒரு பகுதியை அவர்கள் கையால் பெற்றுண்டாலோ என எண்ணினர். உடனே தம்மிலையிலிருந்த உணவை நன்றாகப் பிசைந்து ஒரு பகுதியை மகாதேவனிடம் கொடுத்தார்கள். திராட்சைப் பழத்தைச் சுவாமிகள் கொடுத்தபொழுது அதன் தோலை உரித்துவிட்டுத் தின்றாலோ என ஞானசம்பந்தன் எண்ணினர். சுவாமிகள் திராட்சைப் பழத்தின் தோலை உரித்தபின் கொடுத்தனர்.

இவ்வனுபவத்தின் பின், பேராசிரியர்கள் சுவாமிகளைப் பற்றி அறிய விரும்பினர். அப்பொழுது சுவாமிகளைப் பற்றிக் கட்டுரைகளோ நூல்களோ ஒன்றும் வெளிவரவில்லை. யான் பல வருடங்களுக்கு முன் எழுதிய ஒரு கட்டுரை சுவாமிகளுக்குப் பயந்து வெளியிடப்படாமல் என்னிடம் கையெழுத்துப் பிரதியாகவிருந்தது. அதைத் தட்டச்சில் பிரதியொன்றைக் கலைப்புலவர் அவர்களுக்குக் கொடுத்தேன். பின்னர், அதன் பிரதியொன்றைக் கலைப்புலவர் அவர்களுக்குக் காண்பித்து அவருடைய அங்கீகாரம் பெற்று, ‘சிவன்தியான்’ என்னும் புனை பெயரோடு ‘வீரகேசரி’யில் வெளிவரச் செய்தேன். சில காலத்துக்குப் பின் அது ஒரு துண்டுப் பிரசரமாக வெளிவந்தது.

சுவாமிகளின் விருப்பம்

சுவாமிகள், அன்பர்கள் காலத்துக்குக் காலம் சிவ தொண்டன் நிலையத்திற் கூடி ஆசிரிம வாழ்க்கையில் ஈடுபட வேண்டுமென்று விரும்பினர். ஒரு காலத்தில் பரமேஸ்வராக் கல்லூரி மாணவர்,

ஆசிரியர் சிலரையும், வைத்தீஸ்வர வித்தியாலய ஆசிரியர், மாணவர் சிலரையும் மாதமொருமுறை இரு தினங்கள் அங்கு தங்கும்படி செய்தனர். சிவதொண்டன் நிலைய இலட்சியங்களைப் பின்வரும் நற்சிந்தனைப் பாடல் நன்கு விளக்குகின்றது.

சிவ தொண்ட நிலையத்திற் சோர்
தியானஞ் செய்து கடைத் தேறீர்
மவுனமா யிருந்து இளைப் பாறீர்
மந்திர மிது வெனக் குறியீர்

அவனிவ னாரென அறிவீரோ
ஆன்மா நித்தியம் தெரியீரோ
உவமை கடந்த வின்பம் உள்ளீரோ
உண்மை முழுது மெனக் கொள்ளீரோ

ஐம் பொறி வழியினிற் செல்லாதீர்
ஐம் புலன் தன்னை வெல்வீரே
வெம்பகை தன்னை விடுவீரே
வேதாந்த சித்தாந்தந் தொடு வீரே

ஓரு பொல்லாப்பு மில்லை யுணர்வீரே
ஓம் சிவாய நமவெனத் தொழுவீரே
உருகி யுருகி இன்பம் பெறு வீரே
உறுதி மொழி யிதனை அறிவீரே.

XIII சுவாமிகளின் வெளியூர்ப் பிரயாணங்கள்

சுவாமிகள் கால்நடையில் கதிர்காமம் சென்று திரும்பியபின் நெடுங்காலம் வெளியூர்களுக்குப் போகவில்லை. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டை விட்டு வெளியே போவதற் குத் தமக் கு உத்தரவில்லையென்பர். தெற்கே முறிகண்டிப் பிள்ளையார் கோயில் வரைக்கும் சென்று திரும்புவர்.

நாமறிந்த வரையில் 1928ம் ஆண்டுக்குப் பின்பே கண்டி, கொழும்பு முதலிய ஊர்களுக்குப் போகத் தொடங்கினார்கள். அங்குள்ள அன்பர்களின் நன்மையைக் கருதியே அப்பிரயாணங்களை மேற்கொண்டனர். பிரயாணங்களை ஆரம்பித்த காலத்தில் நாம் முன்பு குறிப்பிட்டதுபோல் நியாயதுறந்தரர் எம்.எஸ்.இளையதம்பியைத் தம்முடன் வழித்துணையாக அழைத்துச் சென்றனர். வழித்துணைக்கு இவர் உகந்தவரென்று கருதியே அவரை அழைத்துச் சென்றனரெனலாம். எம்.எஸ்.அவர்கள் உடை, உணவு முதலியவற்றில் மிக எளிமையான முறைகளைக் கைக்கொண்டவர். நாலுமுழு வேட்டியும், மேலுக்கு ஒரு துண்டுமே அவருடைய வழக்கமான உடையாகும். சட்டை போடுவது அருமை. எந்திலையையும் சமாளிக்கக்கூடிய மனநிலையுடையவர். இதற்கு மேலாக நகைச்சுவை நிரம்பப் பொருந்தியவர். இறக்கும் நேரத்திலும் நகைச்சுவை இவரைவிட்டு நீங்கவில்லை. தானம் பெற வந்த ஜயரிடம் பின்வருமாறு கூறினாராம். “ஜயா, நான் அங்காலே போகப்போகிறேன் (இறக்கப் போகிறேன்) தகப்பனாருக்கு ஏதேன் செய்தியிருந்தால் கூறுங்கள்: அங்கு சென்றதும் அவரிடம் கூறிவிடுகிறேன்.”

யக்ஞம்

சுவாமிகள் ஓரிடத்துக்குச் சென்றால் அவ்விடத்திலுள்ளவர்களும், அயல் இடத்தில் உள்ளவர்களும் கூடிவிடுவார்கள். சுவாமிகள் தங்குமிடத்தில் பெரும் யக்ஞம் நடைபெறும்.

சுவாமிகள் ஒருமுறை மலைநாட்டுக்குச் சென்ற பொழுது நடந்தவற்றைப் பண்டிதை பத்மாசனி இராசேந்திரம் பின்வருமாறு சிவதொண்டனில் எழுதியுள்ளார்: “ஒருமுறை நாங்கள் இந்தியாவுக்கு

யாத்திரை செய்யவேண்டுமென்னும் நோக்கத்துடன் கவாமிகளைச் சென்று தரிசித்தோம். அப்போது கவாமிகள் இந்திய யாத்திரையை விட்டுவிட்டு வாருங்கள்: நாங்கள் எங்கேயாவது போய்ப் பத்து நாளைக்கு நிற்போம் என்றார். நாங்கள் அன்று சாயந்திரம் புறப்பட்டுச் கவாமிகளுடன் சென்றோம். ஏதோ போவோம், வசதியான இடத்தில் தங்குவோம் என்று கவாமிகள் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்கள். போகும் வழியில் இரத்தினபுரியிலுள்ள ஓர் அன்பர் வீட்டில் பத்து நிமிடம் வரை தங்கினோம். அவ்விடத்தில் கவாமிகள் தேந்ரருந்தியின் தாமதிக்காமல் விரைவில் புறப்படப் பணித்தருளினர். அங்கிருந்து நேரே பெலிகுல்லோயா என்னுமிடத்திற்குச் சென்றோம். அங்கே அக்காலத்திருந்த ஒவசியர் ஒருவர் எங்களுக்கு ஆகவேண்டிய வசதிகளைச் செய்து உபசரித்தனர். நாங்கள் யாவரும் அங்குள்ள கிராம சங்கக்கட்டத்தில் தங்கி இருந்தோம். அவ்விடத்தில் கொழும்பு, பலாங்கொடை, இரத்தினபுரி முதலிய இடங்களிலிருந்தும் பல அன்பர்கள் வந்து கூடினர். அவ்விடத்தில் காலை மாலை சிவபுராணம், தேவார திருவாசகம் ஒதுவதிலும் எஞ்சிய நேரங்கள் கவாமிகளின் அறிவுரைகளைக் கேட்பதிலுமாகக் கழிந்தன. அங்கு நின்ற பத்து நாட்களும் அடியார் கூட்டத்துடன் ஆனந்தமாகக் கழிந்தன. அங்கு வந்த அடியார் களுக் கெல் லாம் அவரவர் தகுதிக் கேற் படபதேசங்களைச் செய்தார்.”

சிதம்பர தரிசனம்

கவாமிகள் வெளியூர்களில் தங்கிய இடங்களில் பேராதனைக் கரும்புத் தோட்டத்தை இப்பொழுது பேராதனைச் சர்வகலாசாலை இருக்குமிடத் தை முக்கியமாகக் குறிப் பிட வேண்டும். பத்தாண்டுகளுக்குமேல் கவாமிகள் இவ்விடத்துக்கு மாதமொருமுறை சென்று முன்று நாட்கள் வரை தங்குவர். இவ்விடத்தில் கவாமிகள் தங்கிய வீடு, நவாலி சோமசந்தரப்புலவரது தம்பியார் வேலுப்பிள்ளை அவர்களின் வீடாகும். திரு.வேலுப்பிள்ளையவர்களைப் பற்றி முன்பு குறிப்பிட்டுள்ளோம். இவர் கடுகணாவையிலிருந்த காலத்திலும் கவாமிகள் சென்றுள்ளார். திரு.வேலுப்பிள்ளை பேராதனைக்கு மாற்றப்பட்ட தினத்தன்று கவாமிகள் திரு.எம்.எஸ்.இளையதம்பியுடன் அங்கு சென்றார்கள். பேராதனை வீடு வசதியாயிருந்தபோதிலும் மலசலகூடம் சமையலறைக்குப் பக்கத்தில் இருந்தபடியால் திரு.வேலுப்பிள்ளையின் மனைவிக்கு வீடு பிடிக்கவில்லை. வீட்டைப் பற்றி விசனப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் பொழுது கவாமிகள் அங்கு

சென்றனர். தமது அன்பரும் கடுகணாவையில் ஓவசியராக இருந்தவருமான திரு.கந்தையாவிடம் கவாமிகள் சொல்லி ஒரிரவிலேயே வேறோர் இடத்தில் ஒரு மலசலகூடமமைப்பித்துக் கொடுத்தார்கள்.

சிறிது காலத்துக்குப்பின் திரு.வேலுப்பிள்ளையின் மனைவியும் பிள்ளைகளும் யாழ்ப்பாணத்துக்குப் பிள்ளைகளின் படிப்புக்காக வந்துவிட்டனர். திரு.வேலுப்பிள்ளையும் வேலைக் காரனும் மாத்திரம்தான் அங்கு தங்கியிருந்தபடியால் கவாமிகள் அங்கு தங்குவதற்கு வசதியாயிருந்தது. அந்த வீடு ஓர் ஆச்சிரமம்போல் அமைந்துவிட்டது. அங்கு கவாமிகள் தங்கிய நாட்களில் நடந்த சம்பவங்களை திரு.வேலுப்பிள்ளை சிவதொண்டன் இதழில் (மலர் 3. இதழ் 11) எழுதியுள்ளார்.

கவாமிகள் திரு.வேலுப்பிள்ளைக்கு ஏற்பட்ட கடும் நோயை மாற்றிய முறையை அவர் வார்த்தைகளால் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். “ஒருநாள் பிற்பகல் முன்று மணியிருக்கும். ஒரு விதமான மயக்கம் ஏற்பட்டது. அது இரவு 7.00 மணிவரை தெளியவில்லை. துரை மகன் இரு வைத்தியர்களை அழைப்பித்து மருந்து தந்தார். அறிவு வந்ததேயன்றி என்ன செய்கிறேன் என்பதை அறியவோ, எழும்பியிருக்கவோ முடியவில்லை. விடியற்காலை எட்டு மணிக்குச் கவாமிகள் கோச்சால் வந்துவிட்டார். மூன்று மருந்து கொண்டு வந்தேன் என்றார். வந்தவன்று பக்கத்திலிருந்து எனது தலையைத் தமது அருமைக் கரங்களால் “சிவாயநம்” என்று தடவினார். அடுத்தநாள் “சிதம்பர தரிசனம் பார்” என்று சொல்லி, ஒரு காலை ஊன்றி ஒரு காலைத் தூக்கிச் சிகையை விரித்து ஜந்து நிமிடங்கள் கூத்தாடினார். மூன்றாம் நாள் தாம் கொண்டுவந்த மருந்தொன்றை வெந்தீரிர் கரைத்து உரைத்துத் தந்தார். நாலாம் நாள் சுகமாகிவிட்டது.” இந்த அற்புத்ததை அன்று கம்பளை வைத்தியசாலையில் தலைவராயிருந்த வைத்திய கலாந்தி இராமநாதனுக்குச் சொன்னேன். “இந்த நடனம் அற்புதமானது. மிருத்தியுஞ்சயந்தனம். தத்தொன்று நீங்கிவிட்டது” என்றார்.

பேராதனைச் சர்வகலாசாலை

கவாமிகள் திரு.வேலுப்பிள்ளையுடன் தங்கியிருந்த பொழுது ஒருநாள் தோட்டத்தில் உலாவச் சென்றார்கள். திரு.வேலுப்பிள்ளையும் உடன் சென்றார். சிறிது தூரம் சென்றதும் கவாமிகள் ஒரு மலையைப் பார்த்துக், கைகளைச் சிரசின் மேல் வைத்துக் கும்பிட்டனர்.

திரு.வேலுப்பிள்ளையும் சுவாமிகள் கும்பிடுவதைப் பார்த்துத் தாழும் கும்பிட்டார். சுவாமிகள் ஏன் கும்பிடுகின்றாரென்பது அவருக்கு விளங்கவில்லை. இதையறிந்த சுவாமிகள் பின்வருமாறு கூறினார். “அங்கு இறைவன் இருக்கிறார். இங்கு (தோட்டத்தில்) சரஸ்வதி விளையாடுகிறாள்.” சுவாமிகள் இப்படிக் கூறிச் சில வருடங்களுக்குள் அத் தோட்டத் தில் பேராதனைப் பல கலைக் கழகம் அமைக்கப்பெற்றதோடு, சுவாமிகள் பார்த்து வணங்கிய மலையில் முருகன் கோயிலும் கட்டப்பட்டுவிட்டது. அத்தோட்டத்திலுள்ள கட்டடங்களை எல்லாம் சர் வகுலாசாலை கட்டுவதற்காக இடிக்கப்பட்டபோதிலும் சுவாமிகள் தங்கியிருந்த வீடு மாத்திரம் இப்பொழுதும் அங்கு காணப்படுகிறது.

இராசரத்தினத்தாரின் சேவை

சுவாமிகள் நாவலப்பிடிக்கும் அடிக்கடி போவது வழக்கம். இது பற்றிப் புகையிரதப்பகுதியில் கடமையாற்றிய கந்தரோடை தி.சிவகுருநாதன் அவர்கள் சிலதொண்டன் சிறப்பு மலரில் எழுதியிருப்பது பின்வருமாறு: “நான் நாவலப்பிடியில் புகையிரதப்பகுதி ‘நான்ஸ்’ கந்தோரில் உத்தியோகமாகவிருக்கும் காலத்தில், அங்குள்ள இந்து வாலிபர் சங்கம், கதிரேசன் வித்தியாசாலை மிகவும் சிறப்பாக நடைபெற்றுக் கொண்டிருப்பதைக் காண்பதற்கும், தமது அடியார்களைக் காண்பதற்கும் சுவாமிகள் அதிகமாக அங்கு வருவது வழக்கம். அக்காலத்தில்தான் அடியேனுக்குச் சுவாமிகளுடன் நெருங்கிய பழக்கமும், அன்பும் கூடிற்று.”

இங்கிருந்து “குயின்ஸ்பெரி” (Queensbury) தோட்டத்தில் சமாதி வைக்கப்பட்ட ஒரு ஞானியாருடைய (நவநாத சித்தருடைய) சமாதியைத் தரிசிப்பதற்குச் சுவாமிகளும் பல அன்பர்களும் ஒன்று சேர்ந்து செல்வோம். மேலும், றம்புபிடியா என்னும் கிராமத்திலுள்ள சுப்பிரமணியத்தின் இல்லத்தில் ஓரிரவு தங்க நேரிட்டது. நான் சில காலத்துக்குள் அநுராதபுர “நான்ஸ்” கந்தோருக்கு மாற்றப்பட்டேன்.

அப்போது நாவலப்பிடியிலுள்ள கதிரேசன் வித்தியாசாலையைக் கொண்டு நடத்தும் நிர் வாகசபையில் சில பிணக்குக்கள் ஏற்பட்டிருந்தபடியால் அதன் காரணமாக நான் நாவலப்பிடிக்கு ஒரு முறை போகவேண்டியிருந்தது. அவ்வண்ணமே அங்கு போவதற்கு நான் ஏறிய ரயில் பெட்டியில் யோகக்சுவாமிகளும் இருந்தார்கள்.

“ஆறுமுகநாவலர் செய்துவைத்த தொண்டுகளைக் கையாண்டு அதை நிலைநிறுத்துபவர் யார்?” என்று கேட்டார். நான், சேர் பொன்னம்பலம் இராமநாதன், சேர் அருணாசலம், சேர் கனகசபை, சு.இராசரத்தினம் முதலியோர்களின் பெயர்களைக் கூறியதும், “இராசரத்தினம்தான் எல்லா விடயங்களிலும் தமிழ் வித்தியாசாலைகளை ஏற்படுத்தி நாவலர் வழியைப் பின்பற்றுகிறான்” என்றார்.

மார்க்கண்டு சுவாமிகள்

மலைநாட்டில் சுவாமிகள் ஒழுங்காகச் சென்றுவந்த இன்னோர் இடம் தீயத்தலாவையாகும். அவர்கள் அங்கு சென்றதன் முக்கிய காரணம் அவ்விடத்தில் நிலங்களைப் பகுதிக் கந்தோரில் கடமையாற்றிய மார்க்கண்டு என்பவரைக் காண்பதற்காகவே. இம் மார்க்கண்டு என்பவரே இப்பொழுது மார்க்கண்டு சுவாமி என்று அழைக்கப்பட்டுக் கைதடியில் வசித்து வருகிறார்கள். சுவாமிகள் இவர்களை 1931ம் ஆண்டு தொடக்கம் தீயத்தலாவையில் சந்தித்து வந்ததாகத் தெரிகிறது. அதன்பின் இவர்கள் கொழும்புக்கு மாற்றப்பட்ட பின் கொழும்பிலும் சந்தித்து வந்தார்கள். இளைப்பாறிய பின்னர், கணக்காளர் மயில்வாகனம் தமது வீட்டுக்கருகில் அமைத்திருந்த ஆச்சிரமத்தில் இருக்கும்படி செய்தார்கள்.

மார்க்கண்டு சுவாமிகள் தமது குருநாதர் அருளிய உபதேசங்களையெல்லாம் எழுதிவைத்துள்ளார்கள். இவர்களுடைய தோற்றும் திருமுருகாற்றுப்படையில் வர்ணிக்கப்படும் முனிவர்களின் தோற்றுத்தை எமக்கு ஞாபகப்படுத்துகிறது. திருமுருகாற்றுப்படையில் முனிவர்களைப் பற்றிக் கூறப்படுவது பின்வருமாறு:

“சீரை தைஇய உடுக்கையர் சீரொடு
வலம்புரி புரியும் வானரை முடியினர்
மாசற விமைக்கு முருவினர் மானி
ஞாவை தைஇய வூன்கெடு மார்பி
னென்பெழுந் தியங்கு மியாக்கையர் நன்பகற்
பலவுடன் கழிந்த வுண்டிய ரிக்லொடு
செற்ற நீக்கிய மனத்தினி ரியாவதுங்
கற்றோ ரறியா வறிவினர் கற்றோர்க்குத்
தாம்வரம் பாகிய தலைமையர் காமமொடு
கடுஞ்சினங் கடிந்த காட்சிய ரிடும்பை
யாவது மறியா வியல்பினர் மேவரத்
துனியில் காட்சி முனிவர்”

இவர்களுக்கும் சுவாமிகளுக்கும் இருந்த உறவை நோக்கும்போது அப்புதியடிகளுக்கும், திருநாவுக்கரசருக்கும் இருந்த உறவே நமக்கு நூபகம் வரும். அப்புதியடிகள், “அரசின் பாதம் ஏத்தி எப்பொருளும் நானும் அவ்வருந்தவர் பொற்றாளே” என உணர்ந்து எப்படி வாழ்ந்தாரோ அப்படியே இவர்களும், சுவாமிகளே தமக்கு எல்லாம் எனப் போற்றி வருகிறார்கள். இவர்களுக்கு மந்திரமும் தந்திரமுமாய் அமைந்திருப்பது சுவாமிகளின் நற் சிந்தனைப் பாடல்களே. நற்சிந்தனைப் பாடல்கள் முழுவதும் இவர்களுக்குப் பாடம். அன்பர்கள் போகும்பொழுது அவற்றையே பாடுவார்கள். எல்லா விஷயங்களுக்கும் அவற்றிலிருந்து மேற்கோள் காட்டுவார்கள்.

படமெடுத்தல்

டாக்டர் வி.ரி. பசுபதி அவர்கள் சிலாபத்தில் கடமையாற்றிய காலத்தில் சுவாமிகள் அங்குப் போவது வழக்கம். ஒருமுறை போயிருந்தபொழுது டாக்டரின் மகன் முத்துக்குமாரசுவாமி (இப்பொழுது சச்சிதானந்தா, தொக்மன், விஜேரத்தினா அன் கோ கம்பனியில் பங்காளராயிருப்பவர்) சுவாமிகள் தியானத்திலிருக்கும் பொழுது அவர்கள் அறியாமல் ஒரு படம் எடுத்துவிட்டார். இப்படமே இப்பொழுது அன்பர்கள் வைத்துப் பூசிக்கும் படமாகும். இப்படிச் சுவாமிகளிடம் அநுமதி பெறாமல் படமெடுத்ததற்கு மன்னிப்புக் கேட்டுவிட்டு இன்னுமொரு படமெடுப்பதற்கு அநுமதி கேட்டனர். முதலில் மறுத்துவிட்டுப் பின்னர், ‘‘நீ ஆசைப்படுகிறாய். நான் கதிரையில் உட்காருகிறேன். நீ படத்தை எடு’’ என்றாராம். இந்தப்படமே சுவாமிகள் கதிரையில் இருக்கும் தோற்றுத்தையுடைய படம். சுவாமிகளின் படத்தை எடுத்து அன்பர்களுக்கு உதவிய பெருமை திரு.முத்துக்குமாரசுவாமியையே சாரும்.

கொழும்பில் இரு நாட்கள்

1939ம் ஆண்டில் யான் ஆசிரிய சங்க அலுவலாகக் கொழும்புக்குச் சென்றபொழுது சுவாமிகளுடன் இருநாட்கள் தங்கும் பேறு பெற்றேன். நான் போன வேலை முடிந்ததும் யோகாக்சுவாமிகள் இராசசிங்க வீதியில் ஓவர்சியர் தில்லையம்பலம் அவர்கள் மருகர் கந்தையா வீட்டில் தங்கியிருக்கிறார் என்பதை அறிந்து அங்கு சென்றேன். அங்கு அன்பர்கள் புடைகுழ சுவாமிகள் வீற்றிருப்பதைக் கண்டேன். சுவாமிகள் தங்கியிருந்த வீட்டுச் சொந்தக்காரர் யாழ்ப்பாணஞ் சென்றிருந்தபடியால்

அயல் வீட்டிலிருந்த அம்மையார் திருமதி செல்வராசா, சுவாமிகளுக்கும் அன்பர்களுக்கும் வேண்டிய உணவு வசதிகளைக் கவனித்து வந்தார். சுவாமிகளின் மதிய போசனத்திற்காக அந்த அம்மையார் விசேடமாக உணவு தயாரித்திருந்தார். உணவுறந்தும் நேரம் வந்ததும் சுவாமிகள் அந்த அம்மையாரைப் பார்த்துப், ‘‘பிள்ளை, எனக்குக் காலைச்சாப்பாடு இன்னும் செரிக்கவில்லை. ஆகையால் இந்த அன்பர்களுக்கு நீ தயாரித்த உணவைக் கொடு’’ என்றார். அம்மையாருக்குப் பெரும் ஏமாற்றம். ஆனால், சுவாமிகள் கூறியது அவர்களுடன் நெருங்கிப் பழகியவர்களுக்கு ஆச்சிரியத்தைக் கொடுக்காது. ‘‘சித்தன் போக்கு சிவன் போக்கு’’ என்பதற்கிணங்க அவர்கள் எந்நேரத்தில் எப்படி நடந்து கொள்வார்கள் என்று கூறமுடியாது. ஒரு மனிதிலோ, ஒரு வழக்கத்திலோ அவர்கள் கட்டுப்பட்டது கிடையாது.

இரவானதும் சுவாமிகளைக் காணவந்த அன்பர்கள் எல்லோரும் வீடு திரும்பினர். இதனால் சுவாமிகளும் நானும் தான் அங்கு தங்கினோம். ஒர் அறையில் எங்கள் இருவருக்கும் கட்டில்கள் போடப்பட்டிருந்தன. கட்டில்களோ ‘ஸ்பிரிங்’ கட்டில்கள். அவற்றுக்கேற்ற மெத்தைகளும் விரிப்புக்களும். இவற்றுக்கு மேலாக இவ்விரண்டு தலையணைகள். இவ் வொழுங்குகளைக் கண்ட சுவாமிகள், ‘‘இன்றிரவு மல்லிகைப் பந்தலின்கீழ்ப் படுத்த கரையாம் பெண்ணின் நிலைதான் எனக்கு’’ என்றார். அக் காலத்தில் சுவாமிகள் கட்டிலிலோ மெத்தையிலோ படுப்பது கிடையாது. நோய்வாய்ப்பட்ட பின்னர்தான் கட்டிலிற் படுக்கச் சம்மதித்தார் என்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

பின்னர், அக்கரையாம் பெண்ணின் கதையைச் சொன்னார்கள். ஓரிரவு ஒரு கரையாம் பெண் ஒரு மல்லிகைப் பந்தலின்கீழ்ப் படுக்க நேரந்தது. அந்த மல்லிகை மலர்களின் வாசனையைத் தாங்க முடியாத படியால் அவனுக்கு நித்திரை வரவில்லை. அவள் மனம் பழக்கப்பட்ட மீன் வாசனையையே நாடியது. அதனால் மீன் கடகத்தை எடுத்துப் பக்கத்தில் வைத்தாள். மீன் வாசனை மலர் வாசனையை அடக்க முடியவில்லை. பின்னர் அக்கடகத்துக்கு நீரைத் தெளித்தாள். அதனால் மீன் வாசனை பரக்க வீசியது. இதன் பின்னர்தான் அவளால் நித்திரை செய்ய முடிந்ததென்று கூறி, அவள் கதையை முடித்தார்.

இக்கதையைக் கூறியின், நற்பழக்கங்களை இளம் வயதில் பழகிக்கொள்ள வேண்டும். சிறுவயதில் பழகிய பழக்கங்களை ஞானிகளாலும் மாற்றலரிதென்றும் கூறினார்.

பின்னர் பல அன்பர்களைப்பற்றிப் பேசினோம். பலருடைய குறைவு நிறைவுகளைப்பற்றியும் பேசினோம். இப்படிப் பேசிய பின், “இவையெல்லாம் லெளகீகம், உண்மையில் ஒருவரைப்பற்றியும் குறைகூற நமக்கு உரிமையில்லை. ஒவ்வொரு மனிதனும் தனது வினைப்பயனுக்கேற்றபடி வாழ்கிறான். நாம் எல்லாரிடத்தும் சிவனையும், சிவனிடத்து எல்லாரையும் காணப் பழக வேண்டும்” என்று கூறினார். இக்கருத்தையே நற்சிந்தனையில் பலவிடங்களிற் கூறியிருக்கிறார். அவற்றுள் இரண்டடி பின்வருமாறு:

“எல்லாரையு மீசனிடத்திலே கண்டிட்டா
எல்லாரிடத்திலு மீசனைக் கண்டிட்டா”

இதே கருத்தைத்தான் சசாவாசிய உபநிடத்திலும் காண்கிறோம். “எவன் இருப்புள்ள அனைத்தையும் ஆத்மா விடத்திலே பார்க்கிறேனா, இருப்புள்ள அனைத்திலும் ஆத்மாவைப் பார்க்கிறானோ அப்பொழுது எதையும் வெறுப்பதில்லை.”

சுவாமிகள் பலமுறை இந்தியாவுக்கு அன்பர்களுடன் யாத்திரை செய்துள்ளார். சுவாமிகளுடன் யாத்திரை செய்தவர்களில் அநேகம் பேர் இப்பொழுதில்லை. இவ்யாத்திரைகளைப் பற்றிய விபரங்களும் கிடைக்கவில்லை. ஆனால், இந்தியாவிலிருந்து சுவாமிகள் எழுதிய கடிதங்கள் சில வெளிவந்துள்ளன. அவற்றிலொன்று பின்வருமாறு:-

காசி
30.11.40

தேடித் திரிந்து காசிக்கு வந்து கண்டேன் விசுவநாதனை என்னுள். வாடித் திரிந்து வருந்த வேண்டாம். தேடிய பூண்டு காலுக்குள்ளே என்ற தெவிட்டாத வாசகமொன்றுண்டு. இவ் விடத் திலும் மனிதர்களெல்லாம் எங்களைப்போலே தானிருக்கிறார்கள். நூதனமான காரணமொன்றும் பூதலமீதில்லவே இல்லை. இருந்த, இருக்கிற, இருக்கும் யாழ்ப்பாணத்தாரெல்லாருக்குமாகக் கருமாதிகளெல்லாஞ் செய்து முடிந்து விட்டன. இனிமேல் உங்களுக்கியைந்தபடி அன்பாக உலகில் நடந்து ஆண்டவன் அடிக்கீழ் அமர்ந்து வாழ்க.

XIV

சுவாமிகளின் பிற்கால வாழ்க்கையும் சமாதிப் பேறும்

சுவாமிகள் தமது பிற்கால வாழ்க்கையில் வெளியூர் பிரயாணங்களை நிறுத்திக் கொண்டார்கள். உடல் நிலை கருதியே இப்படிச் செய்தார்களென்று கருத இடமுண்டு. வண்ணார்பண்ணை, கைதடி முதலிய விடங்களிலேயே அதிகம் சஞ்சாரம் செய்து வந்தார்கள். எத்தகைய வச்சிரதேகமாயிருந்தாலும் வயது முதிர முதிர அதில் தளர்ச்சி ஏற்படுவது இயற்கையே. இது பற்றிச் சுவாமிகள் ஒருமுறை பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார்கள். “ஒரு காலத்தில் பனியில் படுத்து வந்தேன். மழையில் மருதனாமடத்தில் ஓரிரு முழுதும் நனைந்தேன். பின்னர் இலுப்பை வேரில் படுத் து வந் தேன். அப் பொழுது உடல் நிலை நன்றாகவிருந்தபடியால் அவையொன்றும் செய்யவில்லை”.

பின்னர் ஒருமுறை ஹாஸ்யமாகப் பின்வருமாறு கூறினார். “முன்னர் என்னுடைய கால் கல்லைக் குத்திற்று. இப்பொழுது காலைக் கல் குத்துகிறது.”

சுவாமிகள் தமது உடம்பைப் பேணுவதில் கவனமாயிருந்தார்கள். இதற்குக் காரணம் நோய்வாய்ப்பட்டு மற்றையவர்களுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்கப்படாதென்பதே. பொதுவாகத் தமக்குப் பணிவிடை செய்ய ஒரு வரையும் விடமாட்டார் கள். தாம் உபயோகிக் கும் பாத்திரங்களைக்கூடத் தாமே கழுவிவைப்பார்கள்.

உணவு விஷயத்திலும் கவனமாயிருந்தார்கள். தாம் போதித்த மாதிரி உணவை மிதமாகவே உட்கொள்வார்கள். பசியில்லாவிட்டால் கடவுள்தான் உணவைக் கொடுத்தாலும் அதனை உண்ணப்படாதென்பர். காலையில் உணவு உட்கொள்ளமாட்டார்கள். மத்தியாணம் சாதம் சாப்பிடுவார்கள். இரவில் இடியப்பம் முதலியவற்றை மிகவும் குறைவாக உண்பார்கள். காலையிலும், மாலையிலும் தேநீர் அருந்துவார்கள். மேற்கூறியவை பொதுவான ஒழுங்காயிருந்த போதிலும் சில வேளைகளில் நாள் முழுவதும் ஒன்றும் சாப்பிடமாட்டார்கள். சில வேளைகளில் பான் மாத்திரம் சாப்பிடுவார்கள்.

உணவு உட்கொள்ளுமுன் கால் முகம் கழுவித் திருநீற்றை உத்தாளனமாக நெற்றியிலும், திருமேனியிலும் பூசுவார்கள். ஒருநாள் ஓர் உணவுச் சாலையில் சுவாமிகள் உணவருந் திக் கொண்டிருக்கும்பொழுது, ஒரு பிராமண ஆசிரியர் கையை மாத்திரம் அலம்பிலிட்டுச் சாப்பிட உட்கார்ந்தார். இதைக் கண்ட சுவாமிகள் பின்வருமாறு கூறினார். “நீர் ஒரு பிராமணன். இதற்கு மேலாக ஓர் ஆசிரியர். நீர் செய்வதைப் பார்த்தே பின்னொக்ஞும் செய்வார்கள். சாப்பிடமுன் கால் முகம் கழுவி, திருநீறு தரித்தல்லவா சாப்பிட வேண்டும்.” சுவாமிகள் உடலைப் பேற்றுதல், உணவு விடையத்தில் சில ஒழுங்கு முறைகளைக் கைக்கொள்ளுதல், சைவாசாரங்களைக் கடைப்பிடித்தல் முதலியவற்றை உலகத்தவர்களுக்கு முன் மாதிரியாக இருக்கும்பொருட்டே செய்து வந்தார்கள். ஏனெனில், பெரியோர்கள் செய்வதையே மக்கள் பின்பற்றுவார்கள். இது பற்றிப் பகவத்கீதை கூறுவது பின் வருமாறு: “எதனையெதனை உயர்ந்தோன் செய்கிறானோ, அதையே மற்ற மனிதர் பின்பற்றுகிறார்கள். அவன் எதைப் பிரமாணமாக்குகிறானோ, அதையே உலகத்தார் தொடருகிறார்கள்.”

சுவாமிகள் வண்ணார் பண்ணையிலும் கைதடி முதலிய இடங்களிலும் அதிகம் சஞ்சாரம் செய்து வந்தார்களென்று முன்பு கண்டோம். வண்ணார் பண்ணையே சுவாமிகள் நெடுங்காலம் சஞ்சாரம் செய்த இடமாகும். அங்கு சிவதொண்டன் நிலையம் தாபிதமான பிறகு ஏறக்குறையத் தினசரி அங்கு செல்வார்கள். சிவதொண்டன் நிலையத்துக்குச் சிற்சில நாட்களில் இருமுறை மும்மறையும் சென்று அதற்குப் பொறுப்பாயிருப்பவர்களுக்கு அதை நடத்துவது பற்றியும், சிவதொண்டன் பத்திரிகை நடத்துவது பற்றியும் ஆலோசனை கூறி வருவார்கள்.

சிவதொண்டன் நிலையத்துக்குப் பொறுப்பாயிருக்கும் படி சுவாமிகளால் நியமிக்கப்பட்ட திரு.செல்லத்துரை அவர்கள் நெடுங்காலம் ஆசிரியராகவிருந்து, பின்னர் தலைமையாசிரியராய் இளைப்பாறியவர். தூறவு வாழ்க்கையை மேற்கொண்டவர். பல முறை இந்தியா முழுவதும் யாத்திரை செய்து, பல ஆசிரமங்களில் தங்கி அவை நடைபெறும் முறைகளை நன்றாக அவதானித்தவர். சமய சாத்திரங்களில் இவர்களுக்குச் சிறந்த பயிற்சியுண்டு.

கைதடிக் கணக்காளர் மயில்வாகனம், அவருடைய தம்பி விசுவலிங்கம், மருமகன் முத்துக்குமாரசுவாமி முதலியவர்கள்

சுவாமிகளுடன் நெடுங்காலமாகத் தொடர்பு வைத்திருந்தார்கள். அதனாலேயே மார்க்கண்டு சுவாமிகளை அங்கு தங்க வைத்தனர். மார்க்கண்டு சுவாமிகள் கைதடியில் வசிக்கத் தொடங்கியின் சுவாமிகள் அங்கு அடிக்கடி போவார்கள். போனால் மார்க்கண்டு சுவாமிகள் பாகஞ்செய்து கொடுக்கும் உணவை உட்கொண்டுவிட்டு, பிற்பகல் கொழும்புத்துறை திரும்புவார்கள். சோல்பரிப் பிரபுவின் மகன் ராமஸ் போதும் சுவாமிகளின் சீடரான பின்பு அவரையும் சிலகாலம் கைதடியில் தங்க வைத்தார்கள்.

ஒரு ஞானியின் வாழ் க்கை சீடர் கள் மூலமாக வே பூர்த்தியடைகின்றதெனத் தைத்திரீய உபநிடதம் கூறுகிறது. இவ்வுபநிடத்தில் ஒரு ரிஷி பின்வருமாறு பிரார்த்திக்கின்றார்.

“பிரமச்சாரிகள் என்னை நாடிவரவேண்டும். பிரமச்சாரிகள் தடையின்றி வரவேண்டும். பிரமச்சாரிகள் எல்லாத் தீக்குகளிலுமிருந்தும் வரவேண்டும். இந்திரியங்களை ஜயிக்கும் வன்மையுடைய பிரமச்சாரிகள் வரவேண்டும். சாந்தமான மனமுடைய பிரமச்சாரிகள் வரவேண்டும். எவ்வாறு ஆழமான இடத்தை நோக்கி ஒடைகள் ஒடுகின்றனவோ, எங்ஙனம் மாதங்கள் சேர்ந்து வருஷத்தைப் பூர்த்தி செய்கின்றனவோ, அவ்வாறே, அனைத்தையும் தாங்கும் ஜயனே, எல்லாத் தீக்குகளிலிருந்தும் பிரமச்சாரிகள் வந்து சேரவேண்டும். அதனால் என் வாழ்க்கை பூர்த்தியடைய வேண்டும்.”

சுவாமிகள் இப்படிப் பிரார்த்தித்தார்களோ என்பதை நாமறியோம். ஆனால், அவரைத் தேடி நாலா தீக்குகளிலிருந்தும் சீடர்கள் வந்தனர். நம் நாட்டிலிருந்து சுவாமிகளை அடைந்தவர்களைப்பற்றி இதுகாறும் கூறினோம். இனிமேல் மேனாட்டிலிருந்து வந்தவர்களைப் பற்றிக் கவனிப்போம்.

மேனாட்டுச் சீடர்கள்

மேனாட்டிலிருந்து வந்து சுவாமிகளை முதன் முதலில் குருவாகக் கொண்டவர் கெளரிபாலா என்னும் தீட்சாநாமத்தையுடைய ஜேர்மன் சுவாமியாவர். இவர் இலங்கையில் டொடன்டுவா என்னுமிடத்திலுள்ள புத்தபள்ளியில் (Island Hermitage) பிக்குவாகவிருந்தவர். இரண்டாம் யுத்தகாலத்தில் இவரும் மற்றைய ஜேர்மன் பிக்குகளும் இந்தியாவுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டு, டேராடன என்னுமிடத்தில்

காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்தனர். இவர் காவலைக் கடந்து சென்று இமாலயப் பிரதேசத்தில் சங்சாரங் செய்தபோது அங்கு சாக்த உபாசனையைப் பின்பற்றிய ஒரு பெரியாரை அடைந்து, அவரிடம் உபதேசம் பெற்றார். அப்பெரியாரே இவருக்குக் கொளி பாலா என்னும் தீட்சா நாமத்தைக் கொடுத்தார்.

யுத்தம் முடிந்தபின் இலங்கைக்கு வந்து யாழ்ப்பாணத்தில் கலாநிலையத்தில் தங்கியிருந்தார். யோகசவாமிகளைப் பலமுறை சந்தித்தார். சவாமிகள் ஒரு முறை, “கொளி பாலா சும்மாவிரு” எனக் கூறினாராம். அன்று தொடக்கம் “சும்மாஇரு” என்பதையே தமக்கு உபதேசமாகக் கொண்டார். அதைத் தமது கையிற் பச்சை குத்திக் கொண்டார். பின்னர், “சும்மா இரு” என்பது பற்றி ஆராய்ச்சி செய்யத் தொடங்கிச், சமய இலக்கியங்களில் “சும்மா இரு” வரும் இடங்களையெல்லாம் தேடிச் சேகரித்து, “சும்மா இருக்கச் சூத்திரம்” என்னும் நூலாக வெளியிட்டுள்ளார். இந்நால் இரண்டு பதிப்புக்கள் வெளிவந்தபோதிலும், ஒவ்வொரு பதிப்பும் நூறு நூறு பிரதிகளே பிரத்தியேக விநியோகத்துக்கென அச்சிடப்பட்டுள்ளன. இந் நூலில் குருமரபும், “சும்மா இரு” வென்பதற்கு விளக்கமும் கொடுக்கப் பெற்றுள்ளன. குருமரபு கூறுவதில் ஒரு பகுதி பின் வருமாறு:

கல்லா ஸ்தநிமலின் கண்ணுதலான் கைக்குறியைச்
சொல்லா துணர்ந்த சனகாதி நால்வரும் போல்
நல்லா நருணகிரி நாதனுக் கேழுருகன்
சும்மாவிரு வென்று சொன்னான் அதுகொண்டு
அம்மரபி லேவந்த மோனியவன் தாயு
மான வனுக்கே அருள அது பெரிதும்
செறிந்துசீர் வேரோடிச் செல்வமலி ஈழத்து
நல்லை நகர் வாழ் நம்குருவின் நற்குருவாம்
செல்லப்பன் சீரகத்தே செறிந்து முளைத்திடவே
செய்தான் பெரியகடைப் பரதேசியாம் பெரியான்

“சும்மா இரு” என்பதின் விளக்கம் பின்வருமாறு கூறப்படுகிறது:

“இந்நாலிற் கூறுப்படும் காயாமெளனத்தில்: (காயம் + மெளனம்) தொழிலின்றி, வாளா, உபயோகமின்றிப், பயனின்றித், தடையின்றி இருத்தலையும், வாக்கு மெளனத்தில்: பேச்சின்றி, அமைதியாய், மோனமாயிருத்தலையும், மனோமெளனத்தில், கருத்தின்றிக்,

காரணமின்றிப், பொருள் நோக்கின்றி, முகாந்திரமின்றி இருத்தலையும், சுத்த மெளனத்தில், இயல்பாய், உபசாரமின்றி, ஒழிவின்றி, விருதாவாய், சம்மா இருத்தலையும், பரமெளனத்தில், நிர்வாணமாய், வறிதாய் இருத்தலையும் இச்சீரிய சொற்றொடர் குறிக்கும்.”

பரி என்னும் அவஸ்திரேவிய இளைஞரும் கொளியாலா மூலம் சவாமிகளின் சீடராகியுள்ளார். இவருக்கு “நரிக்குட்டி” என்னும் பெயரை ஓர் அம்மையார் கொடுத்துள்ளார். இவர் இந்தியாவின் பலவிடங்களுக்கும் யாத்திரை செய்தபின் கதிர்காமம், மலைநாடு முதலியவிடங்களில் தங்கிவிட்டு இப்பொழுது கரம்பனிலுள்ள ஒரு மடத்தில் தங்கியுள்ளார்.

சோல்பரிப்பிரபுவின் மகனும் “சாந்தசவாமி” என்னும் தீட்சா நாமம் பெற்றவருமான ராமஸ்போதத்தைப் பற்றி முன்னர் குறிப்பிட்டுள்ளோம். இவரும் மனச் சாந்தியைத் தேடிப் பலவிடமும் சென்றுவிட்டு, கடைசியில் சவாமிகளை அடைந்தவர். இவர்களுக்கு 1963ம் ஆண்டு மார்க்கித் திருவாதிரைத் தினத்தன்று காலையில் சந்த சவாமி என்னும் தீட்சா நாமம் சவாமிகளாற் கொடுக்கப்பட்டது.

இத் தீட்சை கொடுக்குமுன் இவரை மாற்சார முறைப்படி கண்காணித்து வந்தார்கள். அரும் போதனைகளையெல்லாம் போதித்தார்கள். இரண்டொரு முறை இவருக்குப் போதனை செய்யும்பொழுது யானும் உடனிருக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. அப்பொழுது நான் கேட்டுக் குறித்து வைத்தவற்றை இங்கு தருகிறேன். சவாமிகள் ஆங்கிலத்திற் சொன்னவற்றின் மொழி பெயர்ப்பே இங்கு தரப்படுகிறது.

“நான் சில வேளைகளில் முன்பின் முரணாகப் பேசுவேன். அதன் நோக்கம் உன் மனத்தில் குழப்பம் ஏற்படுத்தித் தெளிய வைப்பதுவே. மனம் பரிசுத்தமடைந்தால் எல்லாம் தெளிவாய்த் தெரியும்.”

“நீ உன் வழியில் நட. உன் காலில் நில்”

“அனுபுதிமான்களுக்கிடையில் வித்தியாசமில்லை. அவர்கள் அனுபவம் எல்லாம் ஒன்றே.”

“கடவுள் எருதிலும், பசுவிலும், நாயிலும் காணப்படுகிறார்.”

“கடவுளை நல்லதிலும், தீயதிலும் நீ காணவேண்டும்.”

“நீ சமஸ்கிருதம், தமிழ் கற்கவேண்டுமென்று அங்கலாய்க்காதே. உனது ஆங்கிலப் பாலையும் தெய்வீகமானது.”

“உன் சக்தியில் நம்பிக்கை உள்ளவனாயிரு. உன் அந்தராத்மாவின் குரலைக்கேள். இறைவனுடைய சாம்ராச்சியம் உன்னுஞ்ஞு.”

“நீ கூத்தாட விரும்பினால் கூத்தாடு. ஆனால், மற்றையவர்கள் செய்கிறார்களென்று செய்யாதே.”

“ஆதியில் ஒரு வஸ்துவேயிருந்தது. அது பின்னர் பலவானது.”

“எல் லோரும் கடவுளைத் தங்கள் தங்கள் முறைப்படி வழிபடுகிறார்கள்.”

“மற்றையவர்களால் ஏமாற்றப்படாதே.”

“நித்திரையிலும், உணவிலும் மிதமாயிரு.”

அமெரிக்கரான ‘மாஸ்ரர்’ சுப்பிரமணியாவென்பவர் சுவாமிகளிடம் உபதேசம் பெற்றவர். இவர் அமெரிக்காவிலும், ஹாவாய்த் தீவிலும், இலங்கையில் அளவெட்டியிலும் ஆச்சிரமங்கள் அமைத்துள்ளார்.

நோய் ஒரு வரப்பிரசாதம்

சுவாமிகள் நோயினால் பீடிக்கப்பட்ட தருமை. ஒருமுறை சைக்கிள் தட்டினதால் முழங்காலில் நோவேற்பட்டு, அதனால் சிலகாலம் பாதிக்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

காலில் முறிவேற்படமுன், அப்படியேதோ நடக்கப் போவதற்கான அறிகுறிகள் காணப்பட்டாகச் சுவாமிகள் கூறியுள்ளார்கள். தாம் இனிமேல் கொட்டிலில் படுக்கப்போவதில்லையென்றும், தமது படுக்கையைச் சுருட்டிக் கட்டிவைக்கும் படியும் திருநாவுக்கரசு அவர்களுக்குச் சொன்னதாகக் கூறியுள்ளார்கள். சுவாமிகள் விழுவதற்குக் காரணமாகவிருந்த மாட்டோடு விளையாட வேண்டாமென்று திருநாவுக்கரசு அவர்களின் மகள் எச்சரிக்கை

செய் ததாகவும் கூறியுள்ளார்கள். இப்படி அறிகுறியும் எச்சரிக்கையுமிருந்தபோதும் நடக்க வேண்டியது நடந்துவிட்டதாகச் சொன்னார்கள்.

சுவாமிகள் விழுந்த அன்றும் வண்ணார்பன் வணக்குச் சென் நிருந்தார்கள். அன்று பிற் பகல் கால் நடையில் கொழும்புத்துறைக்குச் சென்றார்கள். அங்கு சென்றதும் இவர் வழக்கம் போல் மாடுகள் கட்டியிருக்கும் இடத்தைச் சுத்தி செய்யும்பொழுது ஒரு மாடு துள்ளியது. சுவாமிகள் அதைக் கண்டு சடுதியாகத் திரும்பியதும் தொடை எலும்பு முறிந்துவிட்டது. உடனே சுவாமிகள் நிலத் தில் விழுந்து விட்டார்கள். இது வேவயோதிபர்களுக்கு ஏற்படும் ஆபத்து. இது 1961ம் ஆண்டு பெரவரி மாதம் 21ம் திகதி நடைபெற்றது.

இதை அறிந்த அன்பர்கள் எல்லாரும் கூடி என்ன செய்வதென்பதை ஆலோசித்தனர். இந்த ஆலோசனையில் டாக்டர் குருசாமி முதலிய வைத்தியர்களும் கலந்து கொண்டனர். இந்த ஆலோசனையில் முடிவாகச் சத்திர சிகிச்சை செய்வதெனத் தீர்மானித்தனர். கொழும்பிலிருந்து எலும்பு வைத்திய நிபுணரும், திரு. ஸ்ரீ காந்தா அவர்களின் மருக்குமான டாக்டர் வி.இராசநாயகம் வந்து சத்திர சிகிச்சை செய்தனர்.

பெரியார்களுக்கு நோய்கள் வருவதற்குக் காரணமென்னவென்று பலர் ஆராய்ந்துள்ளார்கள். இராம கிருஷ்ண பரமகம்சருக்கும் இரமண மகரிஷிக்கும் புற்று நோய் வந்ததை அன்பர்கள் அறிவார்கள். சுவாமி விவேகானந்தர், உடலுக்குப் பினி, மூப்பு, சாக்காடு வருவது இயற்கையென்றும், ஞானிகளின் உடம் புகளும் இதற்கு விலக்கானவையல்லவென்றும் கூறுவார். வேறு சிலர், இப்பெரியார்கள் தமது சீடர்களின் துன்பங்களை ஏற்றுக் கொள்வதால் தாம் ஏற்றுக்கொண்ட துன்பங்களை அனுபவித்தே தீரவேண்டுமென்பர்.

சுவாமிகள் தமது நோய் பற்றிக் கூறியவை சில் வருமாறு: “இந்த நோய் ஒரு வரப்பிரசாதம். கன்மத்தை அனுபவித்தே தீர வேண்டும்”

“உடம் பு தோன் றியபொழுது அதோடு சம் பந் தப் பட்ட எல்லாவற்றையும் கொண்டுவெந்தது. அதில் நோயும் ஒன்றாகும்.”

“இந்த நோயைப் பற்றி ஆராய வேண்டியதில்லை. இது எப்பவோ முடிந்த காரியம். ஒன்றுக்கும் அஞ்ச வேண்டியதில்லை. இந்த நோயின்

காரணத்தை அறிந்தவர், இது எல்லாத் துக்கங்களுக்கும் நிவர்த்தி என்பதை அறிவர். அறிந்து அமைதியாயிருப்பர்.”

சத்திர சிகிச்சை நடைபெற்ற பின்னர், சுவாமிகள் சில மாதங்கள் ஆசப்பத்திரியில் தங்க நேர்ந்தது. இக் காலத்தில்தான் சுவாமிகளின் அன்பர்களுக்கு முன்னாரு பொழுதும் கிடைக்காத பாக்கியம் கிடைத்தது. அதாவது, சுவாமிகளுக்குச் சேவைபுரியும் பாக்கியமாகும். சுவாமிகளால் அங்கீகாரிக்கப்பட்ட அன்பர்கள், தங்களுக்குள் முறைவகுத்துக்கொண்டு சேவை புரிந்து வந்தனர். குடும்பப் பொறுப்பு, உடல்நிலை, மனோநிலை முதலியவற்றைப் பொறுத்தே அன்பர்களைத் தமக்குச் சேவை புரியவிட்டனர்.

சுவாமிகள் ஆசப்பத்திரியில் இருக்கும்பொழுதே, அவர்கள் இனிமேல் தமது கொட்டிலில் சிகிச்கத்தக்க நிலைமை ஏற்படாதென்பதை அன்பர்கள் அறிந்தனர். இதனால் அக்கொட்டிலின் அருகே நல்லை வசதிகளைல்லாம் கொண்ட ஓர் அறை கட்டப்பட்டது.

அவ்வறைக்கு வந்ததும், அதற்குள்ளும் வெளியிலும், நோயாளிகளுக்குரிய கதிரையில் (Wheel Chair) உலாவி வந்தனர். சிறிது காலத்தின்பின் கதிரையிலிருந்து காரிலேற்றிப் பலவிடங்களுக்கும் சென்று வந்தனர். ஆனால், நடக்கத்தக்க நிலை வரவில்லை.

இந்நிலையில்தான் சிலகாலம் சிவதொண்டன் நிலையத்தில் தங்கி அந்தவிடத்துக்கு ஒரு புதுச் சக்தியைக் கொடுத்தனர்.

இப்படியிருக்குங் காலத்தில் காய்ச்சல், சுவாசப்பையில் நோய் முதலியன ஏற்பட்டன. இவைபோன்ற நோய்கள் வருவதும் மாறுவதுமாகவிருந்தன. இக் காலத்தில் தினசரி வைத்திய சிகிச்சை செய்து வந்தவர் டாக்டர் எஸ்.ஏ.வெற்றிவேலு ஆவர்.

சிவதொண்டன் சுபை ஆதரவில் பாத யாத திரைகள் இக்காலத்தில்தான் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. கைதழி, ஆணைக்கோட்டை, மண்கும்பான், சுன்னாகம் முதலிய விடங்களிலிருந்து சிவதொண்டன் நிலையத்துக்குப் பெண்களும் ஆண்களும் யாத்திரை செய்தனர். சுவாமிகளின் முழு ஆசியும் இவ்வியக்கத்துக்கு இருந்தது.

சுவாமிகள் நல்லூர் முருகன்மீதும் வண்ணைச் சிவன் கோயிலில் எழுந் தருளியிருக்கும் கும் தையல் நாயகிமீதும் விசேஷ பக்தியுள்ளவர்களாயிருந்தார்கள். கடைசிக் காலத்தில் இவ்விரு கோயில்களிலும் அபிஷேகம் ஆராதனை முதலியன செய்விக்கும்படி அன்பர்களை ஊக்குவித்து வந்தார்கள். தையல்நாயகிமீது பாடப்பட்ட ஒரு கீர்த்தனத்தில் பின்வரும் அடிகளைச் சுவாமிகள் பாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். (இக் கீர்த்தனை முழுவதும் கிடைக்கவில்லையென்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.)

“தையல் நாயகித் தாயே
இதுநல்ல தருணம் அம்மா
வையம் புகழும் வண்ணைமா நகரில்
வந்த வாணி யேசிவ காமியே
கந்த சாமி யைப்பெற்ற தையல்
நாயகித் தாயே - தையல்
நாயகித் தாயே

சுவாமிகளை நோய் எவ்வளவு வாட்டியபோதும் மனத்தெளிவும், ஞாபகசத்தியும் ஒருபொழுதும் குறையவில்லை. சுவாமிகளை நன்கு அறியாதவர் சிலர், அவர்களுடைய ஞாபகசக்தி குறைந்துவிட்டதாகக் கூறினர். இதைக் கேள்விப்பட்டு விசன்ததுடன் ஒரு நாள் சுவாமிகளைத் தரிசிக்கப் போனேன். நான் போனதும், “சிவன் கோயிலுக்கு முன்னால்வைத்து ஒருவரைப் (அவருடைய பெயரைச் சொல்லி) பேசியது உனக்கு ஞாபகமிருக்கிறதா” எனக் கேட்டார்கள். நான் திடுக்கிட்டுவிட்டேன். பல வருஷங்களுக்குமுன் நடந்த சம்பவத்தை என் மனத் தீவில் ஏற்பட்ட விசனத் துக்குப் பரிகாரமாக ஞாபகப்படுத்தினார்கள்.

சுவாமிகள் மகாசமாதியடைவதற்கு நன்னாளைப் பார்த்திருந்ததுபோல், அவர்களால் நெடுங்காலமாக நடாத்திவந்த திருவடிப்பூசைத் தினத்தன்று, அதாவது பங்குனி இரண்டாந் திங்களன்று (23-4-64) அதிகாலை 3.30 மணியளவில் ஆயிலிய நட்சத் திரத் தில் மகாசமாதியடைந் தார்கள். அவர்கள் சமாதியடைந்தபோது, நெருங்கிய அன்பர்களுக்கு ஏற்பட்ட உணர்ச்சிகளையெல்லாம் தொகுத்துக் கூறியதுபோல் தினகரனில் 25.3.64ல் வெளிவந்த செய்தி அமைந்துள்ளது. ஆனபடியால் அதனை இங்கு தருகிறேன்:

யோகசவாமிகள் உயிர் அவர் உடலை விட்டு நீங்கும் போது அவருக்கு அகவை தொண்ணுறைத் தாண்டிவிட்டது. பொதுப்படையாகக் கூறுகையில், நித்தலும் எம்பெருமான் திருவடியை வேண்டிநின்று நிறை வாழ்வு வாழ்ந்த யோகசவாமிகள் சிவபெருமான் திருவடியை அடைந்துவிட்டார் என்று கூறி ஆறுதல் அடையலாம். ஆனால், அவரோடு பண்ணெடுங்காலமாக நெருங்கிப் பழகிய எம்மனோர்க்கு வெண்முடிதாங்கி வெண்தாடியோடு வெண்நீரு அணிந்து, வெள்ளளவேட்டி உடுத்து புன் சிரிப்போடு அருள் ஒளிவீசும் அத்திருவருவத்தை அந்தச் சிறுகுடிசையில் இனிக் காணமுடியாது என்று நினைக்கும்போது எம்மையறியாமலே எம் கண்களில் நீர் மல்குவதையோ, எம் நெஞ்சில் ஒரு வெற்றிடம் தோன்றுகின்ற உணர்ச்சியையோ யாம் தடுக்கமுடியாது. “நமச்சிவாய வாஅழ்க நாதன் தாள் வாழ்க, இமைப்பொழுதும் என் நெஞ்சில் நீங்காதான் தாள் வாழ்க” என்று கணீர் என்ற குரலில், வான் கலந்த மாணிக்கவாசகனின் சிவபுராணத்தை அடியார் குழுவோடு பாடுகின்ற அக்குரலை இனி இப்பிறவியில் யாம் கேட்க முடியாது என்று எண்ணும்போது சொற்களில் வடித்து எழுதமுடியாத ஓர் ஏக்க உணர்ச்சி எம் உள்ளத்தில் ஏற்பட்டே தீரும். உலகத்தில் தோன்றும் சிக்கல்கள் அனைத்தையும் சுக்குநூறாறாக்குவேன் என்று கூறுவதுபோல் நகைச்சுவை உதிர்த்து எம்மைக் குலுங்கக் குலுங்கச் சிரிக்கவைத்த எழில் முகம் தாங்கிய அத்திருமேனி அச்செம்மேனி செந்தீக்கு இரையாகிற நிலையை எண்ணும்போது தாங்கொணாத்துயர் எம்மை வாட்டி வதைக்கிறது. “கண்டைவிட்டுக் கிளி பற்பப்துபோலவே உடலைவிட்டு உயிர் நீங்குகிற செயல்” என்று அடிக்கடி கூறிய யோகசவாமி அவர்கள் தம் வாழ்வின் முடிவுகாலம் அன்பியதையிட்டு மருந்தளவும் கவலைகொண்டிருக்க மாட்டார். மாறாக, தம் வாழ்வின் பணி முடிந்துவிட்டது என்று எண்ணி அவர் உள்ளமும் உயிரும் அமைதியறிறிருக்கும். ஆனால், எம் வாழ்விலே தீர்க்கமுடியாத சிக்கல்கள் ஏற்படும்போது அவரிடம் ஒடோடி அறிவுரையும், அருளுரையும் வேண்டிய எம்மனோர்க்கு இனி இத்தகைய அறிவுரை வழங்கும் ஒரு வழிகாட்டி இல்லையென எண்ணும் போது எம் உள்ளத்தில் ஏக்க உணர்ச்சி ஏற்பட்டே தீரும்.”

சவாமிகள் மகா சமாதி அடைந்தபொழுது நடந்த நிகழ்ச்சிகளையும் இறுதி யாத்திரையையும் இந்துசாதனம் இரத்தினச் சுருக்கமாக வெளியிட்டுள்ளது. அது ஒரு நேர்முக வர்ணனையாகவிருப்பதால் அதனை இங்கு தருகிறேன்.

“யாழ்ப்பாணத்தின் சோதியாக விளங்கிய யோகர் சவாமிகள் 23.3.64 திங் கட் கிழமையிரவு 3.00 மணி 18 நிமிடமளவில் சிவபதமடைந்தனர். இச்செய்தி வாளெனாலி மூலம் ஈழநாடு முழுவதும் தெரிவிக்கப்பட்டவுடன் ஈழநாட்டின் பல பாகங்களிலுமிருள்ள அடியார்கள் ஏராளமானவர்கள் வந்து சேர்ந்தனர். 24.3.64 செய்வாய்க்கிழமை முழுமையும் அடியார்களும் வித்தியாசாலை மாணவ மாணவிகளும் பிறரும் கொழும் புத்துறை ஆச்சிரமத்தில் வைக்கப்பட்டிருந்த சவாமிகளின் பூதவுடலைத் தரிசித்து அஞ்சலி செலுத்தினார்கள். பக்தர்கள் கூட்டங் கூட்டமாகத் திருமுறைகள், மற்றும் தமிழ்த் தோத்திரங்கள், நற்சிந்தனைப் பாடல்களை மனங்கசிந்துருக இசையுடன் ஒதினார்கள். 25.3.64 புதன்கிழமை அதிகாலை 5.00 மணியளவில் சவாமிகளுடைய பூதவுடலுக்குப் பத்தி சிரத்தையுடன் அபிடேகஞ் செய்யப்பட்டது. அவருடைய பூதவுடல் தூய வெண்டுகிலினாலும் பூமாலைகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட சதுர வடிவமான தொட்டிலில் வைத்துக் கொழும்புத்துறை வீதி வழியாகத் துண்டிச் சுடலைக்கு அடியார்கள் சுமந்து சென்றார்கள். சவாமிகளுடைய ஆச்சிரமத்திலிருந்து சுடலை வரையுள்ள பாதை இரு பக்கமும் மகர தோரணங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. பூதவுடல் சென்ற மார்க்கத்தில் வசிக்கும் மக்கள் வீட்டு வாயில்கள் தோறும் குத்துவிளக்குகள், நிறைகுடம் வைத்துப் பூமாரி பொழிந்து சவாமிகளுக்குத் தங்கள் அன்பையும் வணக்கத்தையும் செலுத்தினார்கள். பூதவுடல் ஊர்வலம் வந்தபொழுது பஜுனைக் கோஷ்டியினர் பக்திப் பாடல்கள் ஒதினார்கள்.

முற்பகல் 9.00 மணியளவில் பூதவுடல் மயானத்தை அடைந்தது. பல் லாயிரக் கணக்கான மக்கள் ஆண் களும் பெண் களும் சிறுவர்களுமாகத் தகனக் கிளிகையைப் பார்ப்பதற்காகக் கூடினார்கள். தொண்டர்கள் அவர்களை, பெண்கள் வேறாகவும், ஆண்கள் வேறாகவும் உட்காரச் செய்தார்கள். எங்கும் அமைதி நிலவியது.

பூதவுடல் பூந்தொட்டிலிலிருந்து விற்குகளினாலும் கால் அந்தருக்கு மேற்பட்ட சந்தனக்கட்டைகளாலும் அமைக்கப்பட்ட சிதையின்மீது வைக்கப்பட்டது. யாவரும் யோகசவாமிகளின் அருளைத் தியானஞ் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். கொக்குவில் திரு.த.குமாரசவாமிப் புலவர் திருவாசகப் பாக்கள் சிலவற்றையும் ஒரு புராணத்தையும் உருக்கமாக ஒதிய பின்பு ஈம நெருப்பு வைக்கப்பட்டது. யாவரும் அரகராவென்று கோடி மிட்டுச் சோதியை வழிபட்டனர்.

இவ்வைபவத்தைப் பார்வையிட்டுச் சுவாமிகளுக்கு தங்கள் அஞ்சலியைச் செலுத்துவதற்காகச் சிங்களச் சகோதரர்களும், இஸ்லாம் மதத்தவர்களும், கிறிஸ்தவர்களும் சமுகமாயிருந்தார்கள்.

இங்ஙனம் எல்லாரும் சுவாமிகள் சோதியுட் கலந்ததை தரிசித்தார்கள். இந்நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் கண்ணுற்றபொழுது அந்த இடம் பூலோக கைலாயமாகத் தோற்றமளித்தது.”

“நான் ஐம்பது வருடத்துக்கு மேலாகச் செய்ய வேண்டியவற்றை எல்லாம் செய்துவிட்டேன். போதிக் க வேண்டியவற்றைப் போதித்துவிட்டேன். ஒரு குறையும் இல்லை.” என உருக்கமாகச் சுவாமிகள் கூறியுள்ளார்கள்.

ஆகவே, சுவாமிகள் அரை நூற்றாண்டுக்கு மேற்பட்ட காலமாக நமக்குக் காட்டிய வழியைப் பின்பற்றி அமைதியடைவோமாக.

ஒரு யொல்லாப்புமில்லை
எப்போ முழுந்த காரியம்
நாமறியோம்
முழுதும் உன்கை

^உ
சிவமயம்

சுவாமிகளின் அருள்மொழிகள்

14.11.1933

சுப்பையா,

அஞ்சவது யாதொன்றுமில்லை அஞ்ச வருவது யாதொன்றுமில்லை யென்னுமான்றோர் மெய்மொழி நம்மைப் பிறப்பிறப்பாகிய கடலைக் கடப் பிக் கும் தெப் பம். இதை துணையாகக் கொண்ட எமக்கென்னகுறை? ஆதலால் நிறைந்த மனதுடன் இந்தப் பெரும் பிரயாணத்தைச் செய்வோமாக.

“அகர வழிர்போலறிவாகி யெங்கும் திகிரிலிறை நிற்கும் நிறைந்து”

இப்படிக்கு
என்றும் மறவாதவன்

^உ
சிவமயம்

07.02.1934

நவரத்தின!

வினைப்பயனை வெல்வதற்கு வேதமுத லாய வனைத்தாய நூலகத்து மில்லை - நினைப்பதனைக் கண்ணுறுவ தல்லாற் கவலைப்படேல் நெஞ்சமே வின்னுறுவார்க் கில்லை விதி.

இப்படிக்கு
என்றும் மறவாதவன்

அருள்மொழிகள்

(திரு.சி.கந்தையா அவர்கள் உதவியது)

ஒர் அரசமரத்தைச் சுட்டிக் காட்டி ஒர் அரிய உபதேசம் செய்தனர்: பார், எவ்விதம் ஒரு விதை மரமாய், கொப்பாய், கிளையாய், இலையாய், பூவாய், காயாய் காட்சி தந்து மினிர்கிறதோ அவ்வாறுதான் பிரமமாகிய வித்து உலகாய், உயிராய், உடம்பாய், சந்திரனாய், சூரியனாய், பஞ்சபுதமாய், ஆணாய், பெண்ணாய், பரமாத்மாவாய், எல்லாமாய் விளங்குகிறது. ஒரு பொருள் தான் உலகுயிர் பரமாய் ஒளிர்கிறது. பேதத்துள் ஒருமையைக் காண்பதுதான் அறிவு.

இறைவனிடத்திலேயே எல்லாந் தோன்றி, எல்லாம் நிலைபெற்று, எல்லாம் ஒடுங்குகின்றன. ஆகையால், யாதோரு பொல்லாப்புமில்லை. The world is sacred and secret.

இறைவனை நாம் புதிதாய்க் கூடுவதில்லை. இறைவன் என்றும் எக்காலத்தும் ஆன்மாவோடு கூடவேயிருக்கிறான். அவன் எம்மை ஒரு காலத்திலும் பிரிந்திருந்ததுமில்லை, பிரியப்போவதுமில்லை.

சிவத்தியானம் செய். சீவன் சிவனாய்த் தோன்றும்.

தான் வேறு இறைவன் வேறு என்னும் மயக்க உணர்வை விட்டு தான் என ஒரு முதலில்லை. இறைவன்தான் இருக்கிறான். அவனே சர்வ சீவர்களாயும், உலகாயும், உயிராயும், பரமாத்மாவாகவும் நடனம் செய்கிறான்.

உண்மையுணர்ந்த பெரியோர்களையும் பிராரத்துவ வாசனை வாட்டுமென்றோ. ஓரொருகால் பிரபஞ்சப் பொருள்கள்மீது மனம் சென்று இடருற நேரிடும். இறைவனுடைய நாமத்தை பஞ்சாட்சர செபத்தைச் செய். பூரணநிலை அடைவாய்.

விருப்பு வெறுப்பைவிடு. இகழ்ச்சியையும் புகழ்ச்சியையும் சமமாயும் பார். ஒடும் புளியம்பழமும்போல், தாமரையிலைத் தண்ணீர்போல் வாழ். வீடுபேறு சித்திக்கும்.

ஆன் மா ஆவதுமில் லை அழிவதுமில் லை. இருந்தபடியே இருக்கின்றது. இறைவனை வாழ்த்தி வணங்கி இவ்வுண்மையை அறிகுதிநே.

என் செயல் என்பது அறியாமை
அவன் செயல் என்பது ஞானம்

இறைவன் வேறு, தான் வேறு என்பது அறியாமை. இறைவன்தான் இருக்கிறான். நான் என்பதில்லை என அறிவதே ஞானம்.

இறைவன் வேறு, குருவேறு, தான் வேறு என்பது அறியாமை. இறைவனும் குருவும் தானும் ஒன்று என்பதை அறிவதே ஞானம்.

தன்னைத் தன்னாலறிந்து தானே தானாயிரு
இதுவே திருவடி, இதுவே வீடு.

அருள்மொழிகள்

(சிவனாடியான் தொகுத்தது)

கடவுள் பகாப்தம். மனிதன் பகுபதம்.

கடவுளைக் கண்டவர்களில்லை. கடவுள் எல்லாமாயிருக்கிறார். எல்லோரும் தவஞ் செய்கிறார்கள்.

போதலும் வருவதுமில்லை. போவதும் வருவதுமுண்டு. இந்த விணோதத்தை அறிய வேண்டும்.

சைவத்தில் எல்லாவிதமான வழிபாட்டுக்கும் இடமுண்டு. ஒவ்வொரு ஆத்மாவும் தனது இயல்புக்கேற்ற படி வழிபாடு செய்யலாம்.

வித்தியாசங்கள் இருந்தே தீரும். ஆனால், அவற்றால் தாக்கப்படாமலிருக்கலாம்.

இருவரும் சாவதில்லை.

The world is and is not.

மேலுக்கேறப் பார்த்தால் ஒன்றையும் காணவில்லை.

கடவுள் எல்லோருடனும் இருக்கிறார். தேஷினவர்கள் காண்கிறார்கள். மற்றவர்கள் காண்கிறார்களில்லை.

கடவுள் சிலவேளைகளில் சுப்பிரமணியராகவும், சிலவேளைகளில் பிள்ளையாராகவும், சிலவேளைகளில் சரஸ்வதியாகவும் தோற்றப்படுகிறார்.

எல்லோருக்கும், அவர் அவருக்கு வேண்டிய சம்பத் அமைந்திருக்கிறது. அதை அறியாமல் மனிதன் அங்கலாய்த்துத் திரிகிறான்.

எனக்கும் உனக்கும் வயது ஒன்று. இந்தக் கணக்கை அறிந்தால் எல்லாந் தெரியும்.

மாசு என்பது, எல்லாம் கடவுளின் செயல் என்பதை மற்றதல்.

உத்தம இரகசீயம்

நாங்களெல்லாம் ஒரே சமயத்தையும் ஒரே சாதியையும் சார்ந்தவர்கள். எங்களுக்குள் ஒரு மாறுதலும் இல்லை. நாங்கள் பரிசுத்தரும், தெய்வத்துள் வைக்கப் பட்டவர்களாகவும் இருக்கின்றோம். வித்தியாசம் வித்தியாசமான மாறுதல்கள் யாவும் உண்மைச் சுபாவத்தின் சிறப்புக்களாக இருக்கின்றன. இவைகளை மாயை எனப் பெரியோர் சொல்வர். ஒழுக்கத்தினால் வசீகரப்படுத்தப் பட்டோர்க்கண்றி மற்றையோர்க் கிள்வுண்மை புலப்படாது. அது பற்றியே தன்னுயிர்போல் மன்னுயிர் யாவையும் நேசித்தல் வேண்டுமென்று மகத்துக்களால் திரும்பத் திரும்ப வற்புறுத்தப்பட்டு வருகின்றது. ஆகையால் யாவும் ஒழுக்கத்திலேயே தங்கியிருக்கின்றன. இவ்வொழுக்க வழியில் நின்று எல்லாம் நாம் என்று பாவனை செய்து வர வர அற்புதமான அனுபவங்கள் மூலமாக நாங்கள் சடப்பொருள் அல்ல சித்துப் பொருளென்று தெளியலாகும்.

சுவாமிகள்

முழுவதும் உண்மை

நாம் அறியோம்

ஒன்றைக் கடாயானமால் இடு
ஏன்னைக் கடாயானமால் இடு

முழுவதும் உண்மை

ஓரு பொல்லாப்புமில்லை

எப்பவோ முடிந்த காரியம்

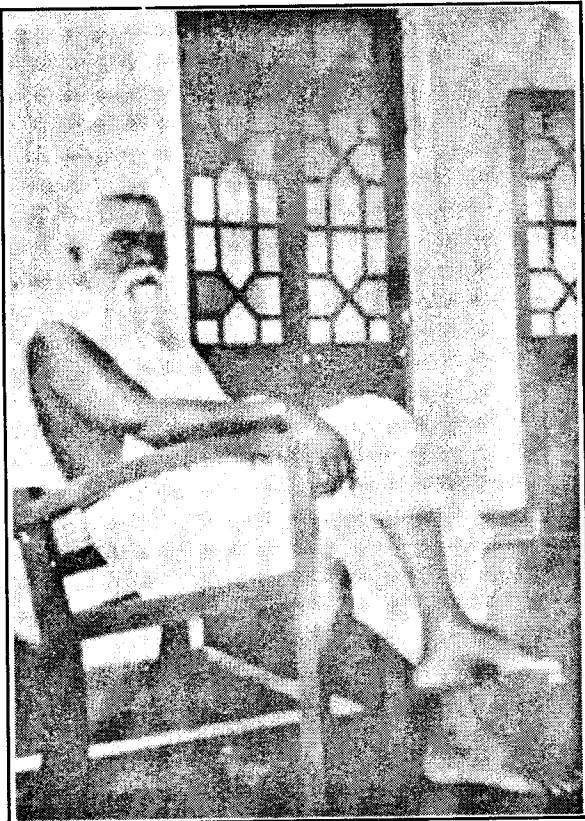
நாமறியோம்

எப்பவோ முடிந்த காரியம்

29.05.1872 - 24.03.1964

தியான நிலையில் சுவாமிகள்

சவபோக சுவாமிகள்

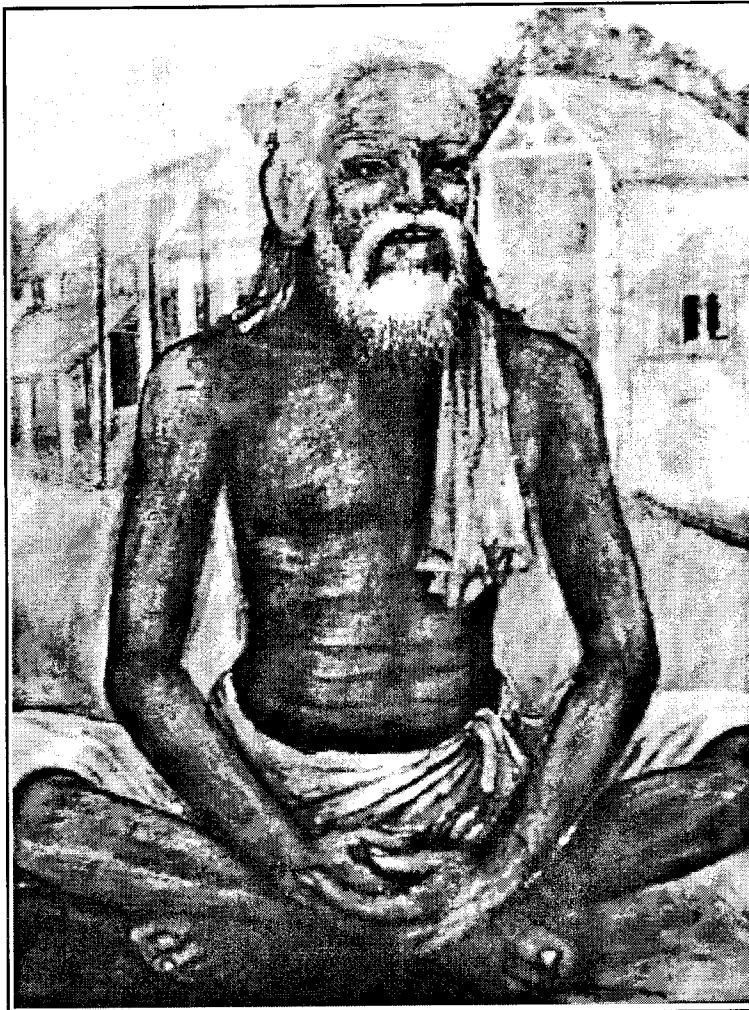
சுவாமிகள் கதிரையில் இருக்கும் தோற்றும்

சவபோக சுவாமிகள்

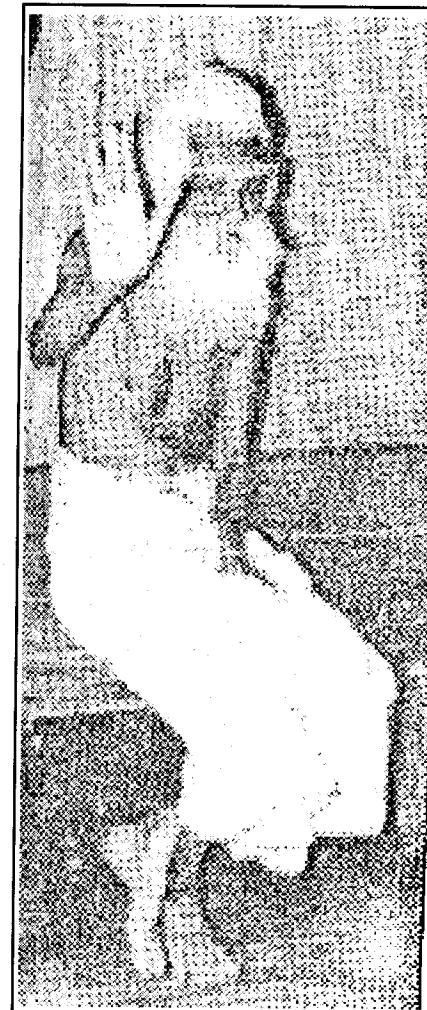
சுவாமிகளின் பிற்காலத் தோற்றும்

தவத்தினு செல்லப்பா சுவாமிகள்

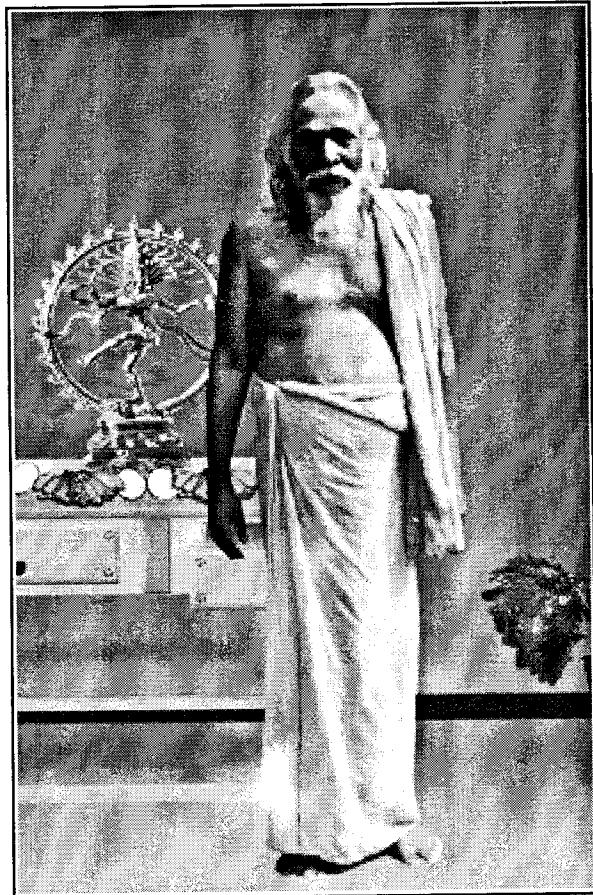
சிவயோக சுவாமிகளின் குரு

தவத்தினு மார்க்கண்டு சுவாமிகள்

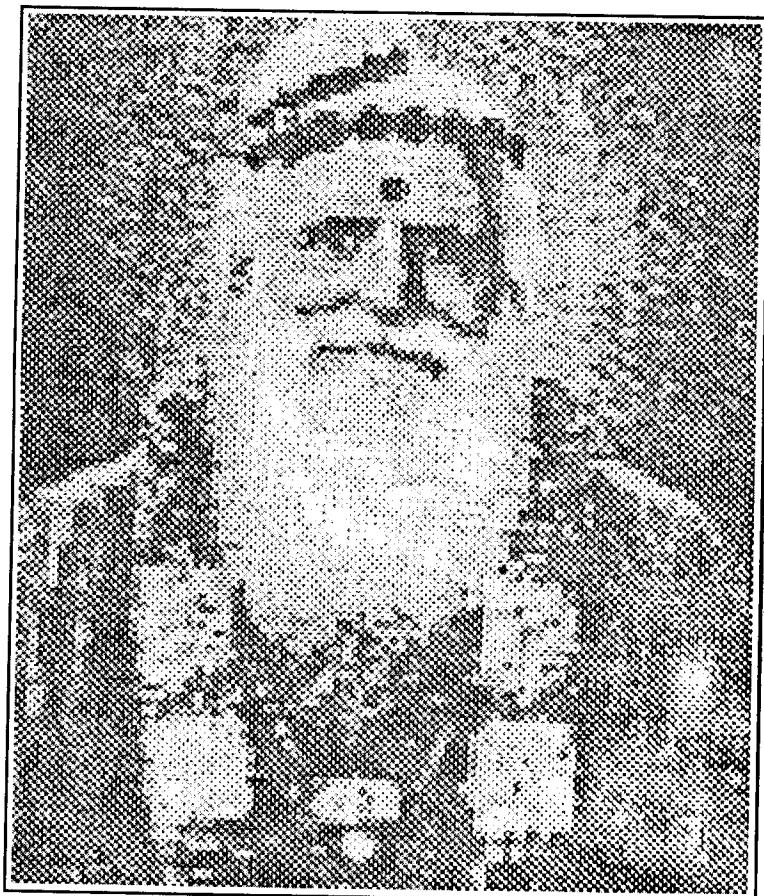
கைதழி

தவத்தினு செல்லத்துரை குவாம்கள்

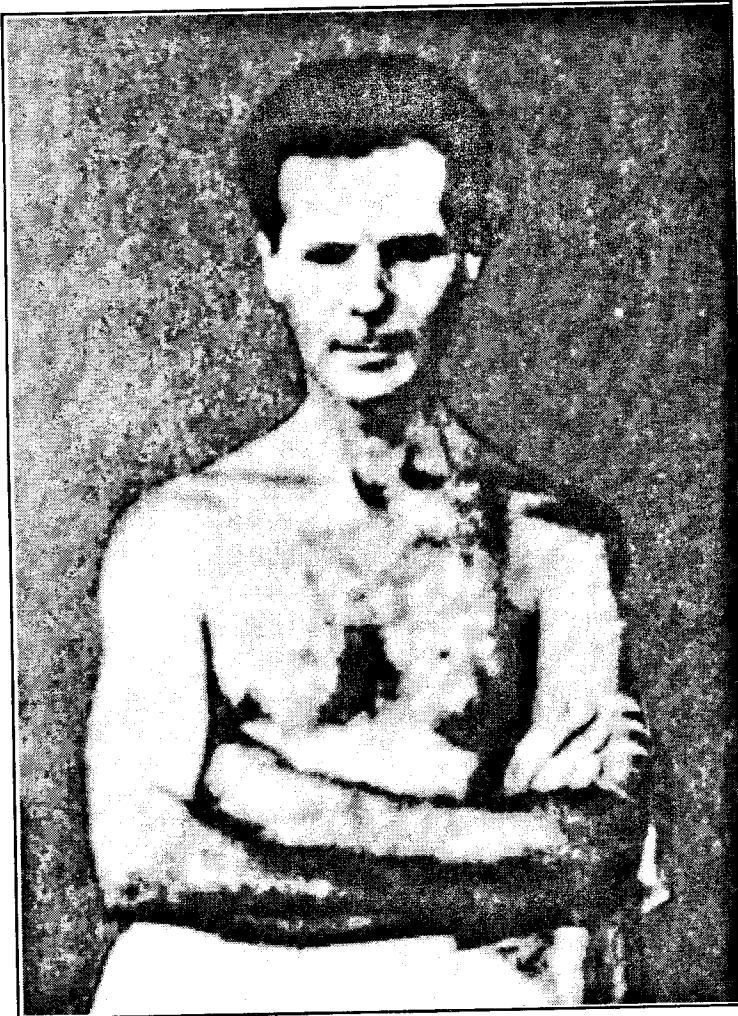
31.05.1914 - 12.04.2006

தவத்தினு
சொய் குப்பிரமணிய குவாம்கள்

ஏறவாய்

துவத்தினு சந்த குவாமிகள்

சோல்பரி பிரபு

Printed by Luxmi Printer, Colombo 13. Tel : 2448545

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | eavannaham.org